

Võng Phối Chi 1- Chuyện 1 Người Từ Từ Dụ Và Bị Dụ

Contents

Võng Phối Chi 1- Chuyện 1 Người Từ Từ Dụ Và Bị Dụ	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	14
5. Chương 5	17
6. Chương 6	20
7. Chương 7	28
8. Chương 8	31
9. Chương 9	34
10. Chương 10	36
11. Chương 11	40
12. Chương 12	42
13. Chương 13	45
14. Chương 14	48
15. Chương 15	52
16. Chương 16	54
17. Chương 17	58
18. Chương 18	62
19. Chương 19	65
20. Chương 20	68
21. Chương 21	71
22. Chương 22	74
23. Chương 23	77
24. Chương 24	80
25. Chương 25	85
26. Chương 26	88
27. Chương 27	91

Võng Phối Chi 1- Chuyện 1 Người Từ Từ Dụ Và Bị Dụ

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ, hiện đại văn, vòng phối, ngôn thơ thụ, 1×1, HE Chữ số trên màn hình màu xanh k

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vong-phoi-chi-1-chuyen-1-nguoi-tu-tu-du-va-bi-du>

1. Chương 1

Chữ số trên màn hình màu xanh không ngừng nảy lên, dần dần dừng lại cố định ở con số 140000. Bí Uyên hài lòng nhếch khóe môi, ném máy ly tâm(1) siêu tốc đã hoạt động bình thường cũng đang tiếp tục chạy 4 tiếng đồng hồ, rảo bước chạy về phòng làm việc học sinh.

Đem notebook trên chỗ mình ngồi từ màn hình đợi sửa thành login, mặt trang “màu phấn hồng(2)” lập tức hiện ra trước mắt. Đương nhiên không cần hiểu lắm Bí Uyên chiều cao ngót nghét mét tám, đáng vẻ trong sáng có theo đuổi gì đặc biệt hăng hái đối với “màu phấn hồng” ấy, chỉ là bởi vì đang chiếm giữ mặt trang diễn đàn mặt giữa màn hình ấy cho tới giờ đều là “phấn hồng” quyết chí tiến lên mà thôi.

Quả nhiên lướt qua mấy bài post trước của trang “phấn hồng”, Bí Uyên vô cùng thuận lợi tìm đến tiêu đề cần tìm. Phúc đáp 169, hấp dẫn 3221, đối với một bài post vừa mới post đêm trước thì không tính là post ác liệt khí phách vang dội non sông, gió tanh mưa máu gì cho lắm, nhưng không đến mức cổng và sần lạng lẽ vặng về đến mức khó coi. Click, tiến vào, font chữ đen thui to đùng số 2 cực kỳ high cực kỳ tráng kiện đập thẳng vào mắt Tiểu Uyên, xuyên qua thấu kính hơi mỏng, bắn thẳng vào con ngươi tối màu cũng khiến nó nổi lên chút gợn sóng.

Từ post chính, xem lướt qua một đám phái “máu gà”(3), lại thưởng thức một đám post đáp trả mẫu mực hóa “top” “top XX” hoặc là “top XX và XXX” như vậy, Bí Uyên đã rất nhanh tới gần bài post cuối cùng.

Đương nhiên, XXX chính là Mã Giáp(4) của Bí Uyên gọi là Lam xoa xoa, tên khác là Lam nhị xoa, còn gọi là Lam XX. Vì vậy xem xong hơn trăm post trả lời, Bí Uyên lại dùng Mã Giáp đáp lại: cảm tạ sự yêu thích của mọi người, tôi sẽ càng nỗ lực hơn nữa! ^__^

Kỳ thực Bí Uyên càng muốn gõ cái biểu cảm chấp tay đa tạ, đáng tiếc đây là trang mạng mà không phải QQ.

Phản hồi, gửi đi, đổi mới. Thế là cơ hồ ID của Lam sama vừa click vào xong, trong nháy mắt, phía dưới đã có phản hồi lại: há há há, 2 xoa sama! gục ~.

Bí Uyên thầm run, đã hoạt động trong giới ***g tiếng mạng gần được năm rồi vậy mà hiện trạng lên giao lưu cũng không mạnh lắm, trực tiếp khiến Bí Uyên dần dần thích ứng với các loại ngôn ngữ xa lạ, lời nói hùng hồn gào khóc thảm thiết, nhưng tiếc thay, Bí Uyên đối với từ ngữ mới phát sinh hiển nhiên khuyết thiếu một loại năng lực lĩnh ngộ chuyện gì cũng có thể thông ấy.

Mở diễn đàn trường lên, đăng nhập, tư liệu tin tức bạn tốt biểu hiện id của cô nàng nào đó là màu lục. Trạm nội tin(5) vissgirl: Tiểu V, gốc mụ là có ý gì?

Một vài giây sau: sư huynh ngốc, chính là ý nghĩa đại nhân.

Đại nhân? Bí Uyên sờ sờ cái cằm trơn tuột, đáng vẻ trầm tư. Thiệt khoa trương! Bí Uyên thở dài.

Đây vẫn thật không tính khiêm tốn, Bí Uyên dù đã hoạt động hơn nửa năm giới này, nhưng phải nói rằng tiếng tăm chẳng có gì, bình thường cũng chỉ là sinh viên thực nghiệm ***g tiếng, trong kịch thì là một vai trà khách qua đường, có vài lời kịch, những loại vai có mấy lời kịch lẻ tẻ này. Đương nhiên với tư cách một thành viên trước đây của 1 nhãn hiệu là “Đoàn diễn viên hí hoa lệ”, cũng không thiếu các loại đánh giá “Thanh âm của người mới này thật dễ yêu ~ lần sau chọn vở chủ dịch đi!” “Âm ***g tiếng này thực sự là tốt đẹp đến tiêu hồn

”.

Chẳng qua là tổng kết mà nói thì, Lam xoa xoa cái id này là thuộc về phạm trù “Bị quần chúng gác lại tại bên bờ quên lãng, thế mà lại luôn có thể bắt gặp trong một góc góc gác gác nào đó ngoái đầu hồi tường”. Chung quy lại, chính là một vai khuyết thiếu một chiêu bài và một đoạn đối thoại chiêu bài.

Ngược lại Bí Uyên không phải không muốn chủ dịch, chỉ là hơn nửa năm trước vừa vào giới đang lúc gần tốt nghiệp năm 4, bận rộn với các loại vui chơi chè chén say sưa, cái thời khắc mà bên thì mặc sức vui vẻ bên thì cô đơn vắng vẻ. Đối với các loại gián đoạn chuyện làm việc và nghỉ ngơi lên mạng không quy luật ấy, nhận một hai lời kịch ***g tiếng thật đúng là cứ theo lệ thường mà làm, đồng thời phối xong một kỳ còn kỳ tiếp theo, phối xong kỳ tiếp theo còn có phiên ngoại, phiên ngoại xong còn có ft... Thích hợp hơn cả chủ dịch, không bị ràng buộc, không làm lỡ chuyện. Giao âm hay thú âm đều vui vẻ cả!

Vì vậy dường như Lam xoa xoa = diễn viên đào kép (6) đã thành quy tắc ngầm thỏa thuận mỗi khi cô nàng công tử nào đó bày kế hoạch để dụ dỗ Bí Uyên: Lam đại nhân, cầu một âm diễn viên đào kép, *mắt lóe sáng*!

Tiểu Tân làm bạn học 12 năm với Bí Uyên cũng là trúc mã của trúc mã(7) bày tỏ: Bí Uyên từ nhỏ tới lớn, từ hiện thực tới internet, từ nam tới nữ, cũng không hiểu được phải từ chối người khác.

Đương nhiên lời này nếu là nói thẳng mặt, Bí Uyên sẽ chẳng đồng ý. Thế nhưng đồng ý và không đồng ý không ảnh hưởng tới hiện thực tàn khốc Bí Uyên đích xác không hiểu được phải từ chối người khác! Vì vậy Lam xoa xoa cái ID này giống như chính là thân trên của diễn viên đào kép vậy. Vì thế cho nên, về sau gặp phải tiểu sư muội học cùng một trường, Tiểu V vô cùng đau đớn: thì ra long sáo huynh nổi tiếng đã lâu chính là Lam sư huynh cùng em ăn cùng 1 căn tin ngồi cùng 1 phòng tự học dùng cùng 1 phòng tắm! Sư huynh, sư huynh, anh vì sao không dứt khoát đổi tên thành “Luôn là long sáo”? Cực ngắn gọn, cực chọc đúng trọng điểm!

Bí Uyên vừa miên man suy nghĩ rồi lại tự cười ngu ngơ, diễn đàn nhắc có tin nhắn mới. Bí Uyên mở ra: Sư huynh sư huynh, anh đi xem post(8) đã phát chưa? Hắc hắc, tối hôm qua chẳng đợi được tới lúc anh login, cũng chỉ đành gửi qua trước!

Bí Uyên đáp lại: ừm, anh đã nhận được tin nhắn của em rồi. Có điều lúc về tới ký túc xá thì anh đang nạp điện thoại.

Lần này Tiểu V đáp lại một hồi rất là dài: Lam sư huynh à, đây là vở kịch chủ dịch đầu tiên của anh nhỉ, mấy hôm trước em đã đem kịch này cho Ly Đồ đại nhân nghe xong, anh ấy đánh giá anh rất tốt đó, có điều cũng vạch ra vài khuyết điểm và những điểm chưa thỏa đáng, sư huynh anh có muốn xem thử không?

Ly Đồ đại nhân? Bí Uyên vô cùng kinh ngạc, vị này đúng là đại nhân đích thực, không chỉ có tư cách và sự từng trải sâu xa, năng lực xác thực là xuất sắc, phối kịch hay hát đều là tay trên, được cho là cấp tử hòng hoàn toàn xứng đáng. Hiếm có là, tính cách bản thân cũng không có nghe nói tới tật xấu gì. Bí Uyên một bên nghĩ lung tung, một bên đáp lại Tiểu V: được, gửi qua xem.

Làm học sinh thuần khoa lý, Bí Uyên thừa nhận rằng, hoạt động giới phối kịch mạng chẳng qua là vì hứng thú và thú vị. Nhưng nếu có điều kiện tiến bộ và cơ hội nghe ý kiến, cậu cũng rất thích ý, dù sao đang làm chuyện hứng thú lại đạt được khẳng định khích lệ của người khác thì chẳng còn nghi ngờ gì về việc sẽ khiến bản thân càng thêm thú vị.

Đối với bản thân vai chủ dịch đầu tiên nghiêm túc có tên có họ có một bản lời kịch, trong lòng Bí Uyên ít nhiều vẫn có chút rõ ràng chỗ cần khóc khăn cả giọng, chỗ nên cười cũng nên sang sảng thêm chút nham hiểm, lúc cần âm dương quái khí nhất định không quên trầm bổng du dương, lúc nên dứt khoát kiên quyết

cũng có thể nghiêm túc vô cùng. Nhưng nói thế nào đây, cảm giác không tìm được những chỗ vụn vặt thiếu hụt đáng nói, nhưng xét về mặt nhân vật, lại luôn có vẻ ảm đạm.

Không biết tử hòng sẽ đánh giá thế nào đây? Bí Uyên click vào file word nhận được. Bên trong chỉ có một tấm screenshot, đàn em nói nghe đầu rằng mẫu chữ in quý khí của tử hòng cơ bản chiếm giữ phần lớn phạm vi quan sát, mà hỗn loạn trong đó, là thể chữ đậm của QQ 10 số đều đặn ngay ngắn.

Đánh giá của tử hòng không nhiều lắm, mới đầu khen Lam xoa xoa âm sắc trong sáng, có thể rút tình cảm vào trong lời kịch. Có điều bên dưới cô đàn em tóm lại những điểm xin chỉ bảo của Ly Đồ, phê bình của tử hòng cũng tương đối trực tiếp, nói thẳng ra thì Lam xoa xoa chính là nhân vật còn khuyết thiếu linh hồn.

Nhân vật khuyết thiếu linh hồn, chỉ là vì khóc mà khóc mỉm cười mà cười. Về mặt hình thức thì diễn dịch rất chăm chú, song về mặt tâm hồn lại tách biệt.

Đây là nguyên lời của tử hòng. Cũng là một câu nói dài nhất trong đoạn tán gẫu ghi lại từ lời của tử hòng. Đương nhiên vào đoạn thời gian ấy, khi Lam xoa xoa dụ dỗ hoặc là bị dụ dỗ Ly Đồ thì, cậu càng nghe được phần tương tận giải thích.

Khuyết thiếu linh hồn ư? Bí Uyên kinh ngạc xem xét những lời ấy, tựa như có gì đó rộng mở trước mắt.

Có người nói cái giới phối kịch này, phối hợp của thành viên cố định cơ bản có lợi với hiệu suất nổi tiếng, dù là chất lượng hay là số lượng.

Điểm này, hình như là nghiệm chứng đầu tiên và cũng là duy nhất trong một vở kịch chủ dịch của Lam xoa xoa. Cô đàn em Tiểu V với tư cách chuẩn bị biên kịch hậu kỳ, mà diễn viên khác thì là sư huynh Lam xoa xoa và một CV đã quen khác, kỳ thứ 2 của bộ kịch này trong một tháng ngắn ngủi đã thuận lợi ra đời.

Tối nay là thứ bảy, Bí Uyên ngồi ở trước máy vi tính trong ký túc xá, quả nhiên nghe theo lời dặn dò của Tiểu V đợi tới khi bài post được đăng lên thì tiện chiếm một số pha(9). Phải nói rằng Bí Uyên không chú ý tới cái gọi là lần 1(tức là cái vị trí mà anh ấy chiếm đầu đấy ạ) này, chỉ là Bí Uyên thích cảm giác được người ta giao phó và còn cả tin cậy nữa.

Đoạt số pha xong, Bí Uyên nhàn nhã quay về post chính. Phong cách hoa lệ trước sau như một của cô đàn em, hình thức hấp dẫn, màu sắc rực rỡ. Ở post kịch cuối, cô đàn em ấy chuẩn bị thêm một câu.

cảm tạ chỉ điểm của vị đại nhân X đối với vở kịch này.

Đại nhân X, không chỉ rõ tên họ, nhưng trong lòng Bí Uyên cực kỳ sáng tỏ. Di chuột ra chỗ ấy, click vào hình cái đầu nhảy lên.

Tiểu V: số pha đoạt rất đúng giờ, biểu dương XD.

Lam xoa xoa: bình thường ha ha.

Lam xoa xoa: Tiểu V đoạn cuối của em ấy.

Tiểu V: đoạn cuối?

Lam xoa xoa: đại nhân nào đó.

Tiểu V: à, id của Ly Đồ đại nhân... Có dẫn tên khác mà ngại bày quá. Chắc chắc.

Lam xoa xoa: Tiểu V em mạnh a, sao dụ dỗ được đại nhân “nào đó”?

Tiểu V: hắc hắc... Kỳ thực á... Anh đoán coi?

Lam xoa xoa: ...

Tiểu V: a a! Sư huynh, đại nhân X có hồi âm cho bài post nà ~ tối hôm qua lúc em đưa thành phẩm cho anh ấy thì đại khái là đã logout rồi, giờ chạy tới đây gào khóc.

Bí Uyên thu nhỏ hai khung chat Q, trở lại trang mạng.

Tiến bộ rất rõ ràng, tiếp tục nỗ lực nhá. lần 111 Ly Đồ.

Thật tốt thật ngắn gọn. Bí Uyên không tự giác cong khóe môi, đây rõ ràng không phải id của cos, tuy rằng chỉ là ít ỏi 2 từ, nhưng dường như đã khiến nửa tháng đeo gót nỗ lực có hồi báo. Anh đích thực đã nghe nó rồi!

Phản hồi lần 111 cảm ơn đã chỉ bảo, rất thụ giáo lần 135 Lam xoa xoa.

Vừa qua một khoảng thời gian lướt qua trả lời, ở giữa đã xuất hiện 23 post trả lời theo, đều là những câu nói đại khái như “Gục Ly Đồ đại nhân” “A, đây là chân thân sao chân thân sao, *lệ rơi đầy mặt*(10)

Khí chất của đại thần quả nhiên là tỏa sáng chói lọi. Tiện tay một lần F5. Thế là theo ở phía sau lần nào đó, có một cô nàng ghi lại như vậy như vậy:

Gào khóc, Ly Đồ đại nhân tổng tiến công lần của Lam tiểu thụ sao?! Rất mạnh rất đáng yêu! *Che mặt*

Đương nhiên Bí Uyên vừa thoáng nhìn qua, trước khi xem lại đoạn tin nhắn ấy thì tắt trang mạng đi, mở phần my computer ra, click vào một file A tên là “It”, Bí Uyên cứ theo thói quen click vào nội dung vở kịch ấy.

Trong khí thế hào hùng mở đầu đoạn độc thoại, giọng hát khê ngâm trầm ổn hồn hậu, người hát ca rõ từng từ trong tiết tấu pháp phong vân chuyển, trong khoảnh khắc ngân vang, độc thoại sắc bén xen vào, mười năm quyền thế vinh hoa trong âm mưu gian nịnh dần dần dâng lên cảm giác tang thương uể oải, cuối cùng giai điệu cứ ngấm dần vào tạo nên vô hạn rét buốt phiên muộn.

Bản thân quả nhiên còn cần nỗ lực nhiều hơn. Trong nháy mắt ấy, Bí Uyên cảm nhận được một thứ gì đó bị trở thành “máu gà” (hưng phần ấy mà :”>)

=====

(1)máy ly tâm: dùng để tách những hỗn hợp các chất có tỉ trọng khác nhau. Những máy ly tâm lớn được dùng để nghiên cứu lý sinh, thí dụ trong việc huấn luyện phi hành gia, ở đó phản ứng của cơ thể đối với lực hấp dẫn sẽ được thử nghiệm.

(2)phần hồng: ở đây chỉ trang web giới thiệu kịch của tấn giang, màu nền của trang ấy là màu phần hồng, có thể xem ví dụ ở đây, từ phần hồng thứ 3 trong đoạn ấy chỉ cấp độ nổi tiếng của những nhân viên ***g tiếng trong tổ kịch, nên tham khảo bên Chúng ta chơi giả làm thật đi với các cấp độ nổi tiếng trong giới ***g tiếng mạng.

(3)phái “máu gà”: nguyên văn là phái kê huyết, ý đại khái chỉ 2 bên cãi nhau đang hăng ấy, nếu ai mê Lạc Lạc và Hạ Hà thì có thể hiểu rõ rất mau, vì bên ấy cũng đang gân cổ cãi nhau mà.

(4)Mã Giáp: 1 người trong 1 diễn đàn thường có 1 hoặc 2 hoặc nhiều hơn 2 ID, ID hay dùng gọi là ID chủ, ID ít dùng thường gọi là ID Mã Giáp, gọi tắt là Mã Giáp.

(5)Trạm nội tín: gần như là hòm thư riêng liên lạc giữa các hội viên trong diễn đàn mạng với nhau

(6)Long sáo: bình thường ở ngoài đời thực có nghĩa là diễn viên đào kép, diễn viên mặc áo văn, chỉ chung diễn viên quần chúng trên sân khấu kịch, tác dụng dậy lên thanh thế. Ở đây, trong giới phối kịch ý chỉ rằng, Lam 2 xoa là 1 diễn viên chuyên nhận 1,2 lời kịch lẻ tẻ vụn vặt, là 1 nhân vật bình thường và mang tính chất quần chúng, ít nổi tiếng.

(7)trúc mã: nói tắt của thanh mai trúc mã, trúc mã của trúc mã, ý chỉ là bạn cực kỳ thân thiết.

(8)nguyên văn ở đây theo nghĩa tiếng anh là paste, stick đấy, nhưng mà thiếp tử chỉ quan điểm cá nhân phát biểu trên diễn đàn, ở đây mình dùng bài post theo ngôn ngữ quen dùng trên wordpress, nếu ai có blog sẽ hiểu, nó chính là phần bài viết mà chúng ta dùng ấy.

(9)sô pha: ở đây ý chỉ là 1 vị trí danh dự với đặt chỗ trước dành cho các bạn mạng thân quen, khách quen hay xem kịch truyền thanh của tổ.

(10)nguyên văn là “nội ngư đầy mặt” : vì có nhiều người không phân biệt được “n” với “l” cho nên từ này thực ra tương đương với “rơi lệ đầy mặt”, biểu thị một loại tâm tình khóc lóc, bi thương. Thực ra thì trên mạng ít có tình huống nào khiến ta như vậy, song câu này thường để biểu thị một loại châm chọc thiện ý, hoặc là nói rõ kích động của mình đối với một việc vừa phát sinh.

..1:.

2. Chương 2

Một chậu “máu gà” này càng góp càng đông đặc, càng nuôi dưỡng càng nồng nàn, cuối cùng vào một đêm muộn đạt tới giới hạn, “máu gà” phá xác mà ra. Đầu óc Bí Uyên run rẩy, post lên một bài nội dung quan trọng nhất đời người, một bài, “post” hát “cover”.

Nhờ theo tên bài và nguyên nhân nào đó ban tặng, bài “post” hát “cover” vừa “post” không lâu thì rất nhanh đã được nghênh đón bởi bao nhiêu là phản hồi. Bí Uyên thấp thỏm “F5”.

Mấy lâu mở đầu phần lớn là hướng về ID của Lam xoa xoa, đại khái nói là một “top”, đại nhân cuối cùng ngài cũng tự hát “cover” rồi a các loại. Rất nhanh đã tới 11h, đây là thời gian định mức Bí Uyên tự đề ra cho cuộc sống hai mươi hai năm làm việc và nghỉ ngơi, Bí Uyên yên lặng tiến hành “F5” lần cuối cùng để đi ngủ cho ngon lành một giấc, hi vọng nhận được một vài đánh giá về tính chất kỹ thuật, có lẽ cũng chờ... .

Tối hôm sau Bí Uyên sau một ngày thực nghiệm xong uể oải khó chịu kéo lê lê thân thể trở lại ký túc xá, về phương diện tinh thần cũng chờ mong mà phấn khởi. Vợ vã lên mạng, khởi động máy tự động đăng đăng nhập Q, lập tức có hình cái đầu chim cánh cụt nhảy lên. Cô nàng Tiểu V vợ vã rống qua: sư huynh anh tự hát “cover” khúc XXX ? Ly Đồ đại nhân đã từng tự hát “cover”? Còn post trong diễn đàn?!

Bí Uyên có chút ngoài ý muốn, Tiểu V tuy rằng luôn tự xưng là hoa si phái kê động(1), nhưng kỳ thực bình thường vẫn là cô nàng đầy đoan trang, bình tĩnh, kích động lúc này hiển nhiên có vẻ khác thường. Bài post ngày hôm qua kia còn phát sinh chuyện gì?

(1)hoa si phái kê động: hoa si QT nói là mê gái, song thực ra từ này chỉ về nữ tính nhiều hơn, tức là chỉ những cô gái thích trai nhiều hơn; từ “kê” với từ “kích” có cùng âm [ji] đại khái từ này chỉ những cô nàng mê trai thuộc phái kích động

Bí Uyên đang muốn giải thích một chút chuyện mình tự hát “cover” chỉ là chơi chút thôi, vậy mà ba tin tức tiếp theo của Tiểu V lại oanh tạc qua: sư huynh à, phần(2) của Ly Đồ thực sự nhiều lắm, đương nhiên không thiếu đồ phần hồng nào, khúc ca này coi như là một trong những tác phẩm tiêu biểu mà anh ấy tự mình hát “cover”... Khắp nơi bàn luận không được tốt, sư huynh anh... Phải có chút chuẩn bị tâm lý nha.

(2)phần: cách nói tắt của phần hồng

Bí Uyên nhìn cái biểu cảm bày tỏ lo lắng kia, trong lòng kỳ thực không đồng ý lắm. Không phải tự mình hát “cover” thôi sao, có đến mức giống như lấy đi toàn bộ vật của Ly Đồ đại nhân không?

Hơn nữa... Nếu như quả thật chuyện đó có tính xâm hại đối với anh ta, cho dù có người ép buộc, mình cũng sẽ không làm.

Bí Uyên cứ duy trì mãi tâm tính trấn an, trực tiếp “click” mở bài “post” ra. Một lần “F5” này lập tức khiến cho Bí Uyên chết lặng người đi.

Hơn hai mươi mấy phản hồi, hầu như vào trong khoảng khắc trước khi cậu “off” thì xuất hiện, lập tức đã xuất hiện ngôn luận có tính công kích, hơn phân nửa chỉ trích giọng hát quá mức hẹp hòi, ngay cả chạy theo túm gấu quần Ly Đồ đại nhân cũng không xứng; cũng có “comment” nói độc thoại không có khí lực, hình thức vàng ngọc cất giấu ánh sáng thối rữa; người trực tiếp nhục mạ ngôn từ kịch liệt là bụi bặm chồng chất, quả thực là phá hoại lời và nhạc của bài hát.

Đương nhiên cũng có tiếng bảo vệ hỗn loạn cơ hồ không thể định vị nổi.

Ngón tay Bí Uyên cứng đờ trên chuột.

Ngay từ đầu đã chuẩn bị tốt khâu đối mặt với những lời phê bình, thậm chí có chút chờ mong những cao thủ chỉ điểm, nhưng mà những lời ngôn luận không khách khí thể này, cậu thật sự chưa bao giờ ngờ tới cả.

Bí Uyên bình thường ở giữa các bạn học cũng coi như là người hát hay, nhưng khả năng cảm âm thì không tốt lắm, lần này nhất thời bị kích động đem bài hát phát trên diễn đàn, một là ôm tâm tính nghe ý kiến có sai thì sửa; hai là khúc ca này dù cho là Ly Đồ làm hay hát đều khiến mình rung động, muốn đi tự mình lĩnh ngộ.

Hình cái đầu của Tiểu V lại nhảy lên nhiều lần, Bí Uyên đã có chút buồn bực, lại một lần nữa không thể ức chế mà “F5”.

Ngôn luận càng thêm quá đáng nhảy vào tầm nhìn, thậm chí có người quái dị còn nói “Mượn chà đạp tác phẩm kinh điển của đại thần mà chiếm lấy ánh mắt dư luận, quả nhiên là người mới có thủ đoạn cao cơ, bội phục~”

Ban ngày vị metanol phẳng phất trong phòng thí nghiệm vẫn vương quanh chớp mũi, hun đúc khiến người ta váng vất. Bí Uyên rời khỏi chỗ ngồi, tiện tay cầm chậu rửa mặt đi thẳng tới phòng rửa mặt.

Bát nước lạnh trước mặt đó, lại không làm lạnh được tư vị bùng bùng trong cõi lòng, sâu trong cổ họng, mơ hồ cảm thấy đau đớn. Những lời chửi bậy linh tinh, hoặc là lý do khó chịu này, đối với Bí Uyên gia giáo nghiêm túc là vậy, bị người ta tự dưng nói thế, chỉ trích thế, nói hoàn toàn bình tĩnh đương nhiên là giả.

Nhưng mà phải nói rằng mình tính toán như thế thì thật là quá đáng... . Hơn nữa, đó là một loại oan ức.

Vào kế hoạch mỗi ngày bận rộn, Bí Uyên lại đi tập luyện những giai điệu của khúc ca ấy, lần lần thưởng thức ca từ và lời độc thoại, lần lần luyện tập cao độ và trầm bổng của ca từ, lần lần cảm thụ cảm tình trong lời độc thoại, không ngừng sửa chữa, vun đắp, lần lần đem suy tư rót vào trong lời ca.

Quả nhiên bị hoàn toàn ngớ lơ.

Một lần nữa ngồi lại trước màn hình vi tính, dựng nên một đoạn cảm ngộ nói rõ quá trình luyện ca, bỗng trong lòng khẽ động lại đem toàn bộ xóa sạch.

Không muốn người ta thông cảm, vĩnh viễn sẽ không cho người ta cơ hội giải thích.

Chính là vào lúc này, người nào đó từ đầu chí cuối đều là ẩn thân đóng diễn đàn lại, đúng lúc thoáng lướt qua diễn đàn fan nhà mình thì thấy khí thế ngất trời đang cùng chung mối thù.

Bí Uyên bỗng cảm thấy chán nản, ngay lập tức đóng trang mạng lại, mở một sổ tài liệu excel đi xử lý số liệu. Đăng nhập đi đăng nhập lại, Bí Uyên mới phát hiện hình cái đầu của Tiểu V còn đang siêng năng nhảy. Hự, quên bèn mất con bé mang tới tin cho mình.

Bí Uyên “click” vào, mấy câu đăng trước cơ bản đều là các loại an ủi, đằng sau cứ cách hai tiếng lại có một hình ảnh lẫn qua, “Mau mau, sư huynh nhanh đi xem phản hồi”, đợi không thấy hồi âm thì đuổi qua gửi, “Sư huynh nhanh đi xem a, ai kia có phản hồi nha!”

Ai kia? Bí Uyên còn đang chìm trong một đồng số liệu tính toán, cứ ngơ ngác ngác mở trang mạng ra.

Đã nắm bắt được kết cấu còn có nâng cao. Đọc từ cảm tình tốt, thậm chí có thứ gì đó rót vào khiến người ta vui mừng và kinh sợ. Không tồi.

Tôi đoán, trong file A của cậu, hẳn là có rất nhiều phiên bản khác ha? XD lần 211 Ly Đồ.

Bí Uyên nghĩ tới cái bản “hát thử” mà mình nhất thời thu lại kia, cái bản mau lẹ kia, trong quá khứ một tháng trước, mỗi lần như vậy sẽ có một “ver”, cứ thế không ngừng tăng tới “ver” N, giờ thì có tới hơn trăm rồi.

Đột nhiên cõi lòng như được khai sáng, Bí Uyên thậm chí không tự giác được mình đang vui vẻ.

Phản hồi của tử hòng cũng dần dần ngừng lại những bình luận của các cô nàng rống giận thậm chí còn dùng Mã Giáp đi dày vò.

Bí Uyên cảm thấy, kỳ thực cùng với những người bảo vệ ai kia đứng ở lập trường đối lập, cũng khiến cậu rất khó chịu.

Phong ba vụ hát “cover” trôi qua, cuộc sống bình yên và bận rộn lại lui tới như thường.

Đồng hồ treo tường đang vào đúng tám giờ, Bí Uyên chưa ăn cơm tối, mơ hồ cảm thấy dạ dày sôi ùng ục. Tiện tay mở máy lên, Bí Uyên định nấu mì để ăn. Theo thói quen click vào trang chủ diễn đàn, một bài hot post rung rinh vừa mới post được mười phút, được trông thấy rất chi là rõ ràng.

Bí Uyên click vào, tên người cast đầu được viết bằng hai chữ in đen như mực: Ly Đồ.

Bí Uyên cảm thấy gần đây luôn có vết tích của người này. Kỳ thực chẳng phải Ly Đồ thúc đẩy gì, phải nói là do “tỷ lệ xuất hiện”, Ly Đồ trong giới CV có thể nói là đang ở trạng thái bán thần, cho dù những người cùng sở thích “ra mắt” cùng với anh ta khi đó mà nói, Ly Đồ cũng xem như là ít tư liệu hơn. Chính là năm ngoài ra hai bộ kịch thể hiện tài năng, và một bộ trường thiên đang hoàn thành dang dở, còn có bốn bộ hãm hại. Trong giới này hãm hại chẳng ít ỏi gì, hiển nhiên quần chúng đối với mấy bộ hãm hại của Ly Đồ đã hoàn toàn ôm tâm tính bình tĩnh đón nhận, không có mong đợi đặc biệt lắm. Có thể thấy được rằng tốc độ đổi mới của mấy vở hãm hại này đã khiến cho người tuyệt vọng như thế nào.

Thế cho nên với tư cách là ma cũ cấp tử hòng trong cái giới này, Ly Đồ thường bị người ta tán về mấy bộ hãm hại này, anh ta rất ít khi xuất hiện xong mỗi lần xuất hiện lại thường gây được tiếng vang. Thảo nào mấy khán giả này cơ hồ như bị lời nguyên cứ có bộ hãm hại nào thì chỉ trong vòng mười phút, post kịch ấy đã tăng thêm ba bốn trăm post kịch.

Bí Uyên có một loại ảo giác về Ly Đồ đại thần, chỉ là gần đây có mấy lần “sự cố”, lần nào cũng thấy bóng dáng trong sáng mà nghiêm nghị ấy.

Bí Uyên lướt theo trang chủ kéo xuống phần tudou liên kết, đeo tai nghe có đệm lót, bên thì thường thức post chính. Vừa nhìn post chính một cái đã thấy, trong vở kịch này, đã có một người lo những lời kịch nhỏ lẻ.

Một con người thô tục, nhưng mà thô tục đến mức đánh đá kiên trì và dũng cảm nữa.

Bí Uyên cần phải nghiêm túc nhớ lại, mới nhớ ra người này nghiêm nhiên tuổi nghề đã lâu, sợ rằng chỉ ít là nửa năm trước giao âm thô, chứng cứ là: nếu không có id ở post chủ ghi rõ ràng, cậu hoàn toàn chẳng nhớ nổi cậu đã từng thu qua một vai như thế. Chỉ là một khi nhớ tới, Bí Uyên cũng thuận tiện nhớ ra rằng vai này hình như chính là sư muội nhà mình thu thì phải.

Tiểu V được lắm, lúc ấy đã thông đồng với đại thần rồi! Bí Uyên lặng lẽ mà “ăn theo” vinh dự ấy.

Bên tai tiếng nhạc dần dần rền vang rồi lại chậm chậm, Bí Uyên vẫn chưa nghe qua phần dự cáo và kỳ 1 của bộ này. Đây là kỳ 2.

Nghe xong kỳ 2, đã qua nửa tiếng. Lúc Bí Uyên bừng tỉnh, trở lại diễn đàn phối kịch nhanh chóng một cách khác thường tìm một bài post giới thiệu kỳ 1. Tìm thấy link liên kết thì bình tĩnh lại, bắt đầu đưa tin.

Nghe xong thì 1 tiếng đã trôi qua, dạ dày Bí Uyên đã có chút kháng nghị, lúc này mới nhớ tới mì còn chưa làm cơ. Bí Uyên đứng lên, bỗng nhiên chột ngồi xuống, kéo một đoạn ngắn tử hồ sơ chứa văn về trong đầu ra gõ lạch cạch lạch cạch. Ngón tay thon dài mang dáng vẻ đàn ông con trai lướt tung bay trên bàn phím màu đen, điệu gõ đã có lúc ngừng lúc tiếp, đệm theo mạch suy nghĩ của chủ nhân ngón tay khi thì thông thuận lúc lại đọng lại.

Gõ ra một thứ gì đó không tính là dài miễn cưỡng có thể coi là bình luận về vở kịch, kèm theo một Mã Giáp rồi post lên, Bí Uyên lúc này mới cảm thấy thỏa lòng thỏa dạ đứng dậy đi nấu mì.

Mới vừa cầm máy sấy tóc vào, cảm giác mái tóc bay tứ tung khiến cho Bí Uyên cảm thấy khó chịu. Mọi người chung quanh khu này tắm bồ theo một đám có chứng ép buộc. Bí Uyên nhớ tới mà không biết đó là trên tóc, vì vậy nửa không cam lòng xoay người vào buồng vệ sinh.

Đang cầm bát mì nóng hằm hạp ngồi xuống trước máy vi tính, Bí Uyên thối phù phù bát mì, nhìn thoáng qua hình cái đầu của Tiểu V lại đang nhảy.

.

Tiểu V: sư huynh, anh đổi nghề viết bình luận kịch à?

Tiểu V: không phải thực chứ không phải chứ? Anh chính là “Thô nhân không văn hóa” kia sao?

.

Bí Uyên thăm cả kinh, dời mi ra xa chút, gõ ra câu đáp lại: bình kịch ư? Bình kịch gì cơ?

.

Tiểu V: chính là bình luận về kịch kia của lầu 529 cho vở kịch mới của Ly Đồ đại nhân í, một bài dài dạt dào đó, không phải anh chứ không phải anh chứ?

.

Phải nói rằng Bí Uyên vừa rồi thực là hoảng ấy, lúc này thì thực sự đã bị khiếp sợ. Cái phản hồi kia, lẽ nào mình quên dùng Mã Giáp sao? Bí Uyên không dám tin đi xác nhận bài post kia lần nữa, Mã Giáp “Không mì ăn dạ dày đau” vẫn tốt đẹp mà!

Bí Uyên chẳng hiểu ra sao cả: ẹ, ai nói lầu ấy là anh chứ.

.

Tiểu V: ai kia kia! Chẳng lẽ không phải chính anh nói cho anh ta sao?

Ai kia? Bí Uyên vẫn cứ ngơ ngơ ngác ngác, anh ta... sao có khả năng mình thuận miệng xả vài câu đã bị nhận mặt rồi? Bọn họ... kỳ thực không tính là quen biết mà?!

.

Bí Uyên đau đầu: anh sao có khả năng nói cho anh ta! Anh ngay cả phương thức liên hệ của anh ta còn không có mà = =|||

.

Tiểu V: a a a, vậy ai kia sao có thể nói cho em biết đó là anh viết?

Lam xoa xoa: anh ta nói thế nào?

Tiểu V: em cho anh xem phần lưu trữ đây!

.

Tiểu V: Ly Đồ đại nhân, “Kịch mới” rất được khen oa.

Ly Đồ: kịch mới... cảm ơn.

Tiểu V: *che miệng cười*. Một kỳ trước đang dở dang ở phần hơn trăm thế kỷ tốt đẹp.

Ly Đồ: ...khoa trương quá rồi. Được rồi, thay tôi cảm tạ Lam xoa xoa.

Tiểu V: sao, đại sư huynh, vai của nhị sư huynh nhà em tốt chứ.

Ly Đồ: ừ. Không chỉ là vai ấy, còn cảm ơn lời bình của cậu ấy nữa.

Tiểu V: hiểu kỳ hỏi, bình? Bình gì cơ?

Ly Đồ: bình về kịch ấy. Lầu 529.

Tiểu V: *vuốt tay*

.

Bát mì nóng hằm hập còn đang lượn lơ hơi nước bên mép bàn, Bí Uyên nhìn cuộc chat cũng nóng hằm hập mà sững sờ đờ đẫn. Đây là... chuyện gì xảy ra đây? Trên trán giọt nước chảy xuôi phát ra tiếng vang, rơi vỗ trên bàn phím, Bí Uyên lúc này mới cuống quýt lấy khăn lau trên ghế dựa qua chà sát.

Tiểu V: xem dáng vẻ của sư huynh kinh ngạc nhường ấy, Ly Đồ đại nhân nhận nhầm người rồi sao?

Bí Uyên vô thức phản bác: không có... chỉ là anh cũng không rõ vì sao anh ta lại biết.

Tiểu V: *kích động cào tường*, lẽ nào lại là... là Ly Đồ đại nhân có hỏa nhãn kim tinh nhìn thấu Mã Giáp của anh sao?

Anh làm sao biết chứ, Bí Uyên thâm rên. May là chưa nói bậy, đây là phản ứng thứ hai của Bí Uyên. Đương nhiên cậu không biết, nếu như cậu thật sự nói gì quá lỗ tách rời khỏi nội dung nguyên tắc lễ giáo của bản thân, khả năng ai kia cũng sẽ không có khả năng xác định.

Kèn đồng nhỏ của QQ kêu vang, Bí Uyên tiện tay click Ly Đồ xin mời bạn gia nhập vào mục bạn tốt. Tay Bí Uyên run run, thiếu chút click vào từ chối. Khung chat bên Tiểu V còn đang trên màn hình, cô nàng Tiểu V quả nhiên mồm miệng lau tau khiến người ta sợ hãi không nguôi: sư huynh sư huynh, Ly Đồ! Ly Đồ đại nhân đây là yêu anh thế nào a! Lại lại cứ thế cứ thế cứ thế mà tâm ý tương thông T. T.

..:2:..

3. Chương 3

Tay Bí Uyên lại run lên lần nữa, lúc này mới click xác nhận.

Hình cái đầu xa lạ vội vàng nhảy lên, Bí Uyên click vào.

Ly Đồ: ăn mì về rồi à?

Bí Uyên không dám tin nhìn thoáng qua bát mì sợi còn dư lại hơn phân nửa, muốn gửi một biểu cảm giương mắt chờ đợi qua bên đó. Sau thì hoảng hốt đến mức hoàn toàn hợp lý sai tay, gửi qua một biểu cảm Q mặt đỏ e thẹn. Đêm nay đầu mình bị hỏng rồi, Bí Uyên ai thán.

Người đầu kia nternet phổng chừng cũng bị chấn động, một chốc qua còn chưa trả lời lại. Bí Uyên lập tức nghĩ mọi cách để xoay chuyển tình thế.

Lam xoa xoa: xấu hổ, đánh sai “emo” rồi.

Ly Đồ: sai rất cá tính XD.

Lam xoa xoa: ... Cảm ơn.

Ly Đồ: xưng hô thế nào? Kêu Lam xoa xoa rất kỳ.

Lam xoa xoa: à, Bí Uyên.

Giống như là phản xạ có điều kiện mà đánh ra tên mình, enter một cái rồi, Bí Uyên đành ngửa mặt lên trời thở dài, làm làm thế nào thì lại nói thẳng ra tên thật chứ?! Tuy nói không phải không thể trông thấy được, song chơi mạng phớt lờ dùng Mã Giáp cũng coi như là quy tắc ngầm rồi, người khác hỏi cũng không phải tên thật a. Hôm nay tuyệt đối cậu đã bị mưa xối hỏng đầu rồi, tuyệt đối đó.

Ly Đồ: tên thật?!

Lam xoa xoa: tôi T. T hôm nay tôi bị mưa tưới hỏng đầu rồi, ừm, hôm nay khẳng định là mưa acid mà T. T.

Ly Đồ: ha ha, Tiểu Uyên. Như vậy không sao mà.

Vấn đề thì không có gì, song... Chúng ta có quen thân như thế... sao... Bí Uyên gục cái đầu ướt đầm xuống, lúc này lòng dạ vốn nên là kích động nhảy nhót như vừa mới được gặp thần chứ, nhưng mà trải qua xong, Bí Uyên không còn ôm hi vọng lưu lại ấn tượng tốt đẹp với người ta nữa, chỉ là rốt cục là tiền bối, những bội phục và kính ngưỡng tích lũy này cũng phải bám gót theo sau sự câu nệ mà thôi.

Lam xoa xoa: tốt.

Ly Đồ: Tiểu Uyên, cậu ăn mì xong chưa? Ăn xong chúng ta tới tán gẫu một chút chuyện ngữ âm đi.

Ngón tay của Bí Uyên, vẫn giữ khoảng cách 2cm với bàn phím, hơi run lên, không biết nên gõ xuống hay lùi lại thì hợp hơn. Nhìn một chút mì còn sót lại chút nhiệt khí, Bí Uyên phức đến thì lòng cũng sáng ra, rộng mở trong sáng danh chính ngôn thuận mà ăn ngay nói thật.

Lam xoa xoa: còn chưa ăn xong T. T

Bí Uyên đã không còn cách nào chú ý tới mình trong vô thức, đã vài lần sử dụng biểu cảm thường dùng của đàn em nhà hần.

Người con trai bên kia internet hơi nâng kính mắt không có chút trượt xuống một chút, từ từ gõ qua: vậy cậu ăn trước đi.

Lam xoa xoa: ừm. Như vậy tôi có thể xin hỏi chút không, Ly Đồ đại nhân sao biết tôi đang ăn mì?

Bí Uyên trong lòng đâu chỉ có chút nghi vấn ấy, đại thần vì sao chủ động tới Q nhà đồng thời yêu cầu chat voice, đại thần sao lại biết là đoạn bình luận hồ ngôn loạn ngữ ấy là của mình, đại thần không phải có ai nói rằng, đó là người ổn trọng lãnh tĩnh mà khó có thể thân cận sao, vì sao bắt đầu đã hô Bí Uyên thành Tiểu Uyên tự nhiên như thế? Thế là thiếu niên một bên tai đỏ nào đó, ngơ ngác trước hết hỏi một vấn đề mức độ vật chất nhất.

Ly Đồ: cậu không phải dùng một Mã Giáp “Không mì ăn dạ dày đau” sao? Lẽ nào lúc ấy cậu không phải đang chờ ăn mì?

Như vậy cũng có thể? Bí Uyên dùng khuôn mặt hần vừa mới gọi xong đầu tiên tay rửa luôn mặt làm ra vẻ giương mắt chờ đợi.

Ly Đồ: nghe nói cậu học lý làm nghiên cứu, nếu hàng ngày vừa ăn cơm tối cũng là bình thường mà. Chỉ là dạ dày không tốt thì phải chú ý thôi.

Bên kia cửa sổ chat còn đang cuộn cuộn không ngừng có tin mới đến, Bí Uyên liên tục không ngừng đại ra, cái này, thật là Ly Đồ đại thần tích lời như vàng trong truyền thuyết sao?

Lam xoa xoa: vậy... Ly Đồ đại nhân sao anh biết Mã Giáp kia là tôi?

Ly Đồ: chẳng lẽ không phải cậu?

Lam xoa xoa: phải... .

Ly Đồ: đầu tiên, logic của đoạn nói rất tốt, thái độ nghiêm túc rất kỳ diệu, khen ngợi lại mang theo chút rụt rè, lúc phê bình đã có ý bảo vệ.

Đây là biểu hiện của một người rất có tu dưỡng hơn nữa đối với phán đoán và cảm tình của mình đều rất tự chế. Ngón tay đánh chữ hơi dừng lại, lại trôi chảy mà tiếp tục “Ngoài ra, là điểm quan tâm của người viết, cố ý liên hệ giữa lời kịch và tính cách nhân vật bản thân quan tâm, đây không chỉ là đang đánh giá biểu hiện của CV trong kịch, mà là đã đang đo lường được cảm tình và sự chú nhập của bản thân CV với nhân vật”, chỉ có người chăm chú, mới có thể phân tích học tập và suy xét không ngừng sau một lần bị nhắc nhở, “Còn nữa, đại khái là một vài thói quen chi tiết, tỷ như dấu chấm câu, khoảng không phân đoạn, và các loại thành ngữ có chút quen...”

Bí Uyên chết lặng người đi đã thể hiện ở việc quên tiếp tục hàm răng nhai đi nhai lại, thiếu chút nữa đã làm ra trạng thái “Quay về màn hình chảy ra nước miếng” trong truyền thuyết. Kỳ thực Ly Đồ đêm nay nói mặc dù không ít, thế nhưng lời vô ích lại rất ít. Đây có phải là một loại hình thức của tích lời như vàng không? Bí Uyên vội vàng lại vội vã húp mấy ngụm nước canh, rốt cục kết thúc xong bữa cơm muộn màng mà dài dòng này.

Lam xoa xoa: Ly Đồ đại nhân anh rất mạnh. Qùy lễ.

Ly Đồ: không nên kêu đại nhân. Nếu như bằng lòng mà nói, có thể gọi là sư huynh như Tiểu V vậy.

Bí Uyên nhớ lại lời lẽ kinh động của cô đàn em nhà mình toàn bộ kinh đô thậm chí toàn bộ thế giới đại học không có biên giới, khóa năm 1 năm 2 kêu sư huynh, khóa năm 3 năm 4 kêu tiền bối.

Lam xoa xoa: ừ. Sư huynh. Cảm ơn nhắc nhở lần trước của anh.

Ly Đồ: cũng cảm ơn cậu chăm chú đối đãi “nhắc nhở” như vậy.

Bí Uyên đang muốn hỏi một chút Ly Đồ xem, cái gọi là ngữ âm là chuyện gì, cửa ký túc xá bị đẩy ra, một quả đầu lông xù tiến vào.

“Hôm nay sớm thật a!” Bí Uyên trực diện nhìn mấy vi tính cũng không quay đầu lại.

Nam sinh tiến vào mang theo vẻ mặt tiếc nuối, làm bộ tộc mèo đêm thói quen ngày ngủ tiêu khiển buổi tối học tập và làm việc, điều ấy hoàn toàn ngược lại với Bí Uyên, bọn họ cũng không biết cuộc đối thoại gần đây nhất là vào lúc nào. “Không có biện pháp, thuốc thử dùng xong, buổi tối cũng không có ai đưa đồ qua cho. Mà hôm nay sao còn chưa ngủ?”

Bí Uyên giờ mới phát hiện đã là mười một giờ mười phút rồi, vượt lên mười phút so với quy định giấc ngủ bình thường của cậu.

Lam xoa xoa: xấu hổ quá, đến giờ nghỉ ngơi của ký túc xá rồi, tôi sợ rằng phải off trước. Nếu có việc cần ngữ âm, đêm mai có thể chứ? Buổi tối cơ bản tôi đều sẽ online.

Ký túc xá tổng cộng có hai người(1), một người ngày đêm điên đảo phát triển đến nông nổi người hướng dẫn cũng tán thành, cái gọi là thời gian làm việc và nghỉ ngơi chỉ là đồng hồ thời gian mà sinh vật của bạn học Bí Uyên đề ra thế thôi. Kỳ thực... Đêm nay lại còn không cảm thấy buồn ngủ.

Rất nhanh chóng, bên kia đã truyền tới một câu “Ngủ ngon, được rồi, mai nói vậy.”

Bí Uyên đáp trả hai chữ ngủ ngon, tắt mấy vi tính đi.

Buồng vệ sinh còn truyền đến tiếng vừa đánh răng vừa ôm oán giận của thằng bạn cùng phòng: “Tôi rồi đây, đây chẳng phải là muốn tôi hi sinh thời gian làm việc và nghỉ ngơi bình thường tới đuổi kịp tiến độ a, vốn hôm nay một người cả đêm có thể đối phó!”

Thời gian làm việc và nghỉ ngơi bình thường? Bí Uyên bị cách dùng từ của thằng bạn mà cả người lạnh run, vội đứng dậy đi rửa mặt.

Cách ngày Bí Uyên sớm ăn cơm tối rồi quay về ký túc xá, bảy giờ không đến thì quẹo vào Q ai ya xong. Trong lúc đại thần còn chưa tới, nhàn nhã xoát các bài post trong diễn đàn mà vì thời gian trước bận quá chưa coi. Kịch hay gì a tự hát “cover” gì a, post nhằm thú vị a, đều thu vào ổ cứng hoặc là trong đầu hết. Cứ như vậy thời gian trôi qua ngược lại cũng rất mau, Bí Uyên cố ý để ý thời gian, đã sắp chín giờ rưỡi rồi.

Mở trang QQ ra, kéo đến nhóm bạn mạng, hình cái đầu của đại thần vẫn xam xám. Ẩn hay là không online? Thấy hình cái đầu cô gái xinh đẹp kiều ngạo Tiểu V lấp lánh ánh sáng, Bí Uyên buzz qua.

.

Lam xoa xoa: Tiểu V, Ly Đồ đại nhân thông thường login hay ẩn QQ vậy?

Tiểu V: ẩn thì phải. Dù sao từ trước tới giờ cũng chưa thấy qua anh ta online. Làm sao?

Lam xoa xoa: à, cũng không có việc gì.

Tiểu V: thế nào, anh tìm anh ta có việc à? Vậy cứ buzz qua đi! Che mặt, em đều làm thế mà, hoặc cứ chờ đại thần biểu thị đang online là được. A a, được rồi, sư huynh các anh đã là bạn tốt rồi? Cầu 8 cầu 8 lol.

Lam xoa xoa: ừ, hôm qua vừa mới thêm vào.

Tiểu V: gào khóc oa, sư huynh rất cực chủ động một phen rồi, không tôi không tôi ~.

Lam xoa xoa: là anh ta thêm anh vào... Lẽ nào, không phải em cho anh ta nick của anh?

Tiểu V: em em, em không có cho mà! Sư huynh sư huynh, Ly Đồ đại nhân anh ta anh ta anh ta, thần thông quảng đại mà theo từ internet mò tới ưu ái anh rồi!

.

Trời biết cô nàng ấy cỡ nào cỡ nào muốn dùng từ “cưa” mà không phải từ “ưu ái”.

Bí Uyên sâu sắc sợ hãi cách dùng từ vĩ đại cực mang tính nghệ thuật lại còn mang tới tính chấn động oanh tạc, có lẽ vài câu thì phát tay tạm biệt mất tiêu. Có nên chủ động buzz qua không đây? Bí Uyên do dự, nghĩ không ra ngoại trừ thử âm, hai con người hầu như xa lạ còn có nguyên nhân khác nào không, đêm nay Ly Đồ đại nhân không buzz mình, có phải tối hôm qua cũng đã tìm được người lựa chọn thích hợp rồi không?

Bí Uyên không thể không thấp tha thấp thỏm, tình huống như vậy thật đúng là không phải chưa từng phát sinh qua. Tối hôm trước đâu có nói thử âm lần 2, kết quả ngày hôm sau người ta vừa mở miệng đã nói xin lỗi, xấu hổ quá, chúng tôi đã tìm được người thích hợp rồi.

Vì vậy Bí Uyên lại tiếp tục sự tiếc nuối, nếu như thực sự là như vậy bỏ lỡ cơ hội hợp tác với Ly Đồ đại nhân, còn có chút hối tiếc vì tối qua không logout muộn một lát. Bí Uyên cứ như thế chìm trong tiếc nuối, chẳng để ý rằng hình cái đầu của ai kia đã sáng rồi, rất nhanh thì hình cái đầu đã nhảy lên.

.

Ly Đồ: xấu hổ quá.

.

Bí Uyên hơi hồi hộp, quả nhiên, đang muốn trả lời nói rằng không sao cả, tin tức của đối phương lại vẫn không ngừng được gõ ra.

.

Ly Đồ: tôi vừa mới tan ca về.

Ly Đồ: vừa ngồi xuống lại nhận được điện thoại, cần tới đơn vị chuyển nữa.

Ly Đồ: trở về sẽ có thể vượt quá thời gian nghỉ ngơi của cậu.

Ly Đồ: chuyện tối qua, có thể dừng lại một chút được không.

Ly Đồ: lát nữa tiện thì tôi sẽ tìm cậu được không.

Ly Đồ: Tiểu Uyên?

.

Bí Uyên luống cuống tay chân trả lời có thể có thể, suy nghĩ một chút lại thêm một câu: buổi tối ra ngoài cẩn thận, tiện thì tìm tôi là được.

Kết quả lần chờ này cơ hồ chờ thêm tới mười ngày nữa, thế cho nên Bí Uyên đều đã trải qua kỳ hạn chờ mong, gần tiến tới kỳ hoảng hốt.

.

Ly Đồ: onl?

Lam xoa xoa: ờ.

Lam xoa xoa: a, Ly Đồ đại nhân, anh rốt cục bận xong rồi sao.

Ly Đồ:

Ly Đồ: gọi sư huynh.

Lam xoa xoa: à, sư huynh.

Ly Đồ: mở biểu tượng ẩn của anh là có thể thấy được mà.

Lam xoa xoa: a? Cái gì?

.

Người bên kia có chút mệt mỏi hơi nhếch mép mấy cái không thể nhận ra, kiên trì tiếp tục tiếp tục nói rõ: click vào hình cái đầu của anh, có việc, tiến vào thiết lập quyền hạn, ứng dụng ẩn đối với điều ấy có thể thấy được.

Bí Uyên xoa xoa cái ót đỏ mồ hôi, mắt mặt quá đi, chưa từng có lúc nào mình cảm thấy ảo não như lúc này cả.

.

Lam xoa xoa: được rồi.

Ly Đồ: ừ. Nhận.

.

Bí Uyên ở chỗ mời chat voice click đồng ý.

=====

(1)Chuyện về kiến trúc của ký túc xá bên Trung ấy mà, lần trước khi học tới bài về đại học, cô giáo đã có lần nói mà mình quên mất tiêu rồi, các bạn đừng kỳ lạ về mặt kiến trúc nha, đại khái nó khá khác so với ký túc xá bên mình ấy.

.:3:.

4. Chương 4

“Tiểu Uyên?”

Tiếng Ly Đồ lần đầu tiên trực tiếp theo sợi dây mạng của đối phương truyền tới, giống như cảm giác hôn hậu từ tính mạnh mẽ tồn tại trong ẩn tượng, rồi lại so với cảm giác trong trí nhớ hơi trầm thấp khàn khàn hơn.

Từ nhỏ tới lớn đã nghe qua vô số lần hai chữ quen thuộc không gì sánh được này, từ đây đồng dạng lặp đi lặp lại vô số lần nghe qua trong tiếng nói, nhưng mà lại có một loại cảm giác thật xa lạ. Bí Uyên hốt hoảng lên tiếng: “Xin chào anh.”

Tiếng cười sang sảng truyền tới, Bí Uyên ý thức được mình có chút câu nệ quá mức.

Ly Đồ chỉnh lại tiếng rồi nói: “Bộ kịch bản này, không có vai cần nói lấp.”

“Không sao, tôi đây là nhìn thấy tiền bối, khẩn trương thôi.” Bí Uyên không phải đang nịnh bợ, vết mồ hôi trên chuột có thể chứng minh.

“Nghe nói cậu là đại học Bắc Kinh?” Người bên kia tỉnh rụi khơi mào trọng tâm câu chuyện.

“Đúng vậy, khoa chính quy khối 5, năm nay vừa vào nghiên cứu năm nhất.” Bí Uyên thành thành thật thật đáp.

“Khối 5 à...” Ly Đồ trầm ngâm một chút, “Cậu so với tôi nhỏ hơn 5 khóa, tiếng sư huynh này cậu kêu cũng không coi là thiệt thòi.” Dừng lại một chút, Ly Đồ nói: “Tôi là trực bác(1) năm thứ 8 khối 00.”

Thì ra là bạn cùng học?! Bí Uyên lại ngạc nhiên lần nữa, trực bác năm 8 khối 00, bây giờ... “Sư huynh anh công tác cũng mới hơn một năm à?”

Trước sau đàn anh đàn chị đàn em đàn cậu, vẫn là truyền thống của đại học Bắc Kinh. Thật là giống như trên đường lớn hời đường thì thịnh hành gọi chú ơi bác ơi, trong trường học theo thói quen cá nhân thì gọi bạn học thầy giáo vậy, cứ thế mà thôi. Vì vậy lúc này tiếng sư huynh này Bí Uyên gọi một chút gánh nặng tâm lý cũng không có.

“Ừm, chưa đầy 2 năm. Ôi... Ấn tượng mới nhất của tôi đối với các bộ phận cơ bản của trường đại khái là vào diễn lễ tốt nghiệp bác sĩ năm 8, lúc ấy trường thứ 2 cũng gần hoàn thành.”

“Nói tới trường thứ 2, mới dùng chưa được 2 năm, bàn của phòng học đã lõm tới nơi rồi, đúng là bã đậu!” Bí Uyên cả giận nói, có thể thấy được cậu đã chịu thiệt hại sâu sắc, “Nghe nói bây giờ ngay cả thang máy đều thường thường trình diễn vài loạt cảnh kinh khủng, thực sự là quá cặn bã!”

Gía trị tức giận quả nhiên là đã dời đi tâm tình khản trương, Ly Đồ cười khê: “Tiểu Uyên, lại nói tiếp cậu không hiểu kỳ làm sao tôi tìm tới cậu sao?”

Bí Uyên lại lần nữa được xưng hô quen thuộc như thế ngạc nhiên một chút, nói thầm: “Sao lại không hiểu kỳ.”

“Cậu đã từng ***g tiếng một nhân vật hí trong vở kịch của tôi.”

“Ừ, đã qua lâu lắm rồi.” Nếu đoạn thời gian trước không có vở kịch kia, Bí Uyên thật sự không nói đúng ra mình có thể nhớ lại hay không nữa. Lẽ nào nói vai kia đã bị Ly Đồ để mất tới? Bí Uyên có chút xấu hổ bổ sung, “Hơn nữa lần ấy là Tiểu V đưa lời kịch cho, cũng không chú ý thì đã vội vàng thu âm luôn rồi.”

“Tình cảm của lời kịch ấy rất thích hợp mà, cho nên lúc đó cũng rất có ấn tượng. Sau đó Tiểu V cho tôi nghe vở chủ dịch kịch của cậu, ” Ly Đồ nhấp ngụm nước, “Hành động không tồi.”

Bí Uyên xấu hổ cười: “Sư huynh anh nêu ra ý kiến rồi sau đó tôi lại suy xét qua, đích thật là có vấn đề này. Có thể tôi đã phối nhiều vai hí, theo thói quen chỉ quan tâm tới ưu tư của lời kịch, trái lại quên đi tính cách bản thân nhân vật.”

“Không sai. Nghe âm vai hí của cậu, chỉ là cảm thấy thanh âm rất tốt, có sức bật về mặt tình tự, cho dù là một vai hí, cậu tựa hồ cũng rất chăm chú rất thích thú. Thế nhưng tôi quyết định phải tìm cậu, là bởi vì cậu đã tiến bộ trong kỳ thứ 2 của vở kịch chủ dịch, cậu hoàn toàn ý thức được chỗ xảy ra vấn đề, đồng thời thành công sửa đổi. Điều này rất không dễ dàng, chính là có chút thiên phú, thế nhưng tự mình có thể điều chỉnh được thì đối với nhân sĩ không chuyên nghiệp như chúng ta mà nói thì phi thường hiếm có.”

Đương nhiên cũng là rất lâu sau đó, Bí Uyên mới biết được rằng Ly Đồ tự xưng mình là nhân sĩ không chuyên nghiệp là cỡ nào khiêm tốn.

Bí Uyên nhận không được cũng thầm tự đắc, Ly Đồ không phải là người có thể tùy tiện khen ai đó, xem ra năng lực lĩnh ngộ của mình thật là tốt. “Vậy, không biết sư huynh lần này tìm là muốn phối vai gì?” Không biết có phải là loại hình mình am hiểu không nữa. Bí Uyên bình thường cũng không thấy nơm nớp lo sợ như thế, không thể không nói lần này nghiêm túc hơn những lần bình thường, có loại tâm tính muốn bộc lộ sự hoàn mỹ của bản thân.

“Một vở kịch lịch sử không tưởng, ” Ly Đồ cười nhẹ nói, “Tôi đang nghĩ, mời phối vai thụ của tôi.”

Bí Uyên bị lời nói anh dừng mà bình tĩnh của đối phương đánh cho một vỏ, ngay cả mạng trường học đường như cũng yếu đuối như thế, lấp lóe lấp lóe, rồi trực tiếp dẫn tới... Bí Uyên rất mạng.

Giống như cách dùng từ của cô nàng thường buzz với mình, thường thường là: xin mời phối công/thụ quân trong vở kịch của chúng ta đi. Nào có giống như ai kia vừa mở miệng đã nói, thụ của ta. Thật là kỳ cục. Bí Uyên mặt đỏ hồng lại lần thứ hai lên mạng.

Chủ động mời qua chat voice, bên kia tiếp nhân.

“Mạng vườn trường đại học Bắc Kinh luôn luôn không chịu nổi trâu đùa như thế, tôi thông cảm với cậu mà.” Giọng nói bên kia nghiêm trang vọng tới.

Bí Uyên phúc đáp lại vẻ ngẩn tò te mới quen ngày đó trên Q: ai tới nói cho cậu, này, người này, thật sự là Ly Đồ đại nhân ngoại giới đồn đãi rất nghiêm túc rất chính trực sao? Bí Uyên khụ hai tiếng, rất cục thanh giọng xong, thuận tiện làm sạch đầu óc, không xác định lắm trả lời: “Sư huynh anh vừa nói nhân vật kia, đại khái là tính cách bối cảnh gì? Tôi không xác định tôi có thể đảm nhận được.”

Loại không xác định này chủ yếu đến từ hình dung từ, định ngữ và tân ngữ đối phương vừa mới dùng tới. Tuy rằng hình dung từ này cũng chỉ là ba chữ.

“Một tiểu hoàng tử xuất thân hiển hách, tài hoa đầy người mà không phải người thừa kế chính thống, có một huynh trưởng là thái tử hoa mắt ù tai vô năng và nhị ca ẩn chứa mưu đồ bí mật soán vị, trong lòng thương hại thương sinh linh mà một đời lao lực tâm lực, chạy quyền thế dùng hết cơ mưu, cuối cùng tiêu tụy mà chết.” Ly Đồ giải thích rất lưu loát thông thuận cũng rất tập trung khái quát nội dung, có thể thấy được sự quen thuộc vô cùng đối với văn bản, “Đây là một văn bản hint mờ ám về việc âm mưu chính trị quyền thế làm chính.”

Hint mờ ám? Bí Uyên đưa trẻ ngoan như thế cũng nhận không được muốn hô “thao”, hint cái công thụ mà anh nói à! Bí Uyên cảm thấy tâm tình mình cứ phập phờ phập phồng, quả thực so với mạng trường đại học Bắc Kinh không chịu nổi đùa giỡn còn hơn, nhất thời yên lặng mà tự mình kiểm điểm.

Bí Uyên nghĩ, có điều nhân vật như vậy hình dung ra thì, tựa hồ rất phù hợp với giá trị và thẩm mỹ của mình, trong lòng đã âm thầm đối với vai này có hảo cảm: “Vai của sư huynh là?”

“Người nắm quyền nước láng giềng, chí khí tâm ngoan, không từ thủ đoạn, “Ly Đồ nhấn giọng vào bốn chữ không từ thủ đoạn, nghe lên cảm thấy âm ngoan vô cùng, “Nhược điểm duy nhất của người này, đại khái là có chút quá khát người hiền.”

Bí Uyên đã hiểu ra: “Cho nên hẳn rất thưởng thức tiểu hoàng tử nước láng giềng kia?”

Ly Đồ rất thỏa mãn: “Không sai, bất luận tài hoa trí mưu, hay là chấp nhất cục cung tận tụy, đều rất thưởng thức. Kỳ thực điều y lưu luyện nhất, có thể là nhân tâm nhân đức ở người đối phương mà từ trước tới giờ y chưa bao giờ có, và dân tâm thành lập trên cơ sở đạo đức thái bình.”

“Ừm, tôi sẽ nỗ lực giải nghĩa nhân vật này, có thể trước đem văn bản cho tôi xem chút không?” Bí Uyên không hề lo lắng nhận vai ấy, so với bình thường cảm thấy thêm một loại áp lực.

Văn bản cấp tốc truyền qua, khung chat QQ thêm vài đoạn, giọng Ly Đồ tiếp tục vang ở bên tai: “Đây là hai đoạn lời kịch nhân vật kia của cậu, tôi tin cậu thích hợp, có điều nếu như bây giờ cậu đang tiện, chúng ta thử đi.”

Kết quả qua một lần thử, Bí Uyên đã bị kéo vào diễn đàn Q nào đó, diễn đàn tổ kịch của đại thần chuẩn bị quả nhiên không giống nhau, hậu kỳ trang trí các loại đều là những ID hay ẩn huyết vũ tính phong bán thần trong truyền thuyết, ngay cả biên kịch cũng là cô nàng âm hiểu đại khí phong nổi danh trong kịch cổ phong.

Bí Uyên coi như là người mới, gò bó mà gõ ra biểu cảm vui cười tiến vào diễn đàn bắt chuyện một tiếng.

.

Cô nàng A: gào khóc, đại thần anh đem thụ nhà anh vào rồi à!

Cô nàng B: tốc độ của đại thần không phải cấp tốc bình thường a, tôi rất cực có thể ôm hi vọng với vở hăm hại này rồi = =

Cô nàng C: xui rồi xui rồi, làm vở kịch bị nguyên rửa cp chủ dịch thành hăm hại quả thực quá ngược rồi a TAT.

Lam xoa xoa: vở kịch này... Không phải hint mờ ám sao... Sau này thỉnh chỉ giáo thêm o(_)o .

Cô nàng A: mờ ám không phải là môi trường của JQ sao, mạnh chút thì có cp ở đó a, tiểu sư đệ cậu đơn thuần khổ gì

Cô nàng C: chúng tôi sẽ không chỉ giáo đâu, một đồng đàn ông trong kịch này đều do đại thần quản ~.

Cô nàng D: ừm, đối với người khác là giáo dục, đối với tiểu thụ nhà mình chính là đùa a, đùa trong đùa ngoài mạnh a che mặt.

Lam xoa xoa:

Cô nàng A: tiểu sư đệ xấu hổ rồi kìa.

Ly Đồ: các cô rất nhàn hả? A cô còn nợ kịch bản của XXXX đó, C cô còn kéo dài áp phích dự cáo của kịch XX hử? B và D vô tình chỉ hôn lãnh khước của các cô đâu?

A&B&C&D:... .

Lam xoa xoa:

A: đại thần đại sát toàn trường = = như vua mong muốn lẫn.

B: cùng lẫn... .

C&D: cùng lẫn + 1.

Trong diễn đàn rất cực yên tĩnh rồi, Bí Uyên bị hoảng hốt một trận, cậu làm phổi kịch đã hơn năm vẫn chưa được dạy cách làm sao đối phó với YY ào ào thế này cả, nói tương đối thì, ai kia rất ung dung, thậm chí còn có hiệu quả phản kích.

Ly Đồ: mấy cô nàng nói không giữ miệng, đừng để tâm.

Lam xoa xoa: à, không sao cả.

Trong khung Q đơn Ly Đồ giống như vô ý trấn an một câu, Bí Uyên sững sờ nghĩ, có phải câu “Thụ của tôi” mà lúc trước Ly Đồ đại nhân nói chỉ là dự phòng thích ứng sớm cho mình không nhỉ?

=====

(1)trực bác hay còn gọi là trực bác sinh: chỉ học sinh trước thuộc khoa chính quy khóa này (tốt nghiệp khoa chính quy thì yêu cầu đồng thời đạt được chứng chỉ tốt nghiệp và chứng chỉ học vị, hồ sơ tốt nghiệp hoàn chỉnh thì chuyển tới), không cần tham gia cuộc thi bác sĩ nghiên cứu sinh thống nhất nhập học, mà là trực tiếp xin lấy học vị bác sĩ. Thông thường mà nói thì thực lực của trường học mở bác sinh viện đều cực kỳ cao, đương nhiên yêu cầu chọn lựa học sinh cũng phi thường cao.

.:4.:.

5. Chương 5

Tối nay nằm thẳng căng trên giường, Bí Uyên vẫn có chút hồ đồ. Nguyên vốn tưởng rằng Ly Đồ tìm đến mình cũng chính là mời phổi hợp diễn một vai phụ gì đó cơ, dù sao kinh nghiệm diễn của mình còn tương đối non nớt. Nhưng mà nghe xong giải thích lại lướt qua văn bản xong, Bí Uyên phát hiện bản thân vai ấy đã là một vai trò then chốt trong toàn bộ câu chuyện rồi, thậm chí có thể sánh ngang với nhân vật mà Ly Đồ muốn ***g tiếng kia.

Ly Đồ tuy là nhân vật cấp tiền bối của võng phổi, nhưng vẫn là người ra tay chuẩn bị kịch, đây vẫn là người quan trọng nhất, chứng tỏ thưởng thức và coi trọng của anh ta đối với văn bản này, thế nhưng lại tìm một CV mới vô cùng mới như mình tới phổi cái loại vai quan trọng như thế này, Bí Uyên tự mình cũng cảm thấy thấp tha thấp thỏm.

Lỗi hủy kịch, chỉ mong sẽ không phụ sự tín nhiệm! Bí Uyên giống như cầu khẩn niệm đi niệm lại câu ấy, cầm di động bật chức năng báo thức lên, nhắm hai mắt cay cay lại.

Mùa đông ở thành phố phương Bắc tới rất sớm, may mà các trường đại học và cao đẳng đều đã sớm mở hệ thống sưởi hơi, học sinh mỗi người cố gắng lao động vào phòng học hoặc là ký túc xá, cuộc sống vẫn là dễ chịu thích ý ấm áp dào dạt. Lúc Bí Uyên từ phòng thí nghiệm ấm áp đi ra, mới phát hiện bên ngoài bông tuyết đã bắt đầu bay đầy trời.

Mùa đông này, đây đã là trận tuyết thứ ba của Bắc Kinh rồi nhỉ. Có điều cũng chỉ có tuyết của tháng mười hai này mới có thể sống mãi trong vùng nhiệt độ thấp của Trái Đất này, trận tuyết lúc này, sợ rằng đường xá phải mất vài ngày mới đi được. Trở lại ký túc xá, Bí Uyên tìm ra camera, nhắm vào một điểm sáng dưới ánh đèn vườn trường chụp mấy tấm tuyết rơi bay tán loạn, tiện đường lại quẹo tới chỗ hồ nhân tạo ở phía bắc trường, tuyết rơi nhẹ chạm mặt hồ, trong nháy mắt biến mất không còn dấu vết, Bí Uyên đi dạo một vòng rồi mới cảm thấy hài lòng mà kết thúc công việc.

Mở máy vi tính, đem ảnh chụp post lên không gian QQ, Bí Uyên nhìn rất thỏa mãn, tâm tình vẫn duy trì tốt đẹp mở kịch bản Ly Đồ đại nhân mới truyền tới ra và nghiền ngẫm nó.

Chín giờ, có người buzz qua.

Ly Đồ: vừa tan tầm, thấy tuyết rơi.

Lam xoa xoa: làm việc thật khổ cực T. T, đúng vậy, tôi vừa chạy ra ngoài chụp ảnh rồi hắc hắc.

Ly Đồ: phải không, gửi tới xem thử.

Bí Uyên lập tức đăng ảnh chụp giống như hiện vật quý, nén vào rồi gửi qua. Bên kia Ly Đồ một bên click đồng ý lưu tài liệu, một bên tiếp tục nhẹ nhàng gõ bàn phím.

Ly Đồ: chụp ảnh rồi không post lên à?

Lam xoa xoa: có mà, post lên không gian QQ rồi.

Ly Đồ: địa chỉ.

Bí Uyên thành thật mà đem địa chỉ không gian QQ ném qua, hoàn toàn không nghĩ tới vì sao đã gửi ảnh chụp qua rồi, còn phải cống nạp cả địa chỉ không gian nữa nhỉ.

Ly Đồ: gần đây có nhận kịch gì không?

Bí Uyên suy nghĩ một chút, bắt đầu thử liệt kê từng tổng kết một, đơn giản cũng chính là các loại một nhân vật trà khách, một nhân vật khán giả, người nói không chê phiền mà người nghe cũng không ngại buồn chán, Bí Uyên trong vô thức thì đã thực hiện hiện trạng giao lưu rất hài hòa với Ly Đồ.

Trước cửa sổ QQ cho thấy đối phương đang gõ chữ, phỏng chừng có một đoạn dài muốn nói ra. Ánh mắt sau thấu kính lóe ra ý cười dời khỏi khung chat, tiến vào cái địa chỉ không gian liên tiếp nhận đi kia.

Không gian rất quy củ, phong cách bố trí cảnh rất tươi mát, nội dung không nhiều lắm. Cũng chỉ thỉnh thoảng có vài câu oán giận lải nhải, thỉnh thoảng để mấy tấm hình phong cảnh, muốn nói tới nhân vật... Xem lướt qua một vòng, có vẻ như cũng chỉ là bên trong ảnh chân dung xuất hiện bóng dáng con người. Đây đại khái là không gian hình ảnh tốt nghiệp học sĩ của chủ nhân, nền là thư viện rộng rãi khí thế lớn của đại học Bắc Kinh, nhân vật chiếm khắp ngõ ngách nửa bộ phận nhỏ bên trái ảnh chụp, mặt mày cũng nhìn không rõ lắm. Híp mắt nhìn kỹ một hồi, chủ nhân của ánh mắt hình như đã ngộ ra điều gì rồi.

Thời gian này, tin tức báo đã truyền qua xong tới, đối phương click vào mấy cái trong đó, chỉ tên yêu cầu truyền file âm thanh qua. Nghĩ cũng biết ý của Ly Đồ, cơ hội lãnh giáo tốt như vậy không lợi dụng chính là đồ ngốc, Bí Uyên vội vàng đem âm thanh truyền qua.

Lấy ra headphone rồi đeo lên, sau đó click mở file âm thanh ấy lên, một bên tiếp tục gõ chữ: tấm hình cái đầu trong không gian của cậu, là tấm chụp trước thư viện của đại học Bắc Kinh à?

Lam xoa xoa: đúng vậy, lúc tốt nghiệp khoa chính quy thì chụp, còn mang mũ học sĩ. Rất ngốc phải không hắc hắc.

Ly Đồ: rất đẹp.

Ly Đồ: kể ra thì lúc chúng tôi ở đại học Bắc Kinh ấy, thư viện còn chưa đổi mới đâu, phòng nền tấm ảnh này của cậu có vẻ như là có mấy chữ “thư viện đại học Bắc Kinh” à? Đó là bộ phận nào mới sửa?

Lam xoa xoa: đúng vậy, năm 7 thì sửa lại, khi đó sư huynh anh chắc đang học khu phân hiệu bộ y học rồi, có lẽ là chưa thấy qua.

Ly Đồ: có tấm nào rõ ràng hơn không?

Lam xoa xoa: nặng máy quá nên đã mất nhiều ảnh rồi T. T, tấm chụp chân dung này có phiên bản thay đổi nhiều lắm, sư huynh à, chuyển cho anh tấm này có được không vậy? (thực sự cho em chen vào 1 câu, chỉ 1 câu thôi mà, bên ĐN thì 2 bên cùng xem ảnh nhưng em bị hớ, bên này thì anh dụ em mà em cứ ngớ ngẩn hết cả đầu, :”>)

Ly Đồ: được.

.

Cái gọi là tự bạo, chính là hoàn thành như thế. (phải rồi, dồn mình vào ngõ mà lị)

Nam sinh trên ảnh chụp khoác chiếc áo học sĩ màu đen, vóc người cao gầy, ngũ quan xa xa mà không tính rõ ràng, nhưng vẫn có khả năng nhìn ra sự xinh đẹp, hướng về màn ảnh cười rất là dịu dàng.

Đóng hình ảnh lại, tay trái người con trai bên kia ôm lấy hông, nghe lời như thế là chuyện tốt, thế nhưng ở trên internet không có ý tự bảo hộ cho mình thật đúng là khiến người ta lo lắng. Vì vậy cá nhân nào đó trước giả nghiêm túc giả thành người con trai tàn khốc khề cười, một bên ở bên khung search nhập vào “ý thức an toàn internet”, đem kết quả tìm kiếm cắt sửa, đương nhiên là đã đem chân dung an toàn đặt ở vị trí dễ thấy nhất.

Chờ thêm vài ngày, sẽ đem văn này gửi qua. Ai kia đã quyết định. Cái gọi là được lợi mà còn khoe mẽ, không thể có cái nào hơn cái này cả.

Ngày đó tự bạo hoàn thành, ai kia dùng sk(skype) chat voice chỉ đạo cho Bí Uyên một hồi, đến tận đây, Bí Uyên đã cảm thấy mình có thể duy trì và tiếp tục phát triển trên con đường của một vai phụ rồi.

Sau đó một vài ngày là ngày nghỉ Tết Nguyên Đán, tổ kịch kia của Ly Đồ rốt cục kéo một lần tập thể lên luyện chat voice, cast cấp bậc hoa lệ trong truyền thuyết tất cả đều đăng trận, Bí Uyên không thể nghỉ ngơi là một vị mới cực mới trong đó rồi. Có điều khiến Bí Uyên xấu hổ trước tiên là, lại là chênh lệch mặt chữ nhất: trong 1 ID cổ sắc cổ hương hoạt sắc sinh hương, Lam xoa xoa ba chữ lớn thực sự là vô cùng nổi trội, một mình dẫn đầu.

Sớm biết vậy thì sẽ không lấy ID bữa bãi... Sớm biết vậy thì chí ít SK cũng phải đổi một tài khoản chứ... Sớm biết vậy... Bí Uyên rất buồn chán, buồn chán đến độ quên để ý trước khi bị kéo vào tổ tán gẫu rồi.

Vì vậy rất nhanh Bí Uyên đã nghe thấy một giọng nói trêu tức, “Ai ôi nè, đàn ông của đại học Bắc Kinh đều có vẻ thích phô trương nhỉ, hay người Ly Đồ đại thần chọn trúng chính là người tài cao quý giá hả? Vào cuộc cũng không lên tiếng.”

Bí Uyên là một đứa trẻ thành thật, lập tức bị cứng họng, phải nói đại học Bắc Kinh là trường đại học số một trong nước, nhưng muốn nói bằng cái giọng điệu ấy, Bí Uyên vẫn chịu không nổi. Nói đến còn phải trách QQ, vì sao lúc chat còn có thể hiện ra IP tên trường học đối ứng, Bí Uyên phát sầu.

“Tiểu Uyên, cậu bắt tiếng với mọi người đi.” Bí Uyên còn chưa lên tiếng, Ly Đồ ngược lại đã đáp lời rồi.

Bí Uyên vội theo lối thoát ấy, “À, chào mọi người, tôi vẫn là người mới, xin chỉ giáo nhiều hơn.”

“Người mới thật ngay thẳng. Tiểu Uyên?” Người có giọng nói tương đối êm dịu lên tiếng, “Tên thật của cậu bạn nhỏ Lam xoa xoa?”

“Ừm, cậu ấy là sư đệ của tôi. Bạn học.”

“Ly Đồ xin chào a, mang theo kẻ xấu thông đồng đứa trẻ khác á.” Vẫn là cái giọng trêu tức kia, vẫn là giọng nói lưu manh ấy.

“Đạm Ngữ, A Dĩ nhà cậu đi công tác rồi? Cậu có lòng dạ thì tới bố trí câu chuyện cho tôi.”

“Thao! Chúng ta đang nói chính sự đó, kịch bản đầu, lướt qua lướt qua đi.” Người con trai rõ ràng đang xù lông chủ động dời đi trọng tâm câu chuyện. Đại thần quả nhiên là đại thần, cấp độ quả nhiên khác biệt, Bí Uyên âm thầm thăng cấp sự sùng bái.

Bên kia bắt đầu tàn trò đùa, Q riêng lại có người buzz qua.

.

Ly Đồ: hôm nay bị té à?

Lam xoa xoa: hử? À, đúng vậy T. T

Ly Đồ: xảy ra chuyện gì? Bước đi không nhìn đường à?

Lam xoa xoa: khụ khụ, lúc tối về đèn đường không tốt lắm, đồng tuyết đọng mấy hôm trước ở ven đường, không nghĩ qua là lại bị T. T

Ly Đồ: ngu ngốc

Ly Đồ: không sao chứ?

Lam xoa xoa: không sao không sao cả, chính là đúng lúc đằng sau có người đi ngang qua, khi tôi ngã thì nhìn thấy bọn họ đang cười trộm mà thôi T. T

Ly Đồ: lần tới cẩn thận, tuyết đọng thành băng, rất trơn. Đi đường phải cẩn thận.

Lam xoa xoa: tôi biết rồi T. T

Ly Đồ: được rồi, đi tới chỗ SK thôi, sắp tới phiên cậu lên sân diễn rồi đó.

.

Bí Uyên nhìn chữ ký Q mình vừa mới sửa tối nay, đem “Ông đây da thô thịt dày, vừa té thì sao nào!” đổi thành “Tuyết đọng thành băng, bước đi cẩn thận”

Bên trong SK đang đùa vui qua lại, hiệu suất thật đúng là không chậm, ba giờ thì đã gần làm xong phần dự cáo, đang lưỡng lự ở phần lời kịch của kỳ thứ 1.

“Được rồi hôm nay tới đây là được rồi.”

“Không phải chứ Ly Đồ, nào có cuộc vui nào mà 11h đã tàn cuộc chứ? Huống hồ mai còn là ngày nghỉ!” Bạn Đạm Ngữ sợ hãi kêu lên.

“Tôi sáng mai phải đi làm, ” đại thần bình tĩnh trả lời, “Tiểu Uyên, đến giờ rồi, cậu nên đi ngủ. Tất cả mọi người tản thôi.”

Bí Uyên nghe lời ngầm off sk, thấy khung chat Q còn đang trên màn hình, vì vậy thuận lợi nói tiếng chúc ngủ ngon. Bên kia rất nhanh đã đáp lại một câu chúc ngủ ngon. Trong khoảnh khắc này, Bí Uyên mới để ý tới, vị đại thần ngàn năm không để chữ ký QQ kia, chỗ chữ ký QQ hiện giờ lại có: ngu ngốc, đừng té nữa đó.

Bộ da mặt ngu ngốc đang hiện ra nhiệt độ hơi cao.

..5:.

6. Chương 6

Sáng hôm sau Bí Uyên lên QQ tìm phim, hiếm khi không cần tới phòng thí nghiệm, tự nhiên phải tiêu dao một chút rồi. Cũng hiếm thấy như thế, quần cư tổ kịch của đại thần mới sáng bảnh mắt đã có người online.

.

Cô nàng A: nghe nói tối hôm qua bọn họ đã thử tiếng rồi?

Cô nàng B: đúng vậy, sao cô không tới?

Cô nàng A: khóc, suốt đêm phải làm luận văn đây này, không dám lên sk.

Cô nàng C: tiệc tùng cả đêm ~.

Đạm Ngữ: thao, Ly Đồ tên này 11h đã tan cuộc rồi, ông đây vẫn chơi game cả đêm trường đây, giận.

.

Té ra không phải dậy sớm, mà là thâu đêm, Bí Uyên đang định nói theo thì nghĩ mình và bọn họ tựa hồ tồn tại... sự chênh lệch gấp đôi về phương diện nhận biết và cách sống.

.

Cô nàng A: Đạm tiểu thụ à, tiểu công nhà cậu vừa ra khỏi cửa cậu đã trống vắng cô đơn, ôi ôi.

Đạm Ngữ: cô mới cô đơn cả nhà cô đều cô đơn!

Cô nàng C: vậy xem Đạm tiểu thụ giữ lông = =

Cô nàng B: đâu có nghe nói đại thần là cực cưng ngoan ngủ sớm dậy sớm đúng hạn làm việc bao giờ đâu, đổi tính rồi? 11h đã tan rồi à?

Đạm Ngữ: ai biết, nói là sáng nay có việc, làm quái gì chứ, ngày nghỉ còn có việc!

Đạm Ngữ: tiểu thụ nhà cậu ta? Phun, Tiểu Lâu so với tôi còn là cú đêm hơn ấy chứ. (có 1 CV tên là Tiểu Lâu Đợi Mưa Gió, chắc là Đn ghép người đó vs Ly Đồ)

Cô nàng A: mất lé, đừng cứ nhắc tới tiểu lâu, người ta và đại thần căn bản không liên quan được chứ, cậu đã nghe hiểu chưa hả?

Đạm Ngữ: vậy tiểu thụ nhà đại thần? À, là Lam xoa xoa kia?

Cô nàng C: trẻ nhỏ dễ dạy.

.

Bí Uyên hận không thể đi tới nói một câu “Tôi đây không phải tiểu thụ nhà đại thần, cái kia chỉ là hint thôi mà, hint thôi hiểu không?!” Xét theo kinh nghiệm trò chuyện hiếm có của Bí Uyên trong diễn đàn, sau khi quy kết cũng biết, đang yếu ớt kháng nghị tất nhiên sẽ bị chìm trong tiếng ầm ĩ huyền não của quần chúng, vì vậy cậu vô cùng an phận mà im lặng không nói lời nào. Nhìn thoáng qua chỗ ảnh avatars của ai kia đang đường đường chính chính sáng mà trong khi đó lại nói rằng “Sáng mai phải ra ngoài”, Bí Uyên trừng lớn mắt, này! Đoàn người này! Thảo luận khí thế ngất trời khi mà chính chủ đang online như thế... .

.

Lam xoa xoa: sư huynh sao lại onl?

Ly Đồ: hiếm có ngày nghỉ, sao không thể onl?

Lam xoa xoa:

Lam xoa xoa: không phải nói muốn ra ngoài?

Ly Đồ: ra ngoài?

Ly Đồ: à, đúng vậy, đã từng định ra ngoài.

Lam xoa xoa: hủy bỏ rồi à?

Ly Đồ: ừ.

Lam xoa xoa: cái kia, sư huynh, anh có nhìn thấy chuyện mọi người đang tán trong diễn đàn không?

Ly Đồ: đi xem.

.

Vì vậy nên mọi người chạy tán loạn liền .

.

Ly Đồ: lại nói xấu tôi chứ.

Đạm Ngữ: thao, sao cậu onl, không phải ra ngoài rồi sao.

Ly Đồ: tôi nói ra ngoài cậu sẽ tin?

Đạm Ngữ:

Cô nàng B: thì ra là đồ tiểu thụ logout mới nói “Sớm, mai, có, việc”, ôi chao, đây là hành vi tình cảm thế nào a

Ly Đồ: có ý kiến?

Cô nàng C: không có, hoàn toàn không có. Xin mời tiếp tục mãnh liệt mà kịch liệt mà thâm liệt mà sủng nịch đi.

Ly Đồ: kể ra thì tôi có chút ý kiến, lời vừa rồi các cô nói tôi đã nhìn thấy rồi.

Cô nàng A: vạn năm ẩn thân đẳng, vạn ác, mọi người cùng nhau tới tấn.

Đạm Ngữ: thao, ẩn với ông đây rõ ràng thì thế nào chứ?! Mỗi lần đều bắt đóng gói ông đây, không chê chán ngấy à.

Ly Đồ: cậu không chán tôi lại càng không chán.

Cô nàng A: Đạm tiểu thụ bình tĩnh, cậu cũng không phải tiểu thụ nhà hắc, người đại thần chờ lại không phải cậu, cậu chủ động bỏ tới cửa nhà thì có ích gì a

~Lam xoa xoa:

Cô nàng A: ôi chao, chính chủ đang ở đây.

Cô nàng B: thời gian làm việc và nghỉ ngơi của các cậu thật hài hòa, chắc chắc.

Ly Đồ: ngủ sớm dậy sớm tốt cho thân thể.

A&B&C:

Đạm Ngữ: giả bộ, giả xong ông đây nôn xong, nôn... .

Cô nàng A: Đạm tiểu thụ trắng sĩ.

Đạm Ngữ: (_).

.

Đã hơn nửa tháng trôi qua, Tiểu V yên lặng một đoạn thời gian đã lại hoạt bát trở lại, trên chữ ký QQ thành thạo viết “Ha ha, nửa tháng cuối kỳ sống sống chết chết, chị đầm máu chiến đấu hăng hái, gột máu trở về!”

Bí Uyên run run một cái, nghĩ nhấm mắt làm ngơ, không ngờ cô đàn em có vẻ tránh thoát được trạng thái điên cuồng tốt. Bất đắc dĩ cô ấy vẫn thích tới cửa.

.

Tiểu V: xảy ra chuyện gì xảy ra chuyện gì?

Lam xoa xoa: ... ? ?.

Tiểu V: trạng thái run rẩy trần thuật: ngày ấy lên mạng, trong lúc phút chốc nhìn thoáng qua chữ kí của ai kia cười mắng ngu ngốc, không khéo, trước đây không lâu thường thấy sư huynh tự khai là ngu ngốc té

ngã, đáng trách ngày ấy cuộc thi khó khăn, em phải ôm theo tầm mấy kg hiếu kỳ và ngỡ vực vào trường thi. Hôm nay em sống lại tại chỗ, vội muốn được biết tình hình cụ thể và tỉ mỉ!

Lam xoa xoa: choáng váng đầu @_@ em thi xong hỏng đầu luôn rồi à... .

Tiểu V: không nên nói lảng sang chuyện khác, mau mau khai ra chân tướng!

Lam xoa xoa:

Lam xoa xoa: không có gì mà, chính là như em nhìn thấy đó.

Tiểu V: các anh, lúc nào thân như thế?

Lam xoa xoa: không có rất thân a, chính là đoạn thời gian trước, sư huynh tìm anh phối một vai, sau đó có chút tiếp xúc.

Tiểu V: sư huynh? Anh biết ha? Nhá nhá nhá, thân ở đại học Bắc Kinh thật hạnh phúc, Lý Đồ là đại sư huynh, sư huynh là nhị sư huynh.

.

Bí Uyên mơ hồ cảm thấy loại câu nói nhị sư huynh đã gặp qua ở đâu đó, sư tư một trận vẫn không có kết quả.

.

Lam xoa xoa: ừ, lúc lần đầu chat voice thì biết.

Tiểu V: nói về kịch gì vậy? Anh phối ai?

Lam xoa xoa: tiểu hoàng tử trong kịch XXXX .

Tiểu V: hoàng tử kia? Chủ dịch thụ quân?!!!!!!!!!!!!

Lam xoa xoa: nói một cách bình thường thì là, một vở kịch lịch sử không tưởng có hint T. T.

.

Tiểu V thật sự ngạc nhiên, không chỉ có việc đại thần tìm một người không có kinh nghiệm gì về chủ dịch như Bí Uyên phối một vai quan trọng như thế. Hành động của Bí Uyên, cô ngược lại thật tin tưởng.

Chỉ là nếu như cô nhớ không lầm thì, kịch này, đại thần đã muốn xuống đao từ lâu. Tin tức chính xác là, văn này đã có per, tác giả trực tiếp giao per tới cho đại thần, nói cách khác đại thần muốn bắt đầu lúc nào cũng được. Mà nguyên nhân vẫn chậm chạp chưa bắt đầu, có người nói là đại thần vẫn chưa hoàn chỉnh được danh sách cast.

Làm một vở kịch lịch sử không tưởng lớn thế này, nhu cầu đối với nam và nữ tự nhiên là khá lớn, cho dù đại thần giao tình rộng, dù sao còn phải coi trình độ có hợp không, các loại cảm giác hài hòa giữa CV, tiến độ khẳng định sẽ không mau.

Trên thực tế điều khiến Tiểu V kinh ngạc là, vai diễn mà Lam xoa xoa được mời phối kia, lâu lâu trước kia đã nằm trong danh sách đặc biệt của đại thần.

Vai kia, có người nói sớm đã là việc điều động nội bộ, CV kia, tên là Tiểu Lâu Đợi Mưa Gió.

Tiểu V phảng phất như đã nghe được khúc dạo đầu của gió tanh mưa máu, mà hiển nhiên là nhị sư huynh về phương diện này có chút đặc biệt trì độn, đó là sẽ không biết được loại chuyện xấu tồn tại như sao đây trời này chỉ có thể mặc nó mà thôi. Chỉ mong đại thần đã có kế sách ứng đối, đến lúc đó có thể thêm mắm dặm muối bóp chết nó từ trong nôi.

Thở dài, Tiểu V mang theo sầu lo nhàn nhạt dời trọng tâm câu chuyện.

.

Tiểu V: sư huynh, em đã vượt qua ba phần tám cuộc sống đại học “Tuyệt vời” của em rồi T. T.

Lam xoa xoa: em là đang kích động anh sao? —

Tiểu V: sao dám sao dám, 0v0 sư huynh vĩnh viễn xán lạn như ánh sáng mặt trời. Ai nha nè nè, sư huynh anh sẽ để ‘emo’ này sao? Không tồi không tồi lol.

Lam xoa xoa: ... Hai ngày trước có người đã từng dùng qua, anh ‘ ’ lại nó T. T

Tiểu V: ... ‘Copy’ ... Kia cũng là phương thức học tập tốt. Ai nha ai nha lạc đề rồi, em là đang cảm thán, em có vẻ như là sắp thi tiếng Anh rồi TAT.

Lam xoa xoa: TOEFL và GRE? Dự định ra nước ngoài?

Tiểu V: đúng vậy, kể ra thì sư huynh anh ra nước ngoài thể nào? Chuyên ngành của chúng ta hẳn là dễ lấy offer chứ?

Lam xoa xoa: ... Bởi vì, anh có chút, dễ lạc đường.. .

.

Sau đó không lâu, đáp án này đã đạt được nghiệm chứng, đó là một ngày cuối tuần trời xanh khí trong, Tiểu V và một số bạn trai bạn gái cùng học chơi “Tam quốc sát”(1), tiện đường gọi Bí Uyên qua gia nhập liên minh.

Kết quả thắng đến một giờ sau, người kia vẫn không tìm được đích đến vốn dĩ bộ chỉ mất hai mươi phút là đến, cuối cùng không thể nhận được nữa, Tiểu V đành ngượng giá thân tìm, mới tính là tìm thấy người.

Sau đó thật lâu, thắng đến khi Tiểu V ở đại lục Bắc Mỹ tình cờ gặp được bạn cùng phòng năm đó của Bí Uyên, sau đó nhắc tới việc này, đạt được vẻ kinh thiên động địa của đối phương, và đáp án kêu trời kêu đất: “À, em để cậu ta ngoại trừ nhà và trường học, ở bất luận chỗ nào mà vượt quá khoảng cách mười phút đi bộ khỏi nơi cậu ta đã biết thì cậu ta sẽ lạc đường thôi! À, em hài hước lắm đó! Trời ạ, đó là một nơi cách trường học 20 phút! Đây quả thực là quá kinh khủng rồi.”

Thế nhưng lúc này, Tiểu V đương nhiên lý giải thành nhị sư huynh nhà cô bởi vì năng lực tìm đường hơi kém, mà dẫn tới năng lực thích ứng hoàn cảnh mới hơi ngốc, thế cho nên đã buông bỏ cơ hội vượt qua đại dương.

.

Tiểu V: cuộc thi đều xong rồi, một vài ngày nữa phải về nhà rồi, về nhà lên mạng không tự do, cào tường. Sư huynh các anh nghỉ mấy ngày?

Lam xoa xoa: còn chưa xác định, hẳn là mấy ngày nữa. Dù sao anh về nhà rất thuận tiện.

=====

(1) Tam quốc sát []: là 1 trò chơi của Trung quốc, rất được hoan nghênh, tập hợp các kiến thức về lịch sử, văn học, mỹ thuật, tạo hình, được phát hành vào 1/1/2008.

.:6:.

7. Gào hai tiếng rồi thật không một sao?

Bí Tịnh một bên ngồi nhai đi nhai lại viên bánh trôi, một bên vươn chân đá anh họ ngồi bên trái cô, mồm miệng ậm ở báo cáo: “Anh hai, buổi chiều có người gọi điện đấy.”

Mất Bí Uyên không rời TV, hỏi có lẽ một chút xem là ai.

“Một người đàn ông, có điều là dây số lạ, không phải số trong danh bạ điện thoại anh. Em nói anh ở bên nhà bà ngoại, không cầm theo di động.”

“Thật là tìm anh sao? Không phải gọi nhầm chứ?” Trong lúc quảng cáo, Bí Uyên quay đầu liếc cô em họ nhỏ bé không hề quay về phía cậu tị nào.

“Ừm ờ, anh ta nói tìm Tiểu Uyên mà, hắc hắc, anh, cái tên này của anh nghe ra có vẻ như gọi bạn bè. Được rồi, giọng người đó rất dễ nghe ~” Bí Tịnh ực một cái nuốt xuống viên bánh trôi cuối cùng trong miệng, về mặt hài lòng.

Thời gian quảng cáo còn chưa hết, Bí Uyên ngẫm lại, đứng dậy đi vào phòng ngủ móc di động ra, mở điện thoại ra rồi tìm, quả nhiên là dãy số này một chút ấn tượng cũng không có. Có nên gọi lại không nhỉ?

Bí Uyên vò đầu, kết quả đúng lúc đang gãi thì di động trong lòng bàn tay rung rung, vừa nhìn vào dãy số, lúc này thì có ấn tượng rồi, không phải là dãy số vừa gọi buổi chiều kia sao.

“Xin chào.”

Người bên kia cười nhẹ một chút, mới mở miệng nói: “Lúc này không phải cô em họ nữa sao?”

“A, Ly Đồ sư huynh!” Giọng nói này lại quen thuộc hơn dãy số kia nhiều, Bí Uyên ngồi ở mép giường, điều chỉnh tư thế thoải mái, “Anh đang ở nhà sao?” Ly Đồ muốn về với quê mừng năm mới, việc này Bí Uyên biết mà.

“Ừm, đang ở nhà. Hôm trước vừa bay qua đây, phỏng chừng hôm sau thì về tới đơn vị. Chỉ là quan niệm truyền thống rất nặng, lễ mừng năm mới rất coi trọng, cả một gia đình ở cùng nhau sẽ rất ấm ỉ.”

“Ừ. Anh sao biết số em?” Bí Uyên hiếu kỳ.

“Hỏi Tiểu V thôi, ” Ly Đồ hời hợt, “Ở nhà thế nào?”

“Vốn có hai tuần nghỉ đông, mấy hôm nay bị bắt đi tới đi lui, hết nhà này tới nhà khác. May là nhà ở Bắc Kinh, so với những bạn học muốn ngược đường đi về thì tốt hạnh phúc hơn nhiều. Sư huynh anh quê ở đâu? Chơi vui không?”

“Một thôn nhỏ ở phương Nam, ông bà nội ở đây, bọn anh cũng về đây mừng năm mới. Hôm qua theo anh họ một nhà đi bắt cá, anh mò thấy rất nhiều tôm, còn có ốc đồng, chơi vui.”

“Nghe có vẻ thú vị nha, ” Bí Uyên sinh ra và lớn lên trong thành phố, nhất thời đối với sự miêu tả của Ly Đồ rất hiếu kỳ, “Em trước đây đã từng tới nhà của một cậu bạn ở cùng phòng, thôn bạn ấy ở gần núi ấy, cũng thường nghe chuyện của bọn họ, nghe mà ước ao.”

“Ha hử, sang năm em có thể theo anh đi, bao ăn bao ở, chỉ là làm việc không có tiền công thôi.”

“...” Rõ ràng là lời kịch đùa giỡn, nhưng nghe có chút mê hoặc, đặc biệt mang đến cho đối phương nụ cười nhẹ nhàng, “Sư huynh, em có một chứng bệnh mà anh đại khái không biết.”

“Chứng bệnh gì?”

“Ừm, sống đến bây giờ ấy à, em còn chưa ra khỏi Bắc Kinh, ” Bí Uyên cố lấy dũng khí, đau xót không gì sánh được thẳng thắn nói, “Bởi vì... em rất dễ lạc đường.”

“...”

Bên kia điện thoại có giọng nữ trung niên xa xa gọi con đi ra ngoài xem đốt pháo, sau đó Bí Uyên nghe tiếng đối phương cách di động đáp.

“Mẹ anh gọi anh rồi, anh cúp trước nhé, được rồi hôm nay anh gọi thông báo chút thôi, ” Ly Đồ nói, “Năm mới vui vẻ.”

Điện thoại đã cúp, vào lúc Bí Uyên còn chưa kịp đáp lại một câu “Năm mới vui vẻ”. Thế là Bí Uyên cảm thấy trong lòng bởi vì thiếu hụt mà mơ hồ thấp thỏm, phát hiện cuộc gọi “thông báo một chút” này đã gần nửa tiếng, đến mức mà cậu đang ngồi không xem radio phát kịch truyền hình tới đoạn quảng cáo kế tiếp thì ngừng.

“Thời gian quảng cáo, hoan nghênh bạn tiếp tục xem” , Bí Uyên nhìn dòng chữ nhỏ trên góc màn hình, im lặng nói một chút, hình như, không cảm thấy tiếc vì đã bỏ qua.

Khi trở lại trường học, mọi người đều mang theo sự biếng nhác của ngày lễ, và chán chường vì hưởng thụ quá độ, ngẫu nhiên cũng có vài người còn tàn dư lại chút mỡ dưới da tích lũy qua sự phàm ăn.

Theo chủ đề “ca hát tiêu hao mỡ thừa”, Đạm tiểu thụ hát một khúc mọi người đều ca, bạn học Đạm Ngừ làm CV thâm niên đã lâu, fan không ít, nhưng nói tới hát, Đạm tiểu thụ đích xác không phải người trong

nghe, giống như nghệ thuật hát, cũng chỉ là dựa vào sự nảy sinh của fan mà không cần phân biệt rõ chân tướng, cũng có thể nhận được các loại đánh giá “Ai nha thật mạnh” “Đạm Ngữ ngọc mục mỹ sử” ...

Thế là đêm nay Đạm Ngữ ca đúng vào thời gian tổ chức, dựa vào tiếng tăm mà gian phòng bị chen chúc chật chội, Đạm tiểu thụ phi thường tự đắc vui vẻ, tiếng nói lưu manh hát ca, thỉnh thoảng trật nhịp một chút cũng được cho là đổi mới.

Bên cạnh các fan nói chuyện mỗi người mỗi vẻ, Đạm tiểu thụ bình thản tiếp thu ca ngợi quá mức bay bổng, trấn định mà không nhìn những lời đùa giỡn đầy ngập màu sắc.

Ly Đồ dùng ID khác ngồi xổm trong phòng, hiếm khi Đạm tiểu thụ chọn đúng lúc anh tan tầm để ca, nghe một chút tiếng ca khác loại cũng coi như là thay đổi khẩu vị.

Trong Q riêng đồng dạng là khí thế ngất trời .

.

Lam xoa xoa: cậu ấy hát lâu như vậy không thấy mệt sao? Thần!

Ly Đồ: cách hát tương đối khỏe mạnh mà lại có kỹ xảo thì sẽ không, gào giống như cậu ta... xác thực không dễ dàng.

Lam xoa xoa: sư huynh anh thực sự không đi giúp đỡ chút gì sao?

Ly Đồ: hôm nay làm việc mệt chết được.

Lam xoa xoa: 0v0 vậy sư huynh anh đi nghỉ sớm chút đi ~.

.

Ai kia thật bất đắc dĩ xoa cằm, anh nói những lời ấy không phải biểu đạt ý tứ này, câu trả lời anh muốn nghe cũng không phải như thế...

.

Ly Đồ: mệt chết được, cho nên cần nghe tiếng ca không giống người thường giảm bớt chút ít.

Lam xoa xoa: ờ, vậy em lần trước thu cái loại giọng ca ấy có tính là không giống người thường 0v0.

Ly Đồ: được lắm, giọng điệu không chế thành thực hơn nhiều, cho nên, Tiểu Uyên em muốn giúp Đạm Ngữ nghỉ ngơi chút không?

Lam xoa xoa:

Ly Đồ: hửm?

Lam xoa xoa: ... Em nghĩ mọi người là vì tiếng ca không giống người thường này mà ào ạt đến, em... không thể thỏa mãn loại nhu cầu này... đi?

.

Đạm Ngữ hát hai giờ rồi cũng không thấy dấu hiệu muốn ngừng, tiếng ca chuyển đổi từ lả nhảm sang hơi khàn khàn. Bí Uyên thầm có chút lo lắng cho cậu, người này tuy nói ngày đầu quen biết đã trêu chọc mình, nhưng kỳ thực con người không tồi.

Nhưng mà Bí Uyên lại tự biết bản thân không hợp với màn này. Nếu Ly Đồ làm khách mời, đó là hiệu ứng quảng cáo dường như có thể tăng lượng người tới, mà nếu mình ra mắt, thì hiệu quả hoàn toàn trái ngược.

Bỗng nhiên tiếng ca tràn ngập bên tai lại ngừng, Đạm Ngữ vẫn như cũ tự do đệm vào một câu trong tiếng nhạc: nè, cái đó lạnh rồi, anh cẩn thận nửa đêm lại đau dạ dày.

Sau đó cái mọi người nghe được, chỉ còn lại có tiếng nhạc đệm đơn độc, sóng, qua hơn hai giờ làm việc rất cục bị chủ nhân vứt bỏ trên bàn.

.

Lam xoa xoa: Đạm Ngữ đột nhiên chẳng nói gì đã không thấy bóng dáng 0v0.

Ly Đồ: ừ.

Lam xoa xoa: không biết sao nữa T. T

Ly Đồ: không sao cả, cho người đàn ông của cậu ta ăn đồ nóng ấy mà.

Lam xoa xoa: người đàn ông của cậu ta? 0v0.

Ly Đồ: Kỳ Dĩ. Bọn họ là bạn cùng học đại học, chuyện nói thì dài lắm, sau này có cơ hội thì nói cho em.

Lam xoa xoa: 0v0.

Lam xoa xoa: ừm.

.

Không biết lại từ chỗ nào được cái ký hiệu mới, đem cái “T. T” thay luôn. Ly Đồ cười lắc đầu, lấy di động vừa mới rung đặt bên cạnh bàn. Máy hiện ra một tin nhắn mới.

“Này không bận vậy chứ, cậu ấy rống tới 2 tiếng đồng hồ, cậu cũng không tới giúp sao?”

“Tự cậu ta muốn rống, rống không được có thể tan cuộc mà.” Ngón tay thon dài tung bay, rất nhanh đã nhấn lại. Tin nhắn mới lại nhanh chóng báo tới.

“Cậu cũng không phải không biết, người này chính là không chịu chủ động dừng, ai, tính tính sao lại cố chấp thế chứ.”

“Vì vậy cậu cố ý chạy đến trước mặt người ta uống nước lạnh, để cậu ta chủ động vào bếp cho cậu mà không ca nữa?”

“Còn có thể thế nào chứ? Ở bên ngoài bếp chờ mì ăn, hắc hắc.”

“No chết cậu đi, rõ ràng không đói bụng còn ăn thêm một bát!” Ly Đồ suy nghĩ một chút rồi lại thêm một câu “Nói thế nào thì tên kia cũng rất lãng mạn đi hát mừng sinh nhật cho cậu a, cậu vênh mặt được rồi đó.”

Lúc này bên kia không có tin nhắn đáp lại, nghĩ đến hẳn là mì nấu xong rồi. Ly Đồ đặt điện thoại lại bàn, yên lặng một hồi, trên QQ lại sáng avatar lên.

.

Lam xoa xoa: sư huynh, 11h rồi em đi ngủ đây, ngủ ngon.

Ly Đồ: ngủ ngon.

Ly Đồ: đúng rồi, Tiểu Uyên.

Lam xoa xoa: hử?

Ly Đồ: thứ 6 tuần này, phát kịch. Kịch kia của chúng ta.

Lam xoa xoa: thật tốt quá, hậu kỳ đại nhân thần tốc! Ngồi xồm chờ 0v0.

.

Ly Đồ nhìn ava của đối phương dần dần biến thành màu xám, tắt QQ đi, trên mặt giờ mới lộ ra sầu lo mơ hồ.

.:7:.

hợ hợ, giờ mới biết thì ra Đạm tiểu thụ hát như bò rống, cứ tưởng, ẹ

7. Chương 7

Tháng 3 thành phố Bắc Kinh còn chưa ấm lại, Bí Uyên vội vã trở về ký túc xá vây quanh hệ thống sưởi hơi, rót một cốc nước nóng to dùng rồi ngồi vào trước máy vi tính. Tự động đăng nhập QQ, hình cái đầu chim cánh cụt đang rung lắc, kích mở, theo đường link đối phương gửi tới kích vào.

Là post phát hành dự cáo.

Nửa giờ sau khi post bài, lượng phản hồi đã là một đồng giậm chân kêu trời, chăm chú xem post chủ, quả nhiên từ giai đoạn trước đến giai đoạn sau đều là bàn tay của nhân vật cấp to, Bí Uyên không khỏi cảm thấy mình có chút được lợi. Trong post chủ, Ly Đồ cũng có một ít kiến giải dài dòng.

Người lập kế hoạch nói: đó là một câu chuyện cá nhân tôi rất yêu thích, lúc bắt đầu làm cũng là suy nghĩ lung lăm mới ra quyết định, lấy được per vào đầu năm 08. Đây là vở kịch đầu tiên tôi chuẩn bị trong giới phối âm mạng, từ lúc tìm Staff và CV, đi tìm cơ hồ mất hai năm, bây giờ hiện ra thành phẩm này cho mọi người, không dám nói đã thập toàn thập mỹ, nhưng đích thật là đạt đến tiêu chuẩn của lòng tôi. Có thể nói rằng, phần danh sách Cast bên trên này, trong cảm nhận cá nhân đã là phù hợp với mỗi CV chọn người thích hợp nhất. Không có thỏa hiệp, không có lui mà cầu thứ khác, mỗi một vai trong đây, từ diễn viên tới người phối hợp diễn vai hí, đối với Ly Đồ mà nói, một phần danh sách này đã không còn gì để tiếc nuối.

Bí Uyên cảm thấy lạ, Ly Đồ đại nhân trình trọng có chút xa xôi và khác lạ, loại lời nói như thế này giống như tận lực khoắc lên vẻ ngoài cứng rắn lạnh lùng và xa cách, tựa hồ cùng với người cười khế lại xấu xa trêu chọc trong trí nhớ thì hoàn toàn khác xa.

Rê chuột xuống dưới, là một hàng ngũ dài những nhân vật đứng vào hàng top id cấp bậc hoa lệ. Điều này ngược lại không chút nào ngoài ý muốn cả. Hai năm dài thay đổi mỏng manh, hai năm lời đồn nhảm chờ đợi, đại thần danh tiếng ở ngoài giúp đỡ những người quan tâm, tùy tiện một người CV trong đó cũng đủ để tạo thành một đội hình xa hoa diễn chính trong một vở kịch truyền thanh, cùng với danh sách hậu kỳ tiền kỳ xán lạn đến chói mắt, vở kịch này không bị quan tâm mới là lạ.

Ban đầu chuột rê lên rê xuống tiếng động ì ề ờ nay bỗng dừng lại tại đó.

Một lâu kia, là 43L(tức là phản hồi thứ 43), ID của post là: Thấy Qủy. Nội dung phản hồi là:

Tiêu Tử Lâm: Lam xoa xoa??

Ai có thể nói cho tôi biết đây là ai vậy??

.

A, Tiêu Tử Lâm của tôi ơi đây là cái quái gì vậy?

Ly Đồ đại nhân anh từ bỏ Tiểu Lâu của anh rồi oa TOT.

45L ID: A nháo.

.

Không phải nói Tiểu Lâu phối chủ dịch thụ sao?

Lam xoa xoa này là vị nào ôi 0. 0.

49L ID: quần chúng không rõ chân tướng.

.

LX cp(1) sừng sừng bắt đầu từ thuở ban đầu rốt cục đã dần hiện xu hướng suy tàn rồi sao? Ngóng mắt chờ mong 0 0.

(1)LX cp: tức là couple Ly Đồ[li tú] và Tiểu Lâu[xiao lóu] ấy

56L ID: chắc chắc chắc.

.

Người mới thật là tốt đẹp, người mới good job good job good job!!

65L ID: À a ừ ềm.

LX đăng, cứ xem kịch đi đừng làm âm ĩ được không, trước khi ra kịch không phải lập cả một danh sách YY sao, người Ly Đồ đại nhân nghe các người à = |||.

69L ID: đất đen đen.

.

BLX lui đi, LX đăng tự trọng.

77L ID: đen tối đi mau.

.

Từng khoảng quang quác, hỗn loạn kháng nghị khó chịu với các fan của BLX, tuy rằng loại phản hồi đối nghịch với dòng chảy và trong post manh không phải chủ yếu, nhưng trong khoảng những thanh âm nhiệt liệt tạo thành một dòng suối chảy đục ngầu, đem tâm tình nhiều ít chờ mong hưng phấn đều cuốn thành kinh khủng.

Phiền lòng. Bí Uyên nhịn không được hơi bực mình, giống như quay lại ngày đó, mình hát cover ca khúc kinh điển của Ly Đồ vậy. Bị nghi vấn, phủ định, châm chọc khiêu khích, tự đứng bị chỉ trích, ép tới mức người ta khó có thể chịu đựng nổi.

Mình đúng là vẫn còn ngây thơ quá, Bí Uyên nhịn không được tự giễu bản thân. Yếu đuối gọi người khác là BLX, nhưng mà khi chân chính thân ở nơi đầu sóng ngọn gió bị ngàn người chỉ chỗ, lại có bao nhiêu người có thể bình tĩnh tự nhiên cười ngạo ngễ với những lời nhảm nhí đó? Chẳng qua là nghiêm với người khác, khoan dung với bản thân mà thôi.

Thật là tủi thân, rõ ràng đã gắng làm tốt, cuối cùng đạt được lại là kết quả không khác gì. Cho dù là ý kiến thiện ý, mình cũng có thể tích cực đối diện, thế nhưng loại cảm giác hoàn toàn không được tôn trọng này, thật không tốt.

Tiểu Lâu. Đã là lần thứ mấy nghe thấy cái tên này rồi? Tựa hồ có ấn tượng lơ mơ, chỉ ít Đạm Ngũ trong lúc đùa giỡn đã từng nhắc tới, thế nhưng... cái người này, lại có quan hệ gì với mình đây? Mình căn bản không biết người ta mà?

Hình vẽ ava bên kia không ngừng biến hóa, Bí Uyên đã có chút tâm lý sợ mở ra. Bị khuyên nhủ, sau đó trốn tránh, hoặc là không xem, phương pháp xử lý tạm như vậy thực rất tự ái... Thế nhưng những nỗ lực đã từng có, tâm huyết tìm tòi và tinh lực rót vào của Ly Đồ đại nhân thì sao? Những điều ấy cũng đều phải chôn vùi trong cơ sở những lời đồn nhảm đó sao?

Bí Uyên tiếp tục rê chuột xuống, trong lòng cảm giác không dễ chịu rất rõ ràng, chịu đựng loại hăm hực này, nhìn những phản hồi lấy thương tổn và phát tiết làm mục đích.

Kỳ thực chủ yếu vẫn là chờ mong và tiếng hoan hô đối với kịch, chỉ có điều những ngôn ngữ dở dờ ương ương phần lớn là đang chỉ trích vai Tiêu Tử Lâm này, đang nghi vấn năng lực và thực lực của người mới Lam xoa xoa, đang châm chọc khiêu khích Lam xoa xoa vs Tiểu Lâu ai thắng ai thua.

Hơn nữa trong con mắt không lý trí của fan, pk như vậy, không chỉ là vấn đề vai tại nhà ai, mà đó còn là, vấn đề lập trường cp theo tính nguyên tắc. Ai cũng biết rằng đây là một câu chuyện Ly Đồ chấp nhất hiếm có, cp trong kịch nhiều ít ám chỉ thẩm mỹ và tiêu chuẩn thưởng thức của Ly Đồ, hướng chỉ đối với những người trung với LX đăng mà nói, đây vốn là một trong những tình tiết manh cp vốn nên có, lại bỗng nhiên biến thành cp khác, mức nước chênh lệch của lòng sông so với mặt biển là có thể cảm giác được.

Nước mắt trào ra của cp đăng đều hóa thành ngôn ngữ sắc bén, trong diễn đàn không nhìn thấy con người thật là những phản hồi kiêu ngạo mà bá đạo, huyết vũ tinh phong!

Bí Uyên một đường xem xuống tiếp theo, ngược lại cũng đã nhìn ra lẽ lỗi, tiếng mắng đơn giản đến từ khó chịu đối với người phối vai này, trong đó có một phần nghi vấn với năng lực của người mới, đây lại vốn không có gì đáng trách, bên trong cast hoa lệ như thế, ngay cả vai hí tìm khắp phải hành động, vậy mà mình lại

phối một vai then chốt như thế, đích xác dễ chọc người rồi; mà một nhóm người khác, tựa hồ chính là thuận tụy khoác lên nghi vấn bất bình cho CV Tiểu Lâu kia, nghe ra có vẻ là vị Tiểu Lâu kia chính là vai điều động nội bộ.

Thế nhưng Ly Đồ lại tựa hồ chẳng bao giờ đề cập qua đoạn này cả. Dù có đúng người tên Tiểu Lâu kia không chịu nhận vai, hay là không rảnh để nhận, hay là lo lắng vì nhân tố gì khác mà chọn lựa đổi người đi nữa, chí ít đã biết rằng, mình chưa từng được cho hay.

Bí Uyên kích mở QQ, cơ hồ đã nổ.

Gần cuối là lời của người trong tổ kịch, mấy cô nàng và CV quen mắt đều nhảy ra nói vài câu an ủi, biểu thị đây là mưa gió gì gì đó nên có thôi. Đại khái là thấy Bí Uyên vẫn chưa xuất hiện trong diễn đàn, thế là mấy nàng lại đều gõ vào Q đơn.

Cô nàng A:

Lam tiểu thụ? có nhà hay không?

Đã xem post kịch chưa? Để chúng tôi đập bạn đỡ hơi dưng cảm tiến tới chứ __.

Chuyện Tiểu Lâu, đại thần đã nói với cậu chưa? Cái gọi là LX chỉ là YY cp thôi ~.

.

Cô nàng B:

Tiểu thụ nhà đại thần, để BLX nát bấy xong sống lại, kiên cường!

Cậu phối rất xuất sắc, mọi người có mắt đều thấy!

Không đúng không đúng, là có tai đều nghe!

.

Cô nàng C:

Lam xoa xoa bình tĩnh nào, kiên trì giữ vững! Chúng tôi đều biết đại thần đối với cậu khẳng định mà lol.

.

Cô nàng D:

Thấy Ly Đồ đã nói rõ ở post chủ chứ, một đoạn lời đó chúng tôi đều biết là nói cho cậu, cho nên nếu anh ta đã khẳng định cậu rồi, jyy của những người khác cứ để cho bọn họ gặp quỷ đi thôi! () .

.

Thịt kho tàu sườn đông(cv):

Bạn xoa xoa à, chúng yem và Ly Đồ đều ủng hộ cậu ~.

.

Fan A: Lam xoa xoa đại nhân kiên cường nga, cậu phối tốt ~.

Fan B: gốc mụ gj! Hành động rất đáng khen!

Fan C: không nhìn bọn kia, hoặc là yem trích bọn nó thành bé con cho cậu T T.

... ..

Giờ khắc này, Bí Uyên thật đúng là nhịn không được sống mũi cay cay, những người này quen biết cũng không lâu, nhưng nguyện ý kiên định đứng ở cùng chiến tuyến với mình. Cô nàng D lại nhắc nhở mình, đoạn sư huynh nói, chính là khẳng định mạnh mẽ với mình? Chỉ là đại khái cũng chẳng ngờ tới, mưa gió lại tới kinh như cũ.

Lại kích mở, là tin tức của Tiểu V.

Tiểu V:

Sư huynh, post kịch em xem rồi, những ngôn từ mang theo ác ý ấy, kỳ thực em đã mơ hồ dự liệu đến. Sư huynh anh có thể không biết, Tiểu Lâu Đợi Mưa Gió là CV cấp nguyên lão bước vào giới CV cùng kỳ với Ly Đồ, chỉ có điều Tiểu Lâu bắt đầu cũng không chới lóa, thẳng đến kịch XX, hợp tác với Ly Đồ xong sau đó vỡ đẫy trở thành vở kịch kinh điển trong giới, giống như khiến mọi người cp hoàn mỹ cực kỳ. Đúng lúc đó hai người hợp ca ed kỳ cuối của vở kịch ấy, thế là cp trong kịch bị các YY đăng mang ra ngoài kịch, tự thành cp cấp bậc khai sơ của vông phối, các LX đăng cũng đã tồn tại lâu rồi. Nói thật thì, Ly Đồ sư huynh ngoại trừ lần trước sư huynh bị tóm thì, xuất hiện lấy danh nghĩa riêng tư ủng hộ, anh ấy hầu như không có biện giải gì cả, khả năng với cp chuyện xấu cũng chỉ là thái độ mặc kệ; mà Tiểu Lâu, cuối cùng chỉ là cùng tâm tư không đếm xỉa tới mà thôi.

Những nguyên nhân lịch sử đã tồn tại lâu này, khả năng chính là đại đa số đảng LX trong tiềm thức cho rằng đây là bằng chứng Tiểu Lâu sẽ phối Tiêu Tử Lâm.

Sư huynh, chỉ là muốn nói cho anh, dư luận thừa nhận anh cần thời gian, chấp nhất của đảng cp cũng cần thời gian để bình thản hóa giải. Bị tóm, bị phủ định, đều không phải anh thiếu xuất sắc, lại càng không phải anh không thích hợp, anh chỉ là, xuất hiện muộn màng. Trên thực tế, anh biểu hiện rất tốt.

Không thể không nói Tiểu V trần thuật phi thường lãnh tĩnh mà thích hợp hà khắc, cô bé này... Bí Uyên vì sự thân thiết của cô mà thở dài, những tội tăm tích góp tựa hồ đã giải phóng rất nhiều.

Mình cũng chưa hủy kịch, tốt, quan hệ của Tiểu Lâu và sư huynh chỉ là đảng cp yy, cũng... tốt.

Nếu như bọn họ thực sự là vừa ý đôi bên, mình mắc ở đây xác thực rất khó chịu, cũng sẽ làm khó sư huynh. Bí Uyên vì sự may mắn của mình tìm ra nguyên nhân, thế là yên tâm thoải mái nhìn những tin tức còn lại cuối cùng kia.

Bí Uyên có một thói quen không xấu lắm, lúc ăn thích nhất ăn cơm cuối cùng.

.:8:.

8. Chương 8

Kích mở khung chat QQ của Ly Đồ, lại ngoại ý muốn không có bao nhiêu nội dung.

Ly Đồ: 1h trước và sau khi post kịch xong có thể không xem. Trên cơ bản sau một giờ mới có thể bắt đầu có phản hồi đánh giá về kỹ thuật.

Ly Đồ: nè, nhớ ra cậu cũng đã đang xem rồi. Xem xong rồi nhớ buzz anh.

Lam xoa xoa: xem xong T. T

“T. T” của lần này kỳ thực đã không còn nhiều tủi thân và khổ sở nữa, đại khái chỉ là trẻ nhỏ ngã thôi, nếu như có người lớn ở trước mặt sẽ cố ý gào to lên một hồi. Kỳ thực lúc này nếu không có người lớn ở đó, nhóc con khẳng định sẽ trực tiếp vỗ vỗ bụi tự đứng lên là xong.

Ly Đồ: ừm.

Ly Đồ: trước tiên cậu để ý giới hạn khoảng 1h nữa nhé.

Bí Uyên ừ một tiếng rồi bỏ đi nghiên cứu, thế là rõ ràng, post của một giờ trước, nếu như chữ mắng linh tinh thì hơn phân nửa là lạnh nhạt châm chọc nói hươu nói vượn, ác ý khiến người ta phát lạnh. Thế nhưng càng về phía sau, ngẫu nhiên có post mang tính phê bình, cũng là cảm giác và đánh giá cá nhân phân tích trên nội dung vở kịch và lập trường vai diễn, thậm chí Bí Uyên cũng thấy được mấy post tinh ngộ nhận xét sắc bén đối với vai diễn của mình, mà lúc trước cái loại bài post tự dưng chỉ trích ngược lại giờ đây có chút yên lặng.

.

Ly Đồ: xem xong? Anh nghĩ Tiểu Uyên hẳn là có thể ý thức được rồi.

Lam xoa xoa: ừm.

Ly Đồ: bây giờ, xem post một chút đi.

.

Bí Uyên lần thứ hai nghe lời F5, ngay lập tức thấy phản hồi của chính bản thân Ly Đồ

Cảm ơn sự nghiên ngẫm của mọi người đối với vai diễn, và những nghi vấn cùng ý kiến về phương diện chọn lựa vai diễn. Nhưng mà theo cá nhân tôi, Lam xoa xoa là người thích hợp nhất đối với vai Tiêu Tử Lâm này, chứ không phải chỉ là ứng viên đơn thuần. Thậm chí có thể nói rằng, chờ đợi chuẩn bị hai năm, về mặt trình độ, chỉ là tôi đang chờ đợi một giọng phối thích hợp với Tiêu Tử Lâm xuất hiện, Tiêu Tử Lâm của Tạ Chi Mộ. Trước khi Lam xoa xoa gia nhập liên minh, tôi chưa từng vừa ý với bất kỳ ai đến đảm nhiệm vai này cả. Mà kết quả đã chứng minh rằng, Lam xoa xoa đích xác đã tạo ra một vai Tiêu Tử Lâm thỏa mãn với mong đợi của mọi người trong tổ kịch. Nếu như về mặt hành động và âm sắc, khiến mọi người tranh luận nghiêm trọng về sự tồn tại của vai diễn Tiêu Tử Lâm này, như vậy tôi cần gánh chịu toàn bộ trách nhiệm, là do Ly Đồ phán đoán và thẩm mỹ hoàn toàn sai lầm dẫn tới cuộc tranh luận vốn có thể không tồn tại. Nếu như cần, tôi có thể ở trong post kịch này, tuyên bố một cuộc bỏ phiếu, cho rằng Ly Đồ hủy kịch xin bỏ -1, ngược lại thì bỏ +1, một tháng sau thì sẽ thống kê, nếu như tổng số là giá trị âm, Ly Đồ trình trọng xin lỗi cũng trực tiếp bỏ đi per.

1129L ID: Ly Đồ.

.

Bí Uyên thăm hỏi hộp, đây quả thực là canh bạc mà, sư huynh đang dùng danh vọng và nhân khí vớ vẩn phối của anh mà đánh bạc, trọng lượng của anh là tự tin, hoặc là anh không tự tin, nhưng quyết đánh đến cùng vì mình bất bình. Mà đối với những người nghe thích Ly Đồ thì, lần tuyên ngôn này của sư huynh chính là đang uy hiếp khăng định Bí Uyên, bằng không sẽ mất đi một Ly Đồ.

Trong diễn đàn vô số ID giả này, không thể không nói quyết định như vậy là đang mạo hiểm, ai cũng có thể đổi vô số ID giả lên vô số -1, chỉ cần muốn thôi. Ly Đồ đã đánh cược quá mức rồi.

Có điều ngay lập tức, sau khi Ly Đồ để lại tin này xong đã có một chuỗi post đuổi theo, mỗi một cái lại có nội dung khác nhau, hoặc thoải mái hoặc khăng định hoặc kiến nghị, nhưng không hề ngoài ý muốn, đều ở lúc cuối thêm +1.

“Tính đi tính đi, ngày nào đó các tử hòng không còn nữa, manh chút cũng biến thành chán chết, thế giới thanh tĩnh rồi. P/s: Lam xoa xoa bạn ở trong kịch biểu hiện tương đối tốt, Tử Lâm đáng yêu. +1

“Kịch hay như vậy còn gì không vừa lòng chứ, từ nguyên tác tới kịch bản, từ CV đến hậu kỳ đều trong trâm có một, người không hiểu thì chấp làm gì, Ly Đồ đại nhân gj, +1.”

“Kịch hay. +1

“Ngoại trừ Ly Đồ đại nhân, giới vớ vẩn trước nay muốn một truyện như vậy, dùng đội hình như vậy, sợ rằng rất khó có người thứ hai có thể làm ra. Đồ mất tự trọng. +1.”

“Là LX đẳng lý trí, xác thực YY Ly Đồ x Tiểu Lâu đã lâu, cast trong cảm nhận bị phá vỡ đích xác có chút tiếc nuối, thế nhưng nghe xong kịch, phải thừa nhận rằng, ánh mắt & thẩm mỹ của Ly Đồ đại nhân quả nhiên sắc bén. +1

“Nghe qua một vài vở kịch Lam xoa xoa đã từng nhập vai hí, hành động vô cùng tốt, thanh âm cũng rất êm tai, coi trọng người mới +1.”

... .

Bí Uyên thở dài một hơi, đêm nay nỗi lòng dậy lên pháp phòng khiến thân thể cũng cảm thấy mệt mỏi. Nhưng mà, giờ đây và lần trước hoàn toàn không giống lúc này đây, có một người đứng ở đằng trước cậu, toàn quyền gánh chịu hậu quả cho cậu

.

Ly Đồ: 11h, Tiểu Uyên đi ngủ đi.

Lam xoa xoa: ừm. Sư huynh anh cũng đi ngủ sớm một chút đi lol.

.

Ly Đồ gửi qua 2 chữ ngủ ngon, nhưng vẫn còn lại dư vị phần nộ và xung động.

Anh đáp lời, chưa hẳn có thể cản lại lời của mọi người, trên thực tế, sáng sớm anh đã dự kiến, loại phản hồi thị phi mưa gió này sẽ xuất hiện. Phản hồi của anh, chỉ là đang đáp lại cho mọi người xem những đánh giá của anh, cho cậu biết, anh đang giữ gìn cậu, đang nỗ lực bảo vệ cậu.

Trước đây anh không ngại bị người khác YY và gán ghép, không quan trọng những lời đồn đãi truyền lưu dần trở nên hoang đường. Nhưng khi lời đồn đãi đang xâm hại nỗ lực của anh và mọi người, đang tổn thương người không nên thương tổn, anh không thể quay mặt làm ngơ.

Bây giờ, anh có người muốn bảo hộ, muốn đem cậu từ tách khỏi những thương tổn bởi *** đồn đãi.

Đương nhiên cậu bạn xoa xoa từ trong mộng đẹp sẽ không biết, đêm ấy, rất nhiều chữ kí QQ đang đổi mới.

.

Cô nàng A: Trùng quan nhất nộ vi lam nhan (1)

Cô nàng C: Tiêu Tử Lâm của Tạ Chi Mộ, manh đến can đông(2) .

Cô nàng D: bỗng nhiên đã yêu nhau.

Fan A: lời đồn chỉ vào trí giả.

Fan C: kích động kích động, không nên hỏi tôi vì sao kích động o(__)o

Fan E: tôi nên bắt đầu manh L & XX nên không nên không nên không nên không nên.

Fan F: xoa xoa đại nhân bạn khiến tôi cảm thấy kinh diễm TAT Tử Lâm Tử Lâm Tử Lâm.

... .

Tiểu V: đại sư huynh xin tiếp tục không nên sơ suất mà bảo vệ nhị sư huynh XDD.

Ly Đồ: ngu ngốc ngủ ngon.

=====

(1) câu này xuất phát từ trùng quan nhất nộ vi hồng nhan do Ngô Tam Quế vì 1 nữ nhân khởi xướng chiến tranh, không chỉ thế rất nhiều quân vương hoặc chiếu tướng, tức giận dẫn đến 1 hồi chiến tranh hoặc là biến loạn, nguyên nhân bởi vì 1 hồng nhan chính là nữ nhân, dĩ nhiên ở đây là nam nhân.

(2) can đông: từ này tương tự như kiểu dẫn đông ấy, đại loại là biến đổi không giống ngày thường, làm ra những việc khác lạ

=====

haizzz, dùng giới võng phối để chỉ cuộc sống hàng ngày, người nọ người kia, nhưng cuối cùng lại giai đại vui mừng r ha, giới đam mỹ chúng ta cũng phải vậy chứ *huých huých ai đó*

..9:.

9. Chương 9

Lúc 23h50, cô nàng D gõ qua Q của Ly Đồ.

.

Cô nàng D: đại thần, có mấy lời bình không biết cậu có hứng thú coi không.

Ly Đồ: cái gì?

Cô nàng D: sau khi cậu post kịch lên 10 phút, 1 cuộc tán gẫu của 1 fan phía Tiểu Lâu

Ly Đồ: gửi qua đi.

Cô nàng D: đại thần tôi trước nói thẳng, tôi đã từng ấn núp dưới đăng LX, cho nên vẫn ấn bên fan của Tiểu Lâu. TAT.

Ly Đồ: ừm.

Cô nàng D: sau đó người ta lại chỉ manh LXX đăng!

Ly Đồ: ?

Cô nàng D: Ly Đồ x Xoa Xoa! Được rồi, nên lưu trữ.

L Fan 1: Tiểu Lâu đại nhân, Lam xoa xoa quen không?

L Fan 2: chính là người phối Tiêu Tử Lâm kia với Ly Đồ đại nhân TVT.

L Fan 3: nga nháo nga nháo, vai kia không phải của Tiểu Lâu đại nhân sao?

L Fan 1: đúng vậy, vì sao bây giờ một người tên là Lam xoa xoa nhận rồi?

L Fan 4: Tiểu Lâu đại nhân, vì sao lại thay đổi người a, chúng ta chờ mong Tiêu Tử Lâm của Tiểu Lâu đại nhân đã lâu TOT.

L Fan 2: chờ mong +1.

Tiểu Lâu Đại Mưa Gió: tôi cũng không rõ ràng lắm, khả năng Ly Đồ cảm thấy cậu ấy hợp hơn tôi thôi, mọi người cũng đừng chú ý ha ha.

L Fan 2: sao có khả năng cậu ta hợp hơn? tình cảm CP của Tiểu Lâu đại nhân và Ly Đồ đại nhân không ai có thể siêu việt TVT.

L Fan 3: 9494(chỉ loại người tiểu nhân), khả năng diễn vẫn vô cùng thâm thúy như vậy.

Tiểu Lâu Đại Mưa Gió: ha ha, coi như hết, coi như hết.

... ..

Ly Đồ tựa lưng vào ghế ngồi đằng sau, xa xa nhìn các screenshot đủ màu ghi lại các bản chat đủ màu sắc trên màn hình.

Quả nhiên loại thị phi phi này, người hiểu được bảo vệ chính mình, đều sẽ tránh khỏi mũi nhọn. Tiểu Lâu Đại Mưa Gió hiển nhiên là nhân tài kiệt xuất trong đó. Mà chỉ có người nghiêm túc, và người thà rằng mình trúng đạn nhưng lòng có chỗ bảo vệ, mới có thể chịu được sóng gió, đi giải thích và nỗ lực văn hồi thể cục.

Chỉ là nhìn đoạn chat này, Tiểu Lâu Đại Mưa Gió không chỉ có vài câu ra vẻ thờ ơ lạnh nhạt, rộng lượng khuyên bảo, người có mắt mới nhìn ra được, trong đó mang theo bao nhiêu ý tứ hàm xúc kích động.

Cái gì kêu là “Tôi cũng không rõ ràng lắm” ? Chính trong lòng cậu ta chẳng lẽ không biết Ly Đồ anh cho tới bây giờ đều chưa đề cập qua với cậu ta bất luận cái gì về lí do thoái thác vai diễn sao? Tự trong đầu cậu ta chẳng lẽ không rõ ràng cậu ta đã từng ám chỉ hợp tác với anh hay chưa sao?

Loại đáp án ba phải cái nào cũng được như thế, cũng càng thêm khiến người ta nghĩ bên trong xác thực có ẩn tình đi. Huống chi câu “Coi như hết” kia, diễn hình của người hòa giải cho có lệ, nhưng kỳ thực là một câu nói không có công hiệu hòa hoãn xung đột nhất. Cậu ta tùy tiện nói một câu “Tổ kịch này đích xác không có vấn đề gì với tôi, Ly Đồ xác thực chưa từng tìm tôi thương thảo vai này”, đúng là kiểu người dàn xếp ổn thỏa muốn bỏ xừ mà còn ra vẻ?

Tiểu Lâu Đợi Mưa Gió là người thế nào, Ly Đồ không thể nói là quen thuộc lắm, thế nhưng cũng có vài phần rõ ràng. Nhìn lời đoán người, xem xét mà cho ra kết quả, nếu nói cậu ta là người thiếu sự khéo léo đưa đẩy tình huống không biết xử lý ra sao, Ly Đồ kiên quyết không tin.

.

Ly Đồ: cậu thấy sao?

Cô nàng D: tôi rất thất vọng với Tiểu Lâu TAT.

Cô nàng D: cậu ấy kỳ thực là người rất khéo đưa đẩy, cho nên thoạt nhìn là người hai mặt lầy lòng nhưng thực tế nói giấu nói diêm, rõ ràng là cậu ấy có ý định hơi bị... .

Ly Đồ: cô cũng đã nhìn ra rồi.

Cô nàng D: mệt tôi trước đây còn nghĩ cậu ấy là một thụ khôn khéo nỗ lực tiến tới êm dịu như thường TAT tiêu tan.

Ly Đồ: tôi thích Tiểu Uyên đi, trì độn khiến người ta rất yên lòng XD.

Cô nàng D: gào khóc ngao, kết cục thật huyền diệu a! Có điều đại thần à, rùa nhỏ trì độn, dần từ xác ra cũng không dễ dàng đâu.

Ly Đồ: ngủ đi, ngủ ngon.

Cô nàng D: a, đại thần cậu lảng nhá TAT.

Cô nàng D: cậu quả nhiên là muốn cùng tiểu thụ nhà cậu tới gần làm việc và nghỉ ngơi... Nè, nè nè... .

.

Hôm sau là cuối tuần, chẳng qua Bí Uyên quy luật làm việc và nghỉ ngơi khỏe mạnh vẫn đúng 6h rời giường mặc những người bạn cùng lứa giận sôi xung quanh. Rửa mặt, ra ngoài ăn sớm một chút, quay về ký túc xá dọn dẹp đồ đạc mất trật tự một hồi, sau đó mới mở máy vi tính lên mạng.

Lục mấy file pdf, Bí Uyên ngẫm rồi lại lên Q. Vừa online đã gặp Đạm Ngữ biến mất cả đêm.

.

Đạm Ngữ: chuyện hôm qua vừa nghe nói, xoa xoa cậu không sao chứ?

Lam xoa xoa: không sao không sao ~ cảm ơn.

.

Trực tiếp trước sau như một. Bí Uyên cười cười, vốn hôm qua không thấy bóng dáng Đạm Ngữ trên post với Q, còn nghĩ thật kỳ quái mà. Có điều Bí Uyên xác nhận thời gian chút, 8h50, đây là thời gian mèo đêm nên online sao?

.

Đạm Ngữ: vậy là tốt rồi. Không thú vị, hôm qua không ở đó.

Lam xoa xoa: không sao mà. Được rồi, hôm nay sao cậu online sớm thế?

Đạm Ngữ: tối qua vị nhà tôi đột phát loét dạ dày, dọa tôi sợ khiếp, cuống quýt đưa đi bệnh viện, đợi tới hơn nửa đêm. Giờ vừa về đó.

Lam xoa xoa: vậy cậu còn không đi nghỉ đi 0. 0.

Đạm Ngữ: dọa cả đêm, bây giờ người vẫn đang hoảng, nhưng là không buồn ngủ. Thừa dịp anh ấy ngủ, tôi kiểm tra số lượng hạng mục công việc cần chú ý cho bệnh nhân loét dạ dày, hôm qua bác sĩ ấy cả buổi tối cũng rất nôn nóng, tôi hỏi ý kiến nửa ngày cũng không nói cho tôi cái gì có ích cả, còn phải tự lên mạng tra. Thao!

Lam xoa xoa: ... Cậu thật hiền lành... (nếu như không có cái chữ cuối cùng kia thì càng có vẻ hiền lành ^__^)

Đạm Ngữ: thao! dạ dày chiều chuộng kia của A Dĩ, tôi đã chú ý thể rồi, chăm dạ dày chăm lâu như vậy, vẫn thi thoảng mắc lỗi, thao.

.

Bí Uyên nghe ra sự mệt mỏi trong giọng Đạm Ngữ, cuống quýt an ủi cậu ta vài câu, cũng cho các loại kiến nghị.

.

Đạm Ngữ: vốn đầu hần là ông đây an ủi cậu, sao bây giờ lại ngược lại!

Lam xoa xoa: tôi không sao cả, tự cậu hãy chú ý bản thân.

Đạm Ngữ: ừ. Nói xoa xoa này, Tiểu Lâu chuyện kia, cũng chỉ là mọi người thuận miệng gào to, cậu ấy và Ly Đồ không có quan hệ gì.

Lam xoa xoa: tôi biết.

Đạm Ngữ: thao, tên kia tự dưng dò rồi nha! Ôi chào, A Dĩ đang gọi tôi, hôm khác nói chuyện tiếp nhé.

Lam xoa xoa: đi đi , đã cố cả đêm rồi ~.

.

Chẳng qua điều này cũng đã tạo thành hiểu lầm cho Bí Uyên, Đạm tiểu thụ bình thường làm việc và nghỉ ngơi rất bình thường. Chỉ có điều lúc vị kia nhà cậu ta đi công tác thì mới có thể suốt đêm chơi trò chơi, hoặc là tóm được ai đó nói chuyện tán gẫu pha trò qua một đêm. Bí Uyên cũng về sau mới biết được từ trong miệng Ly Đồ, hai năm trước Kỳ Dĩ buổi tối đi làm bị thương thiếu chút mất mạng, Đạm tiểu thụ vừa đến đêm thì vô cùng thiếu cảm giác an toàn, hoàn toàn không thể một mình đi vào giấc ngủ, cho nên phát triển tới sau này, chỉ cần Kỳ Dĩ buổi tối không ở nhà, Đạm Ngữ tất nhiên là cả đêm... .

Đây cũng là nguyên nhân sau này Kỳ Dĩ thay đổi công việc, cũng tận lực không ra ngoài vào buổi tối.

.:10:.

10. Chương 10

Chuyện Ly Đồ post kịch công bố ID của người mới Lam xoa xoa về phía đầu sóng ngọn gió, thế là thông báo phát hành kỳ 3 làm xong hậu kỳ của Tiểu V bị chậm lại nửa tháng. Ngày vở kịch Tiểu chuẩn bị lần đầu, cũng bị hoãn lại.

Đối lập với trận gió nổi mây phun nửa tháng trước, diễn đàn hôm nay hiển nhiên đã bình tĩnh nhiều. Chính là vào lúc Tiêu Tử Lâm sóng gió dần dần không còn kịch liệt, mà ấn tượng của người nghe đối với ba chữ Lam xoa xoa đã tạm tạm rồi, hơn nữa vừa ra kỳ cuối hiếm thấy của vòng phối, tự nhiên nhận được rõ nhiều quan tâm của 2 kỳ trước.

Vì vậy rất nhiều người phát hiện, thì ra kỹ năng diễn của Lam xoa xoa này thực sự tốt, có thể nhận biết được sự khác nhau của vai diễn và nắm chắc nó như thế. Loại suy nghĩ ấy chiếm chỗ là có đạo lý nhất định, khi thanh âm nghi vấn dần dần lắng xuống, bầu không khí khẳng định dần dần đông đảo, cũng sẽ từ từ nắm giữ hướng đi của dư luận.

Vì vậy hôm sau của ngày post kịch lên, trong diễn đàn xuất hiện một bài post tên là “Diễn đàn fan của Lam xoa xoa đại nhân, bạn học dễ yêu mời tới ~”

Tối ngày thứ 3 sau khi xuất hiện bài post này, chủ diễn đàn kích mở một đơn xin gia nhập diễn đàn.

Ly Đồ (XXXXXXXX) xin vào diễn đàn.

Tin tức nghiệm chứng: thích Lam xoa xoa.

Vào diễn đàn, cấp tốc sửa lại một ID giả, Ly Đồ mới từ từ lọc danh sách thành viên diễn đàn, tựa hồ cũng không thấy cái tên Lam xoa xoa ở đây. Ly Đồ kích mở khung chat Q riêng với chủ diễn đàn, thế là ID giả trong diễn đàn là “xoa xoa là mù đường”, đang nói chuyện với chủ diễn đàn có ghi là “Tiểu V”

Kết quả tự đối phương gửi tin trước.

.

Tiểu V: đại sư huynh vào diễn đàn rồi à.

Ly Đồ: thì ra là em làm.

Tiểu V: ừm à, đúng, là một đàn ông thì có mẹ, là một CV thì có diễn đàn fan, nhị sư huynh của chúng em tốt xấu cũng có vở kịch hoàn rồi, vì anh ấy mở một diễn đàn fan không quá đáng chứ?

Ly Đồ: diễn đàn fan là tà vật.

Tiểu V: cho nên đại sư huynh ngài tự cũng không tiến vào diễn đàn của mình _ được rồi, em thừa nhận kỳ thực em là đang nghĩ chờ người không biết là ai tới mở diễn đàn cho nhị sư huynh, còn không bằng em tự tới, an tamam quản được không an tâm >.< ly=” đồ:=” đại=” sư=” huynh=” ngài=” chạy=” vào=” là=” tới=” khảo=” sát=” và=” giám=” sát=” phải=” không=” =” .=” ly=” đồ=” kích=” trái=” xuống=” kèn=” đồng=” góc=” trái:=” ngài=” đã=” trở=” thành=” quản=” lý=” viên=” của=” diễn=” đàn=” “mọi=” người=” không=” nên=” kỳ=” thị=” mù=” đường:=” kích=” vào=” đồng=” ý=” xong,=” ly=” đồ=” tiếp=” tục=” phản=” hồi.=” .=” ly=” đồ:=” nếu=” là=” em=” mở=” diễn=” đàn,=” vậy=” hãy=” làm=” cho=” tốt=” đi,=” tiểu=” uyên=” nếu=” như=” có=” hứng=” thú,=” để=” cậu=” ấy=” vào=” nhé.=” tiểu=” v:=” đang=” có=” ý=” này=” o(_)o=” em=” đây=” đang=” chờ=” lời=” này=” của=” đại=” sư=” huynh=” tat.=” .=” diễn=” đàn=” mở=” 3=” ngày,=” đã=” có=” hơn=” trăm=” người=” vào.=” có=” thể=” thấy=” được=” rằng=” lam=” xoa=” xoa=” quân=” luôn=” luôn=” là=” vai=” phụ=” hôm=” nay=” cũng=” có=” đông=” người=” yêu=” quý=” tới=” vậy.=” lúc=” bí=” uyên=” bị=” tiểu=” v=” kéo=” vào=” diễn=” đàn,=” mờ=” mịt=” hỏi:=” đây=” là=” diễn=” đàn=” tổ=” kịch=” nào?=” .=” vì=” vậy=” tiểu=” v=” không=” thể=” làm=” gì=” khác=” hơn=” là=” nói=” riêng=” với=” anh:=” sư=” huynh=” ngốc,=” đây=” là=” diễn=” đàn=” fan=” đàn=” em=” mở=” cho=” anh=” đó.=” lam=” xoa=” xoa:=” hả?=” như=” vậy=” à...=” diễn=” đàn=” fan=” gì=” gì=” đó...=” rất=” kỳ=” quái=” a...=” .=” tiểu=” v:=” sư=” huynh=” anh=” không=” biết=” nổi=” khổ=” tâm=” và=” dụng=” tâm=” của=” đàn=” em=” đây=” .=” lam=” xoa=” xoa:=” ...=” .=” lam=” xoa=” xoa:=” xin=” lỗi.=” tiểu=” v:=” yên=” tâm=” đi,=” đã=” qua=” phê=” chuẩn=” của=” ly=” đồ=” đại=” nhân=” rồi,=” ai=” kia=” cũng=” nói=” không=” sao=” cả,=” để=” em=” làm=” đi=” o(_)o=” .=” bí=” uyên=” im=” lặng=” hỏi=” trời=” xanh,=” vì=” sao=” lam=” xoa=” xoa=” cậu=” mở=” một=” diễn=” đàn=” fan=” phải=” qua=” phê=” chuẩn=” của=” ly=” đồ=” đại=” nhân.=” loại=” chữ=” “phê=” chuẩn=” này,=” nghe=” ra=” có=” cảm=” giác=” là=” lạ...=” vì=” vậy=” bí=” uyên=” mặt=” đỏ=” hồng=” trực=” tiếp=” bước=” vào=” “diễn=” đàn=” fan=” ngay=” lập=” tức=” cậu=” thấy=” một=” dòng=” tiếng=” kêu=” khóc=” “câu=” thêm=” tên=” “câu=” vào=” phúc=” lợi=” diễn=” đàn.=” bởi=” đoạn=” thời=” gian=” trước=” vừa=” bị=” ai=” kia=” phổ=” cập=” qua=” thường=” thức=” về=” vấn=” đề=” an=” toàn=” chân=” dung=” trên=” internet,=” điều=” này=” khiến=” cho=” bí=” uyên=” luôn=” luôn=” không=” hiểu=” gì=” phải=” từ=” chối=” có=” hơi=” làm=” khó,=” ảnh=” chụp=” là=” gửi=” rồi=” hay=” chưa=” gửi?=” lúc=” này,=” ly=” đồ=” gửi=” tới=” một=” bức=” tranh=” quả=” che=”

mặt=" chạy=" dễ=" thương.==" sư=" huynh=" đối=" tính=" rồi!=" đây=" là=" phản=" ứng=" đầu=" tiên=" của=" bí=" uyên,=" bức=" tranh=" này=" quả=" thực=" so=" với=" cái=" bức=" mặt=" đỏ=" e=" thẹn=" ngày=" đầu=" mình=" gửi=" nhằm=" còn=" muốn=" chân=" động=" hơn=" .=" lam=" xoa=" xoa:=" sư=" huynh?=" bản=" thân?=" ly=" đồ:=" ngọc,=" ảnh=" quả=" trong=" diễn=" đàn,=" tám=" hình=" ảnh=" vừa=" có=" bí=" uyên=" bình=" tỉnh=" đại=" ngô,=" thì=" ra=" là=" ý=" này=" à.=" nói=" như=" vậy,=" sư=" huynh=" đã=" ở=" trong=" diễn=" đàn=" của=" mình...=" bí=" uyên=" cuống=" quít=" sửa=" lại,=" trong=" diễn=" đàn=" lập=" tức=" nổ=" tung=" oa,=" đây=" là=" bí=" uyên=" lần=" đầu=" tiên=" tiếp=" xúc=" thân=" mặt...=" fan=" của=" cậu.==" .=" lam=" xoa=" xoa:=" (quả=" che=" mặt=" chạy)==" fan=" a:=" lam=" đại=" nhân=" thật=" ngọc=" thật=" mạnh,=" run=" rẩy.==" fan=" b:=" cùng=" nhau=" lửa=" chạy=" ~.==" fan=" c:=" lam=" đại=" nhân=" xin=" vào=" phúc=" lợi=" diễn=" đàn.==" lam=" xoa=" xoa:=" hử?=" fan=" d:=" cầu=" tiếng=" chuông=" cầu=" đếm=" cừu.==" fan=" e:=" cầu=" tuyệt=" thế=" tiểu=" thụ.==" fan=" f:=" cầu=" ngựa.==" lam=" xoa=" xoa:=" ...=" đó=" là=" vật=" gì=" vậy?=" fan=" a:=" tiểu=" thụ=" thật=" chậm=" hiểu,=" mạnh!=" ...=" .=" ly=" đồ=" nhân=" nhã=" uống=" nước=" chè=" xanh,=" nhìn=" bí=" uyên=" dùng=" id=" lam=" xoa=" xoa=" luống=" cuống=" tay=" chân=" ứng=" phỏ=" tám=" phương=" đùa=" giỡn=" trong=" đó.==" tỷ=" như=" vào=" diễn=" đàn=" báo=" danh,=" vào=" diễn=" đàn=" phải=" có=" ảnh,=" như=" mình=" sẽ=" trực=" tiếp=" ngo=" lơ.==" nhưng=" mà=" tiểu=" uyên=" thì=" không.==" cậu=" sẽ=" nghiêm=" túc=" đối=" xử,=" dù=" cho=" bởi=" vậy=" khiến=" mình=" hơi=" bị=" cần=" trọng,=" hơi=" bị=" đẩy=" vào=" thế=" khó=" xử.==" cậu=" xử=" sự=" có=" thể=" còn=" ngây=" ngô,=" dễ=" khiến=" bản=" thân=" bị=" thương=" tổn,=" dễ=" bị=" ngoại=" giới=" quấy=" rầy.==" nhưng=" mà=" cậu=" có=" thể=" cảm=" thụ=" được=" khổ=" sở=" và=" tốt=" đẹp=" từng=" chút=" nhỏ=" nhặt=" trong=" cuộc=" sống,=" người=" như=" vậy,=" sống=" uể=" oải=" mệt=" mỗi=" hơn=" so=" với=" người=" khác,=" nhưng=" cũng=" ổn=" thỏa=" hơn=" người=" khác.==" những=" phẩm=" chất=" này,=" là=" ly=" đồ=" tự=" có=" thể=" thấy=" rõ,=" nhưng=" học=" không=" nổi.==" người=" như=" vậy,=" dễ=" khiến=" cho=" anh,=" vì=" sự=" nghiêm=" túc=" và=" cố=" sức=" của=" cậu=" cảm=" thấy=" cảm=" động=" và=" yêu=" thương.==" có=" diễn=" đàn=" fan,=" một=" ngày=" nào=" đó=" sẽ=" đương=" nhiên=" bị=" có=" tổ=" chức=" có=" kỷ=" luật=" theo=" dõi.==" cô=" nằng=" trong=" diễn=" đàn=" giữ=" kín=" như=" bưng=" chuẩn=" bị=" cái=" gì,=" bí=" uyên=" tất=" nhiên=" sẽ=" không=" hiểu,=" nhưng=" anh=" biết=" rõ,=" thịnh=" tình=" không=" thể=" chối=" từ,=" dưới=" trận=" ca=" sinh=" nhật=" này=" trốn=" không=" thoát=" rồi.==" một=" ngày=" nào=" đó=" của=" tuần=" thứ=" 2=" tháng=" 4,=" bí=" uyên=" trở=" lại=" ký=" túc=" xá=" đúng=" 8h=" tối=" ở=" bắc=" kinh,=" mở=" máy=" vi=" tính=" online=" luôn,=" làm=" việc=" liền=" mạch=" dứt=" khoát.==" nhạc=" đệm=" đã=" sớm=" chuẩn=" bị=" ổn,=" ca=" cũng=" đã=" sớm=" thử=" qua,=" bí=" uyên=" đeo=" tai=" nghe=" lên,=" lên=" sóng,=" trong=" phút=" chốc=" cậu=" vào=" phòng=" hát,=" cũng=" có=" bên=" hát=" "sinh=" nhật=" vui=" vẻ=" không=" ngừng=" spam.==" bí=" uyên=" thật=" sự=" cảm=" động,=" thậm=" chí=" quên=" rằng=" mình=" đang=" trên=" sóng,=" trực=" tiếp=" đánh=" 2=" chữ=" cảm=" ơn=" vào=" khung=" chat.==" tiểu=" v=" từ=" q=" gõ=" qua,=" đây=" cũng=" là=" chỗ=" tri=" kỷ=" của=" cô=" bé,=" bí=" uyên=" hiển=" nhiên=" không=" quen=" thao=" tác=" lắm,=" khiến=" cho=" sư=" huynh=" nhà=" cô=" luống=" cuống=" tay=" chân.==" .=" tiểu=" v:=" sư=" huynh=" vừa=" về?=" lam=" xoa=" xoa:=" đúng=" vậy,=" cùng=" mấy=" người=" bạn=" học=" ra=" ngoài=" ăn,=" vừa=" mới=" về.==" tiểu=" v:=" có=" thể=" bắt=" đầu=" chưa?=" bí=" uyên:=" có=" thể=" có=" thể.==" .=" vì=" vậy=" tiểu=" v=" chỉ=" thị=" cách=" điều=" chỉnh=" các=" loại=" tham=" số,=" rồi=" lại=" yên=" tĩnh=" đi=" nghe=" ca=" hát.==" phải=" nói=" rằng,=" nếu=" không=" có=" tiểu=" v=" hồ=" trợ=" mở=" gian=" phòng=" ca=" hát,=" thông=" báo=" người=" nghe=" các=" loại,=" bí=" uyên=" hiển=" nhiên=" sẽ=" không=" biết=" làm=" sao=" cho=" phải.==" cho=" nên=" nói=" một=" bên=" là=" tiểu=" v=" bảo=" mẫu,=" một=" bên=" là=" ly=" đồ=" bảo=" tiêu,=" cuộc=" sống=" vòng=" phối=" của=" lam=" xoa=" xoa=" mới=" chân=" chính=" như=" cá=" gập=" nước.=="

chạy=" nói=" xong=" các=" trang=" bị=" ngay=" sau=" đó=" bí=" yên=" luôn=" không=" biết=" nói=" chuyện=" cho=" lắm=" trước=" khi=" bắt=" đầu=" liền=" phát=" hiện=" ra=" mình=" đang=" cảm=" thấy=" vô=" cùng=" khó=" khăn=" bí=" yên=" đầu=" tiên=" nói=" cảm=" ơn=" với=" mọi=" người=" sau=" đó=" thì=" đi=" thẳng=" vào=" chủ=" đề=" hát=" ca=" gian=" phòng=" ca=" hát=" có=" tầm=" một=" trăm=" người=" không=" tính=" là=" nhiều=" chỉ=" là=" có=" nhiều=" người=" thấy=" như=" thể=" sinh=" nhật=" ca=" hát=" lần=" này=" thậm=" chí=" thực=" sự=" chỉ=" có=" thể=" tính=" là=" hoạt=" động=" diễn=" đàn=" tiêu=" v=" thậm=" chí=" còn=" chẳng=" lên=" diễn=" đàn=" phát=" quang=" cáo=" chỉ=" là=" sửa=" lại=" thông=" báo=" diễn=" đàn=" không=" có=" cố=" ý=" nhắc=" nhở=" người=" trong=" diễn=" đàn=" nhưng=" cũng=" không=" bảo=" mật=" với=" bên=" ngoài=" âm=" điệu=" thấp=" là=" một=" loại=" phòng=" ngự=" bắt=" luận=" là=" những=" lời=" đồn=" đãi=" đó=" đúng=" hay=" là=" mang=" tới=" thương=" tổn=" đi=" nữa=" những=" thái=" độ=" này=" của=" cô=" bé=" tiểu=" v=" hiển=" nhiên=" ai=" kia=" cũng=" thấy=" ở=" trong=" mắt=" mới=" có=" thể=" mặc=" kệ=" các=" loại=" ca=" hát=" dờ=" dẫn=" này=" bên=" tai=" là=" tiếng=" ca=" réo=" rắt=" của=" sư=" huỳnh=" nhà=" mình=" tiểu=" v=" một=" bên=" kiểm=" duyệt=" post=" trong=" diễn=" đàn=" liếc=" thấy=" bài=" post=" hot=" ngay=" trang=" đầu=" tên=" là=" "tiểu=" lâu=" ca=" hát=" dự=" cáo=" &=" phát=" sóng=" trực=" tiếp=" kích=" vào=" thì=" phát=" hiện=" bài=" post=" này=" post=" hôm=" trước=" ngày=" đánh=" dấu=" là=" 7h30=" đêm=" nay=" vừa=" vặn=" ca=" sớm=" nửa=" giờ=" so=" với=" bí=" yên=" vào=" cùng=" một=" buổi=" tối=" trong=" giới=" kịch=" không=" ít=" giọng=" hay=" giọng=" hay=" cho=" dù=" nghệ=" thuật=" hát=" kém=" chút=" cũng=" có=" thể=" khiến=" người=" ta=" thoải=" mái=" hướng=" hồ=" ý=" mạnh=" vốn=" đã=" dễ=" che=" giấu=" bắt=" kỳ=" khuyết=" điểm=" nào=" vì=" vậy=" hôm=" nay=" bạn=" ca=" hát=" đêm=" mai=" tôi=" ca=" hát=" loại=" tình=" hướng=" này=" cũng=" không=" hiếm=" thấy=" chẳng=" hạn=" ca=" hát=" rồi=" tông=" xe=" cũng=" không=" tính=" là=" chuyện=" ngạc=" nhiên=" gì=" cả=" không=" ai=" biết=" tiểu=" lâu=" có=" cố=" ý=" chọn=" lựa=" ngày=" mở=" ca=" hát=" "có=" ý=" nghĩa=" như=" thể=" hay=" không=" chỉ=" ít=" tiểu=" v=" không=" biết=" nói=" đến=" fan=" của=" tiểu=" lâu=" và=" lam=" xoa=" xoa=" mặc=" dù=" cũng=" không=" có=" thuốc=" súng=" khói=" mây=" gì=" nổi=" lên=" cả=" nhưng=" đôi=" bên=" luôn=" tồn=" tại=" chút=" dây=" dưa=" thì=" không=" cần=" phải=" nghĩ=" nhưng=" đó=" cũng=" chỉ=" là=" đối=" với=" fan=" trung=" thành=" nhất=" mà=" nói=" thôi=" những=" cô=" bé=" yêu=" thích=" kịch=" đều=" giống=" nhau=" phần=" lớn=" là=" đảng=" bác=" ái=" "ta=" ai=" cũng=" mạnh=" chút=" thị=" phi=" nhỏ=" ấy=" giữa=" cv=" cũng=" không=" hề=" ảnh=" hưởng=" tới=" một=" trong=" hai=" cái=" thứ=" thường=" thức=" truyền=" hình=" của=" các=" nàng=" bài=" hát=" sinh=" nhật=" của=" lam=" xoa=" xoa=" dù=" không=" có=" tuyên=" truyền=" phụng=" phí=" với=" bên=" ngoài=" thể=" nhưng=" có=" yêu=" thích=" thì=" hơn=" phần=" nửa=" đều=" nghe=" tiếng=" vì=" vậy=" lần=" mở=" bài=" hát=" này=" của=" tiểu=" lâu=" là=" vì=" cướp=" danh=" tiếng=" à?=" dùng=" số=" lượng=" người=" nghe=" để=" biểu=" thị=" ai=" nổi=" hơn?=" xem=" ai=" có=" thể=" có=" nhiều=" fan=" trung=" thành=" hơn=" có=" thể=" tranh=" thủ=" càng=" nhiều=" fan=" bác=" ái=" hơn?=" nhìn=" bên=" tiểu=" lâu=" thì=" âm=" âm=" nhiệt=" liệt=" tiểu=" v=" không=" khỏi=" cảm=" thấy=" buồn=" cười=" sư=" huỳnh=" nhà=" chúng=" ta=" chỉ=" là=" người=" mới=" bé=" nhỏ=" không=" tiếng=" tầm=" không=" lai=" lịch=" tiểu=" lâu=" cậu=" thật=" đúng=" là=" làm=" ơn=" cất=" nhắc=" chèn=" lệch=" xác=" thực=" là=" rất=" lớn=" nhìn=" số=" người=" khoe=" khoang=" không=" biết=" có=" ý=" hay=" vô=" ý=" bên=" ấy=" cũng=" không=" chỉ=" gấp=" đôi=" gấp=" bốn=" số=" lượng=" bên=" lam=" xoa=" xoa=" đương=" nhiên=" những=" điều=" này=" bí=" yên=" không=" biết=" gì=" cả=" có=" thể=" ứng=" phó=" bài=" hát=" lúc=" này=" đã=" là=" nhiệm=" vụ=" quan=" trọng=" rồi=" cho=" nên=" người=" nghiêm=" túc=" cũng=" luôn=" có=" ưu=" thế=" nghiêm=" túc=" tỷ=" như=" nói=" chuyện=" chuẩn=" bị=" đầy=" đủ=" không=" gì=" sánh=" được=" này=" cũng=" đủ=" giúp=" đỡ=" bí=" yên=" ung=" dung=" tiến=" hành=" bài=" cả=" thể=" nghiệm="

ban="” sơ="” của="” anh.="” lại="” là="” một="” khúc="” xuống="” lên,="” tiểu="” v="” lại="”
lên="” sóng="” mở="” miệng.="” “ngày="” hôm="” nay,="” là="” ngày="” lành="” của="” lam="”
xoa="” xoa="” gốc="” mục="” của="” chúng="” ta,="” đầu="” tiên="” các="” cô="” nàng="” đại="”
biểu="” trong="” diễn="” đàn="” nói="” tiếng="” thụ="” thân="” vui="” về,="” sau="” đó,="” tiếp="”
sau="” là="” một="” vị="” fan="” của="” lam="” gốc="” mục,="” yêu="” cầu="” tới="” hiển="”
một="” khúc="” ca="” ~="”>

11. Chương 11

Đang tán gẫu spam trong khung chat, Tiểu V tự dưng im lặng, cùng với Bí Uyên tự dưng bị tước đoạt quyền ca hát, is người thứ ba trong phòng trút xuống Mã Giáp “Áo sơ mi kẻ ô vuông” lên sóng trên tiếng nhạc nền réo rắt.

Tiếng trống nhịp nhàng vang lên trầm ổn nặng nề, đệm theo âm hiệu chiến trường tư thế hào hùng, ngay lập tức những người nghe càng thêm lơ mơ, đây là cô nàng khỏe mạnh nào vậy, có can đảm khiêu chiến với ca khúc khí thế cổ phong yêu cầu cao độ như vậy, đây quả thực là dũng cảm cũng tăng thêm nỗi lo cho cái lỗ tai của mình đây!

Bí Uyên lại là người phản ứng lại đầu tiên.

Lúc tiếng người đó tiến vào, là nam âm trầm thấp, hầu như cô nàng nào nghe quen kịch truyền thanh rồi thì đều ý thức được, “fan” này không phải chính là Ly Đồ đại thần sao! Đây là phản ứng đầu tiên của quần chúng.

Phản ứng thứ hai là, trời ơi, Ly Đồ đại nhân rốt cục cũng ra hát rồi đây! Cô nàng nào trí nhớ không kém lắm thì đều biết, lần hát gần đây nhất của Ly Đồ là vào tháng 1 năm 08, khúc ca mới lúc ấy in dấu hơn 2 năm liền, người nghe được cũng chỉ có chủ nhóm thôi a! Đây thật sự là khiến người ta kích động quá đi mà.

Vì vậy tiết tấu spam trước khung chat tiến vào một vòng bạo phát mới. Những cô nàng ngồi xỏm trong phòng chat voice thậm chí đã bắt đầu đi khắp nơi báo cho bạn tốt của mình: mau mau a, Ly Đồ đại nhân đang hát nè. Bài mới!

Tin tức khiến lòng người vui sướng này đã đang len lén nhỏ giọt sinh sôi không ngừng, lập tức khiến số người trong gian phòng ấy bùng nổ.

Kỳ thực người nghe lập tức đã phát hiện ra, tiếng người trong bài ca đã qua xử lý, rõ ràng mang theo tiếng ca đã được mix lại, tiếng ca của Ly Đồ vốn đã được ưu ái, nay cộng thêm giai điệu phù hợp càng thêm hoàn mỹ. Vì vậy kỳ thực, Ly Đồ lên sóng cũng chỉ là bài ca đã thu sẵn, cũng không trực tiếp hát. Rồi sau đó, có thể phát hiện thêm rằng, khúc ca mới này là một khúc hợp ca, hợp ca của Ly Đồ và Lam xoa xoa.

Đoạn thời gian trước Bí Uyên bị Ly Đồ tìm tới bảo hát chung thì rất hiếm kỳ, có điều Bí Uyên luôn luôn nghe lời ở trước mặt Ly Đồ thì chỉ biết càng thêm nghe lời nên đương nhiên là không hỏi gì mà chỉ thu âm cùng thôi. Vốn đã muốn làm một khúc hợp ca như vậy!

Vì vậy quần chúng càng thêm nhiệt liệt, đợi tới khi Ly Đồ chạy hết khúc ấy, ngay lập tức có spam yêu cầu Ly Đồ đại nhân trực tiếp hát luôn. Ly Đồ lên sóng chưa nói gì cả, chỉ là bắt đầu chạy một khúc nhạc đệm khác.

Giai điệu xa lạ, tiếng đàn dương cầm ôn hòa, ôn hòa đến mức khiến cho tiết tấu có vẻ ôn nhu, trong loại ôn nhu này, Ly Đồ êm ái hát, ca từ ngắn gọn cấu thành tản ra ý cảnh không màng danh lợi, hơn nữa trong tiếng hát từ tính tận lực rót thêm ôn hòa, có một loại cảm giác dễ dàng và trấn an khó hiểu.

Vì vậy chủ đề spam biến thành đây là bài gì?

Có điều Ly Đồ và Bí Uyên về phương diện báo đáp này rất là thống nhất, chính là mặc cô spam điên cuồng bao nhiêu, thì tôi vẫn cứ mặc cô. Đương nhiên Bí Uyên là không ứng phó kịp, chưa kịp đánh ra 1 câu đã bị

phủ đầu; Ly Đồ thì căn bản không tán gẫu, đáp lại mạnh nhất chính là không thèm đáp lại.

Tiểu V nghe thấy cũng cảm thấy high, thanh âm hoa lệ phối với giai điệu duyên dáng, còn có ôn nhu tràn đầy trong đó.. Cái gọi là tâm tính thết chói tai, không gì hơn cái này. Thanh thoi nghe ca, xoát qua diễn đàn, thuận tiện kích khung chat QQ tán gẫu.

.

Fan A: đàn chủ đại nhân? (mod)

Tiểu V: Hử?

Fan A: có xem bài hát phát sóng trực tiếp của Tiểu Lâu không?

Tiểu V: vừa xem qua, làm sao thế?

Fan A: bạn xem qua lâu 521 đi.

Tiểu V: được.

.

Vì vậy Tiểu V kích vào, nhất thời đỡ trán thở dài, Tiểu Lâu nhà các người hát hay thì mặc kệ các người, hà tất lại tới hất nước sư huynh nhà chúng ta? Tiểu Lâu cậu muốn biểu hiện nghệ thuật hát lâu năm phối với kịch ra sao, còn cần phải đi làm thấp giá trị của 1 người mới vào nghề không lâu sao?

Tiểu V có hơi giận, nhưng vẫn khắc chế mình không đi vào đó phản bác lại, thậm chí dặn mấy nhân trong diễn đàn cũng không đi đáp trả, dù sao kết quả không ngoài việc 2 bên đều sẽ tổn hại, vậy không bằng cho các người thấy bên này rộng lượng ra sao.

Nhưng mà quay đầu lại, Tiểu V đã thấy được một post mới: Ly Đồ đại thần đã xuất hiện ở bài ca của Lam tiểu thụ! Bài mới hiển dâng, manh run cả người!

Tiểu V cười thầm, cô nào post cái bài này đúng là chẳng có hiểu biết và con mắt tạo nào, Ly Đồ có uy tín thế nào? Có muốn bám víu cũng không bám víu được trên người anh ta, chuyện Tiêu Tử Lâm lần trước đã có thể thấy rõ rồi. Tiêu đề này rõ ràng là nói bài ca của sư huynh tốt, đem hai chữ Ly Đồ đại chuyên gia bày ra, không chút dấu vết nào làm mờ nhạt đi ý vị của cuộc tranh luận, nhưng lại kéo được hiệu quả của nó ra.

Bạn xem đi, bài ca của Lam tiểu thụ nhà chúng ta, ngay cả Ly Đồ đại nhân cũng tự mình cổ động làm khách quý, nhân khí này xem ra không cần phải nói rồi chứ?

Cách diễn tả từ ngữ của nội dung bài post khôi hài, lại giống như mang theo lời lẽ kích động cực lực ức chế sóng cuộn trào mãnh liệt, về mặt trình tự trần thuật phát huy phong cách trước dìm sau nâng, đầu tiên là tư thế cực thấp tỏ vẻ Lam xoa xoa là CV mới ra kịch chưa nhiều, bài ca càng là lần đầu, sau đó là sự kích động khó kìm biểu thị tâm trạng run rẩy khi nghe thấy bài hát của Ly Đồ.

Tiểu V quyết định, sau khi bài ca kết thúc phải thăm hỏi người post bài này một chút mới được.

Ly Đồ chạy hết khúc ấy, đem sóng trả lại cho Bí Uyên, lập tức Bí Uyên thấy số người trong gian phong xoát xoát tăng cao còn có chút bị dọa sợ. Thấy spam đầy khung chat nói về “cầu hợp ca”, Bí Uyên có chút không biết làm sao cả, thế nhưng Ly Đồ không chủ động lên sóng nữa, mình hình như cũng không nên miễn cưỡng; mình ở đây hát vậy, hình như có loại cảm giác không được hoan nghênh cho lắm. Lam xoa xoa bối rối không thể làm gì khác hơn là tiếp tục hát, trong giọng lại dẫn theo một tia bất an.

Vì vậy một nhóm các nàng chạy tới chỗ Ly Đồ yêu cầu hiển ca.

Ly Đồ lại lên sóng, thanh thanh giọng nói mở miệng: thành thật mà nói, khúc vừa rồi là tôi đã luyện qua trước. Vậy ý kiến cầu hợp ca của mấy người là muốn xem tôi xấu mặt sao?

Vì vậy người bên dưới đồng loạt biểu thị, “xấu” cũng rất hoan nghênh.

Ly Đồ chat riêng với Bí Uyên, báo một tên bài hát, thuận tiện gửi qua phần lời hai người đều tự hát. Sau đó lên sóng nói: không giữ quy tắc hát một khúc đi, hát xong tôi sẽ thôi luôn. Tiểu Uyên, em tìm xong nhạc đệm chưa?

Đương nhiên ngoại trừ đương sự ra không ai biết, vào lần trước khi Ly Đồ lên sóng, Tiểu V đã chat riêng với anh một tin: đại sư huynh, chứng thực scandal cp hay không, ở đây luôn đi.

Bài ca hát xong, diễn đàn fan cũng mạnh khỏe không ít, đồng thời clone(1) của Ly Đồ cũng bị hỏa nhãn kim tinh(mất thần, mất vàng) của cô nàng nào đó bới ra.

(1)àì, đại khái là nick phụ ấy, vì trước mình ko rõ nghĩa của từ này lắm, giờ đại khái đã hiểu, dùng cái này thay cho ID giả và Mã Giáp nhé

Ai mà có chút ý thức khảo cổ thì đều sẽ biết, Ly Đồ ở vông phối đã 5,6 năm, ngoại trừ mới lần đầu có đoạn thời gian coi như tích cực một chút ra, sau thì hầu như đều hoạt động rất ít. Chơi vông phối đã mấy năm nay, người nhận thức tự nhiên không phải ít, cô bé nào quan hệ tốt cũng một đồng, nhưng chưa nghe thấy qua Ly Đồ lễ mễ ở ca hát nào cả. Gặp được sinh nhật bạn tốt các loại gì đó đi nữa, nói sinh nhật vui vẻ xong, cũng coi như có lòng rồi.

Ai mà đã từng làm người chuẩn bị thì đều sẽ biết, các loại sinh nhật kịch tìm tới cửa, Ly Đồ cơ hồ sẽ không chối từ, nhưng nghĩ Ly Đồ đại thần chủ động tới hát dâng bài ca, chuẩn bị chút hoạt động gì đó á, đó quả thực là nghìn lẻ một đêm người si nói mộng.

Vì vậy ở ngay trong diễn đàn, bài post Ly Đồ xuất hiện trong bài ca của Lam tiểu thụ cấp tốc hot, nhanh chóng sang trang. Phần lớn post đều là hoảng sợ vì Ly Đồ đại thần đã xuất hiện, thực tế ngạc nhiên đây là ngấm ngấm thừa nhận jq phải không? Thế là scandal Ly Đồ x Lam xoa xoa, tại đêm này, bắt đầu chính thức nảy sinh.

Trích dẫn bằng chứng lời của cô nàng nào đó vào khắc này “Đêm nay, chúng ta đã thấy được cầm sắt hợp minh(a.k.a cầm sắt hài hòa) trong truyền thuyết, cường đại sủng nịnh công, và dụ ngoạn nghe lời thụ, tình yêu của bọn họ, vào một đêm tối bình thường như vậy bắt đầu diễn ra không bình thường”. Mà cái post hc Ly Đồ tặng bài hát kia, cũng thành minh chứng đầu tiên trong lịch sử khảo sát cp của đảng LXX.

.:12:.

12. Chương 12

Đêm nay ca hát kết thúc đã là 10h, cơ bản đã đạt được chỉ tiêu khách và chủ đều chơi hết mình, các cô nàng tới với mục tiêu khác cũng là nhân lúc cao hứng mà về nhà. Sau khi ca hát kết thúc trong diễn đàn vẫn vui vẻ như trước, ai có tính toán trước thì đã đều sớm thu âm lại, sau khi trưng cầu ý kiến hai vị chính chủ xong, tự do chạy đi gửi mail diễn đàn hết rồi.

Bị chất vấn hết mức, là tên hai khúc ca mới ấy của Ly Đồ, cùng với việc xin bản down của ca khúc ấy. Ly Đồ một bên đem hai ca khúc đã làm hậu kỳ gửi cho Bí Uyên, một bên phúc đáp lại trong diễn đàn.

.

Áo sơ mi kẻ ô vuông: bài mới đều là quà sinh nhật cho Lam xoa xoa, cho nên mọi người không nên hỏi tôi.

Fan A: Lam gốc mụ cầu ca!

Fan B: cầu ca +1.

Fan C: cầu ca +2.

....

Lam xoa xoa: (sợ hãi) tôi phải gửi từng người một từng người một sao T. T hay là gửi mail diễn đàn đi?

Tiểu V: Lam sư huynh nếu vậy đem ca up lên đi, em đem địa chỉ link thông cáo trên diễn đàn, muốn tải thì tải đi

~.

Cô bạn Tiểu V tự nhiên thấy vài sợi tóc buông trên trán che lấp tầm nhìn, trong lòng tranh công không ngớt: đại sư huynh, yêm(1 từ chỉ bản thân thôi, mang nghĩa hài, như kiểu tui mình hay nói là moa hay tui ấy) đây có được tính là đóng gói tốt đẹp nhị sư huynh đưa tới chỗ anh không?

.

Lam xoa xoa: như vậy... có phải nên để sư huynh làm không?

Áo sơ mi kẻ ô vuông: anh đã là người ngoài cuộc. Không thuộc quyền của anh.

Lam xoa xoa:

Lam xoa xoa: vậy được rồi, chờ em đi up lên đã.

Fan A: ờ được.

Fan B: Lam xoa xoa gốc mụ đại mỹ ~.

...

.

Bí Uyên đem file tải xuống, thấy tên khúc ca thứ 2 tên là tâm tình không tốt con đường lựa thưa , Bí Uyên cảm thấy khá được , thêm vài chữ “by Ly Đồ”, sau đó up lên. Ngắm lại, lại ghi chú thêm bốn chữ đằng sau tên bài “Qùa sinh nhật”.

Bí Uyên gửi xong thì lên diễn đàn báo đã up xong, sau đó ava của Tiểu V điên cuồng nhảy lên, Bí Uyên kích mở, một đồng lớn tài liệu, tên thì có các sê ri như là “xoa xoa không phải vòng tròn” đánh số từ 1 tới 9. Bí Uyên hiếu kỳ vô cùng kích nhận, không thể không nói tốc độ truyền file trong trường thật là khiến hai bên đều có thể rơi lệ đầy mặt.

Nhận xong, Bí Uyên giải nén, ngay sau đó file số 1 là hình một folder 4 ô vuông cấu thành từ hơn mười tấm hình, văn hay tranh đẹp giải thích về các loại chuyện phát sinh trên người một con búp bê mù đường. File số 2 là một folder hình nốt nhạc mở, Bí Uyên kích hai cái vào nghe, phát hiện ra đều là cô nàng trong diễn đàn tự hát, có bài là hợp ca có bài là đơn ca, thế nhưng ca từ đều bị sửa chữa qua tuy không cùng mức độ. File số 3 là một vài folder hình kẹp tài liệu, Bí Uyên nhìn sơ qua đã thấy một vài câu chuyện mấy vạn chữ, những cái khác đều là một vài bài bình luận về kịch hoặc là về bài hát; file thứ 4 là toàn bộ tác phẩm sửa chữa của Lam xoa xoa, bao gồm từng vai hí một, không có phân biệt, Bí Uyên chắc chắn không nghĩ rằng mình đã từng phối qua nhiều vai hí như vậy.

Một phần cuối cùng, là một bức screenshot, một cái là danh sách QQ của các cô nàng trong diễn đàn, và một cái là mọi người spam viết sinh nhật vui vẻ, còn có một cái là chúc phúc sinh nhật.

.

Lam xoa xoa: cảm ơn, cảm ơn mọi người!

Lam xoa xoa: T. T thực sự cảm ơn lắm!

Lam xoa xoa: cảm động không nói ra trình tự gì cả.

Lam xoa xoa: à, sai, là nói năng lộn xộn T. T.

Fan A: đích xác là nói năng lộn xộn.

Fan B: Lam gốc mụ *vuốt tóc*, chúng yêm là tự nguyện.

Fan C: cảm động gì gì đó, quá là đáng yêu XDD.

Lam xoa xoa: vừa mới nhận được. Hôm nay không kịp xem, hôm nào nghiêm túc tỉ mỉ xem. T. T cảm ơn cảm ơn.

Fan D: ngượng ngừng ینگ.

Fan E: quần chúng biểu thị bị áp lực của chữ cảm ơn rất lớn XD.

Fan F: Lam gốc mục cậu tốt tất cả mọi người tốt lol.

...

Bí Uyên vẫn là lần đầu nhận được quà sinh nhật của quần chúng như thế, trong lòng thật đúng là kích động khó yên, giờ này bình thường đã tới lúc ngủ, vậy mà phần khởi đến mức căn bản không muốn nằm ngủ.

.

Ly Đồ: Tiểu Uyên.

Lam xoa xoa: hửm?

Ly Đồ: đêm nay có thể ngủ muộn chút sao?

Lam xoa xoa: ừ có thể ~.

Ly Đồ: nhận chat voice

Lam xoa xoa: ừ.

.

Ngoại trừ kịch bản ra, cơ bản là Ly Đồ vẫn thích trực tiếp chat voice QQ với Tiểu Uyên hơn, đương nhiên loại tình huống này chỉ là nhằm vào ai kia thôi. Điều khiến Ly Đồ ngoại trừ mục đích đưa kịch bản ra còn có hăng hái đi chat voice, hình như cũng chỉ có ai kia thôi. Lúc đôi bên đã nghe được giọng nói của nhau, Ly Đồ nói “Tiểu Uyên, sinh nhật vui vẻ.”

“Cảm ơn sư huynh ~ hôm nay thật vui vẻ.” Khi nói câu này, giọng Bí Uyên có hơi run, có thể thấy được rằng cậu bị cảm động không nhẹ.

Ly Đồ cười khế, thực sự là cậu bé dễ thỏa mãn. “Tiểu Uyên, có hứng thú đi phòng thu âm không?”

“Phòng thu âm?” Bí Uyên hoài nghi, trọng tâm câu chuyện đã chuyển qua chuyện khác rồi sao, đến nỗi tư duy đang chìm trong kích động vui sướng vẫn chưa khôi phục lại được.

“Anh có một người bạn, làm về âm nhạc, đoạn thời gian trước đã tạo ra một phòng thu âm, anh đã sớm muốn đi một lần rồi, có điều trong khoảng thời gian này công việc thật bận, đại khái khả năng phải đợi tới ngày 1/5.” Người đầu kia dùng giọng điệu vô cùng nhẹ nhàng đề nghị một việc vô cùng mạnh mẽ, “Cho nên anh muốn hỏi có hứng thú không, có thể cùng đi chứ?”

Bí Uyên rõ ràng đã bị hấp dẫn. Phòng thu âm đó! Đây là tất cả điều kiện tốt đẹp của bản thân, lại cùng có cơ hội được ở cùng với những người đối diện máy vi tính microphone giản dị rồi. “Đương nhiên là có hứng thú, nhưng mà sư huynh... Anh dẫn em cùng đi, không có vấn đề gì sao?”

“Đương nhiên là không có vấn đề mới gọi em chứ, sớm chuẩn bị bài hát cho tốt, tới lúc đó có thể thử hiệu quả.”

Bí Uyên vội đáp ứng rồi rít, hai người tán nhảm mãi mới thôi, đã sắp 12h rồi. Bí Uyên lúc này mới bị đối phương bắt offline.

Sau khi rửa mặt nằm thẳng trên giường, Bí Uyên lấy di động ra gửi từng cái tin nhắn chúc mừng một, lúc gửi tới cái cuối cùng, rất nhanh ngón tay ấn phím di động ngừng lại.

Là tin nhắn của Ly Đồ. “Bài ca nhạc đệm là đàn dương cầm ấy, anh lấy làm bài hát ru, không biết có hiệu quả của hát ru không nữa, có thể thử xem rồi nói cho anh biết kết quả. 1/5 gấp lại nhé.”

Bí Uyên xoay người, nằm nghiêng trên chiếc giường nhỏ hẹp ở ký túc xá.

Mp4 bên cạnh gối đầu chưa mở, đích thật là khúc tâm tình không tốt con đường lựa thừa đã được chuyển vào máy vi tính một khắc trước khi bị tắt kia. Giống như sợ người ta phát hiện ra bản thân mờ ám. Bí Uyên đeo tai nghe lên, chọn lặp lại một bài ấy, sau đó đem khuôn mặt và lỗ tai hơi đỏ cùng nhét vào ổ chăn.

“1/5 gặp” 3 chữ(1) dựa vào bóng đêm chui vào trong óc, đúng vậy, lúc vừa rồi thảo luận mình còn chưa phản ứng lại được, nếu như cùng anh đi thu âm, đó chính là nói... bọn họ sẽ gặp mặt.

(1)1/5 gặp: ba chữ là

Bên tai là giai điệu ôn hòa, hơn nữa còn có giọng nam trầm thấp từ tính trong đêm tối, giống như đang dụ dỗ vô cùng thân thiết mềm mại; trong lòng còn có dư vị nhàn nhạt chờ mong và thấp thỏm. Một đêm Một đêm ấy, Bí Uyên ngủ rất sâu, sau đến mức giống như bước vào một thế giới khác, có một người con trai áo blouse trắng cao hơn mình vài phân, dưới ánh mặt trời nheo hai mắt giấu sau chiếc kính lại, cười với mình.
.:13:.

13. Chương 13

Sau khi Bí Uyên logout, Ly Đồ cũng không đi ngủ ngay, kích vào khung chat QQ đã nhảy lên khá lâu.

.

Tiểu Lâu: ôi, Ly Đồ cậu xuất hiện hiếm có thật. Hôm nay sao rảnh rỗi như thế?

.

Coi như là một thành viên quanh năm của đảng ẩn thân, thường bị nhận xét là có đang online ở diễn đàn hay không, hoặc các nơi ca hát gì đó chờ xuất hiện. Thỉnh thoảng cũng sẽ có người không có lý do cũng không theo xác suất thông thường gõ qua hỏi “Có nhà hay không?” Mấy đứa bạn vẫn nhắm vào Ly Đồ, đương nhiên tình huống gặp phải nhiều nhất chính là loại tình huống trên. Ngày hôm nay ca hát vừa hiện thân, đã có không ít người quen gõ qua bắt chuyện.

Trước tiên Ly Đồ thay cái chữ ký QQ đã để khá lâu từ “ngu ngốc ngu ngon” đổi thành “sinh nhật vui vẻ”, mới bắt đầu trả lời tin tức.

.

Ly Đồ: đúng vậy, làm việc liên tục bận rộn.

Tiểu Lâu: đoạn thời gian trước thấy cậu chuẩn bị bộ kịch kia, rất hay.

Ly Đồ: cảm ơn.

Ly Đồ: may mà mọi người hỗ trợ.

Tiểu Lâu: (cười tủm tỉm) nghe nói hôm nay cậu xuất hiện ở chỗ ca hát kia? CV tên là Lam xoa xoa phải không?

Ly Đồ: ừm.

Tiểu Lâu: thế nào? (cười trộm) coi trọng người ta rồi? Gần đây tương tác không ít nhá.

.

Ly Đồ cười nhạt, phải nói là tương tác trên sân khấu, không phải là mình giữ gìn Tiểu Uyên ở sự kiện Tiễn Tử Lâm sao, cộng thêm buổi ca hát vừa rồi. Xa hơn chút thì, chính là lúc tác phẩm hát của Tiểu Uyên bị bắt bẻ, mình lên tiếng giúp. Tương tác không ít? Tiểu Lâu cậu là lắm chuyện cỡ nào mới có thể đưa ra kết luận ấy.

.

Ly Đồ: cậu bé ấy khá tốt, kỹ năng diễn tốt cũng không kiêu ngạo. Tính tình cũng rất thuần khiết, người như vậy thấy không nhiều lắm.

Tiểu Lâu: thật sự là nhìn trúng rồi?

Ly Đồ: rất tán thưởng tính cách của cậu ấy. Thằng thần thành khẩn xử sự, không kiêu ngạo không nóng nảy, không bàn chuyện thị phi.

.

Bên kia im lặng một hồi, Ly Đồ tự sửa chữa kịch bản kỳ 2, chốc lát sau người bên kia mới đáp lại.

Tiểu Lâu: (khuôn mặt tươi cười) Ly Đồ đại thần quả nhiên là đại thần, cậu vừa mở họng một cái, người nghe bên này của tôi lập tức ít đi.

Ly Đồ: phải không? Khả năng là mọi người thích nhìn tôi xấu mặt đi *chìa tay*(1)

Tiểu Lâu: cậu có thể xấu cái gì chứ, làm nao động mới là thật đi (cười trộm) manh người của cậu manh đến phần lớn đều quay đầu lại nhìn.

Ly Đồ: ừm. Có vài người xác thực sẽ vì thích mà chẳng phân biệt được thị phi.

Ly Đồ: phá âm gì gì đó, các cô hủ cũng đích xác sẽ không chú ý.

.

Lời này nếu như nói cho Đạm Ngữ nghe, Ly Đồ nhất định sẽ nhận được một tiếng rít gào của Đạm tiểu thụ xù lông ném cho anh “Ông đây chính là phá âm đó, thì làm sao nào?” Nhưng lời này nói cho Tiểu Lâu nghe, chỉ đổi lấy một khoảng dài yên lặng của đối phương.

Nói ngược lại thì, Ly Đồ cảm khái quả nhiên vẫn là thảo luận với Đạm Ngữ thích hơn. Đóng kịch bản đã chữa xong, cùng chung ở tổ kịch, sửa lại thông cáo diễn đàn. Sau đó Ly Đồ mới gửi cho Tiểu Lâu một cái tin.

.

Ly Đồ: không còn sớm nữa, tôi đi ngủ đây. Ngủ ngon.

Sau đó dứt khoát logout tắt vi tính. Muốn lừa thì lừa rồi, muốn chen họng cũng chen rồi. Ly Đồ hiển nhiên tâm tình tốt, chỉ là ngày 1/5 a, còn hơn mười ngày nữa đây.

Mấy ngày nay Ly Đồ login tương đối khó chịu, làm đi làm lại một việc là ngó trộm. Trong lúc nói chuyện không lên tiếng mà tán thưởng cảnh giới tự do quang quác của quần chúng. Đương nhiên là đi nhìn trộm cái diễn đàn “Mọi người không nên kỳ thị mù đường” kia.

Mấy ngày nay Bí Uyên rất chăm chỉ làm công việc cảm ơn, lợi dụng thời gian buổi tối tỉ mỉ chăm chú thưởng thức lễ vật của các cô gái, phàm là nick nào lưu lại chút ấn tượng cho cậu thì đều sẽ vào lúc đối phương xuất hiện trên diễn đàn nghiêm túc nói một câu: XX, cảm ơn

~Đây nói chung đều là đẳng bác ái, đồng thời các cô bé từng có không ít lần tặng quà sinh nhật cho các CV khác mà nói thì, hiển nhiên đây là thể nghiệm mới mẻ. Nhưng nhân vật của các buổi đàm luận, có vẻ như... bình tĩnh mà tiếp thu khen ngợi và chúc mừng, thần nhiên mà

cảm ơn tất cả bằng một câu bình thường; giống như cậu bạn Lam xoa xoa của chúng ta vậy, chỉ tên nói họ tới tận cửa cảm ơn, thật đúng là khiến các cô nàng cảm thấy... cảm động khác lạ.

Cô A và cô C trong diễn đàn tổ kịch đã sớm dùng clone mai phục trong diễn đàn của Bí Uyên, lúc mà Ly Đồ hiển ca, cô B và cô D cũng nghe thấy mà tới.

Vì vậy tình hình trong tổ kịch là như vậy

.

Cô A: Lam tiểu thụ nhà đại thần thực sự là đáng yêu quá đi, hai ngày ít nói cũng đã thấy cậu ấy nói cảm ơn với hơn mười cô rồi XDDD

Cô C: bé con thật thà a.

Cô B: đại thần có một đôi mắt phát hiện ra kỳ trân dị bảo (cười trộm).

Đạm Ngữ: thao các người ở đâu nào nhiệt thế, tôi đều không biết!

Cô A: ở diễn đàn fan của Lam tiểu thụ đó, Đạm tiểu thụ cậu có đi không?

Đạm Ngữ: nick vào diễn đàn nick vào diễn đàn.

Cô D: nè nè, coi như là diễn đàn của chính bản thân mình cũng hiếm thấy tiểu thụ cậu giá lâm, Đạm tiểu thụ cậu tới diễn đàn fan của người khác hợp sao hợp sao?

Cô B: cậu ta mới không phải làm dáng đâu, cậu ta là đang bảo vệ hình tượng bản thân, rất sợ bản chất xù lông nhím bị các manh nữ nhìn thấu.

Cô A: chân tướng là đây.

Đạm Ngữ: ông đây chẳng qua là muốn cầu hòa tổ chức mà thôi.

Cô C: yem khuyên cậu không nên đi, hình tượng hiền hậu của Lam tiểu thụ sẽ đả kích cậu, *chìa tay*.

Cô A: nói không chừng sẽ kích thích đó, chìa tay.

Lam xoa xoa:

Đạm Ngữ: thao cậu có ở đó không, học gì không học lại đi học Ly Đồ ẩn thân.

.

Bí Uyên yên lặng nhìn hơn hai mươi mấy thành viên đang biểu hiện là onlien, chỉ có Ly Đồ, Đạm Ngữ và mình ẩn thân, nhất thời lệ rơi đầy mặt. Đạm Ngữ giấu mình trong một đám đảng ẩn thân thực sự là hạc giữa bầy gà, thảo nào cứ luôn dâng trào như thế.

.

Cô C: Lam tiểu thụ cậu có đó chứ.

Lam xoa xoa: ừm.

Cô A: đại thần nhà cậu có đó chứ?

Cô A: giúp tôi cầu anh ta một bài nhạc đệm đi, chính là khúc hôm sinh nhật anh ta đưa cho cậu đó, mất lấp lóe, tiểu thụ nhà tôi muốn hát khúc ấy.

Lam xoa xoa: sao cô không trực tiếp buzz anh ấy?

Cô A: chìa tay, ngấp nghé quà sinh nhật đại thần đưa sẽ bị đại thần đánh!

Cô B: đại thần có lúc cực kỳ hẹp hòi * __*.

Cô A: chân tướng là đây, again.

Lam xoa xoa:

Đạm Ngữ: MD đun nước một cái quay lại đã tụt hậu rồi, đang nói gì thế? (=]] yêu nhất anh đấy)

Cô D: ôi chào, Đạm tiểu thụ hầu hạ xong tướng công đại nhân đã trở về ~.

Đạm Ngữ: thao, ông đây chính là đi đun nước cho bà xã tôi, cô có ý kiến hử?

Cô D: tôi không có ý kiến, nhưng mà ở trên giường thì được kêu ông xã, vị đằng sau bị kêu bà xã kia không chừng có ý kiến đó

~Lam xoa xoa:

Cô A: chú ý chút, đại thần liếc ai đó kìa.

.

Bí Uyên thoáng có chút khó chịu, quả nhiên nhóm người ấy nói chẳng kiêng kị gì. Tuy rằng đối với lý luận “Đại thần có lúc cực kỳ hẹp hòi” của cô A B từ chối cho ý kiến, song Bí Uyên vẫn buzz Ly Đồ.

.

Lam xoa xoa: sư huynh?

Ly Đồ: hửm?

Lam xoa xoa: cầu nhạc đệm (nét cười đầy mặt) chính là khúc tâm tình không tốt con đường lựa thưa

Ly Đồ: thế nào, em muốn hát?

Lam xoa xoa: à, không phải, là cô A thay người ta cầu đó.

Ly Đồ: ... Kia sợ rằng không được.

.

Bí Uyên hơi giật mình, chủ yếu là từ trước tới nay sư huynh hầu như chỉ cần mình muốn sư huynh đều đáp ứng. Lúc này bị kiên quyết từ chối như vậy, Bí Uyên hơi có tư vị khó nói rõ.

.

Ly Đồ: đó là nhạc đệm chính anh đàn, là lễ vật đàn vì sinh nhật em, cho nên... .

Lam xoa xoa: như vậy a (cười to).

Lam xoa xoa: kia sư huynh có thể nói tên gốc của khúc ấy cho em không? Hẳn là cũng có bản nhạc đệm chứ.

Ly Đồ: ... Chỉ sợ cũng không thể.

Lam xoa xoa: (ngốc)?

Ly Đồ: đó là bài hát chính anh viết, tự anh điền từ, cho nên... phiên bản trong tay em kia, chính là bài gốc đó.

.

Bí Uyên nhìn khung chat mà tinh thần mơ hồ, đem hai tay lúi khỏi bàn phím, che mặt. Một người hát cho cậu, cảm giác người ấy hoàn toàn sang tên bài hát ấy cho cậu... Tựa hồ không giống nhau lắm.

(1) bao lâu nay không để ý tới, cái biểu tượng chìa tay này, có ý nghĩa là người này hai tay giơ sang hai bên, nói rõ rằng chuyện này không liên quan tới tôi.

hoặc:

- Không liên quan tới tôi
- Tôi cũng không rõ lắm, đừng hỏi tôi.
- Tôi không có ý kiến, cậu nhìn đủ chưa.

=__,= cứ tưởng là vuốt tay hóa ra là chìa tay, thật xin lỗi mọi người, có khá nhiều đoạn chat có nó mà ta không để ý, xin mọi người thứ lỗi *đập đầu tạ tội* lần sau sẽ chú ý hơn.

.:14:.

14. Chương 14

Trước kì nghỉ dài hạn, con người dễ có vẻ mệt lả lười biếng, đây cũng là nguyên nhân mà phòng thí nghiệm luôn vắng vẻ vào tháng 4. Theo cùng cảm giác của ngày 1/5 đến gần, Bí Uyên luôn thần nhiên bình tĩnh cũng cảm thấy một loại áp lực, hơi có chút lo lắng tiến đến.

Vốn còn có khả năng che đậy bình tĩnh bận rộn, kết quả bầu không khí trống trải của phòng thí nghiệm cũng đã bị nhiễm cái không khí nghỉ lễ ấy, lúc này Bí Uyên vốn tâm thần không yên dứt khoát chọn mượn nóng áo mặc thực nghiệm, ôm lap chuẩn ra khỏi phòng thí nghiệm.

Bây giờ là giữa trưa, cậu bạn Trần Kỳ cú đêm cùng ký túc xá kia lúc này khẳng định là đang ngủ. Bí Uyên ngẫm lại, tốt hơn hết là không nên quay về quấy nhiễu mộng đẹp của người ta, vì thế quyết định tùy tiện tìm một chỗ rồi lên mạng chơi một chút là được. Kết quả chạy vội tới thư viện, mới phát hiện thư viện cũng đã vì kỳ nghỉ dài hạn mà sớm đóng cửa rồi. Vì vậy Bí Uyên không thể làm gì khác hơn là vượt qua cái nắng nóng cũng không quá mãnh liệt của tháng 4, trần trở lao tới chỗ học, tùy tiện chọn một phòng học không có lớp tìm một chỗ ngồi đằng sau, cắm nguồn điện rồi lên mạng, đeo tai nghe, xem phim online.

Bí Uyên chìm đắm vào trong tình tiết đặc sắc vẫn chưa phát hiện ra chỗ ngồi bên cạnh dần dần nhiều người lên, chờ cậu hồi phục lại tinh thần, phòng học đã gần như chật cứng. Cậu vậy mà lại đi tìm một phòng học không có lớp? Bí Uyên vô đầu, sai a, thời khóa biểu dán ở cửa chỗ học rõ ràng viết phòng 113 hôm nay buổi chiều không có lớp mà.

“Bạn ơi, có thể giúp chúng tôi điền vào tờ giấy hỏi này được không?” Bí Uyên giật mình sững sờ bị giọng nữ xa lạ gọi lại, cậu vội đưa tay nhận lấy giấy hỏi, tiêu đề là “điều tra về nhận thức của tập thể sinh viên đối với bệnh truyền nhiễm vào mùa xuân và mùa hạ”, liếc qua bức giảng thấy đáng đáp mấy người nam sinh đang chỉnh micro, xem ra là đang chuẩn bị một buổi tọa đàm, thảo nào.

Dù sao mình cũng không có việc gì, Bí Uyên cảm thấy lười biếng, vậy nghe một chút đi.

Mất thấy còn 10 phút nữa là đến giờ bắt đầu, vậy trước hết hãy xem nốt phần cuối phim kia đã. Vì thế trong cái kết của bộ phim, giai điệu nhạc đệm quen thuộc vang lên.

Cậu nhất định là đã xuyên qua rồi! Bí Uyên mạnh ngẩng đầu, người nọ đang đứng dưới ánh đèn huỳnh quang nhu hòa mà u ám, anh nói: “Chúc mọi người buổi chiều tốt lành. Hoan nghênh tới nghe tọa đàm về phòng chống bệnh truyền nhiễm.”

Cùng là thanh âm từ tính mà hơi có phần khàn khàn, cùng là thanh âm trầm thấp mà hơi có chút mềm mại.

Là thanh âm đã vang lên bên tai rất nhiều lần, khi thì mang theo mỉm cười bao dung, hoặc là trấn an trầm thấp, giọng nói có thể khiến mình cảm thấy bình thản và tín nhiệm. Đêm qua cũng ở trong tiết tấu nhẹ nhàng hát êm dịu này mà đi vào giấc ngủ, làm bạn với mình cho một đêm mộng đẹp giấc ngon.

Đã nhiều lần cậu dựa vào tiếng ca nỗ lực miêu tả lại hình dáng, lúc này đây, ngay ở trước mắt cậu, vị trí cách khoảng 10m kia.

Sẽ không sai đâu. Nếu như lúc này không phải ở trong mộng, như vậy, người kia chính là đang thực sự ở trước mắt cậu rồi.

Chỉ là chiếc áo sơ mi trắng giản đơn, cổ tay áo xắn tới khuỷu tay, chỗ cổ áo hơi mở rộng, cả người có vẻ sạch sẽ gọn gàng thoải mái. Vóc người anh rất cao, nhìn ra hẳn là phải cao hơn mình mấy cm. Giữa khe hở khép hờ hai lần môi, giọng nam thanh thoát mang theo ngôn ngữ khéo léo như dòng nước chảy vào tai.

Lại không có cơ hội rình nào hợp hơn lúc này, Bí Uyên tinh tế miêu tả khuôn mặt người này, nội tâm lại chẳng bình tĩnh được như vậy.

Ngày hẹn 1/5, Ly Đồ cơ hồ cho cậu thời gian báo trước nửa tháng. Vì vậy mỗi ngày chờ đợi, đều mang theo chờ mong và khẩn trương rõ ràng mà cũng không kịch liệt. Đây thực sự không thể trách móc bản thân thiếu bình tĩnh, đây chính là ý nghĩa chặt chẽ lần đầu tiên gặp bạn trên mạng a, một người anh quan hệ khá tốt đó, khẩn trương và chờ mong tuyệt đối không có gì đáng trách cả! Bí Uyên lảng lảng trong lòng, suy nghĩ lộn xộn, giấy hỏi trong tay đã bị vùn vùn thành nhiều nếp nhăn.

Chỉ có điều là lại không ngờ tới, một ngày trước hi vọng ấy, sẽ lại bởi vì những chuyện ngoài ý muốn này mà gặp nhau. Không, không phải gặp nhau, là mình đơn phương nhận ra Ly Đồ. Thật giống như cứ luôn chờ tới buổi chiều của một bộ phim, tới thời khắc cuối cùng, lại bỗng nhiên nói cho cậu rằng, một ngày trước cái ngày mà cậu lo lắng vô cùng dầy vò vượt qua bỗng có thể trực tiếp cut mà chiều phim luôn vậy.

“Thầy giáo này nói chuyện thật là hay.”

“Không phải là thầy giáo đâu, nghe nói là sinh viên đã tốt nghiệp bên khoa y kia, bây giờ hẳn là bác sĩ rồi.”

“Có khả năng lắm, là người mà chủ nhiệm của chúng ta mời về.”

“...”

Trong tiếng nói chuyện thì thảo xung quanh, Bí Uyên có cảm giác tự đắc khó hiểu, người nói chuyện rất êm tai này, tôi quen đó!

Người đang nói trên bục giảng kia tựa hồ bị Bí Uyên lọc thành “Đó chính là sư huynh! Đó chính là sư huynh...” trong khi thất thần, vì thế trong hốt hoảng, buổi tọa đàm kết thúc sau 1 tiếng rưỡi. Phần lớn dòng người dần dần tản đi, cũng có vài bóng dáng xúm lại trên bục giảng, tiếp tục tham khảo vài câu với người chủ giảng.

Đem Bí Uyên hoàn hồn lại, là tiếng di động rung trên mặt bàn.

Trên màn hình di động biểu hiện: Ly Đồ gọi tới.

Bí Uyên ngẩng đầu, thấy cách đó không xa, những người vốn vây xung quanh người ấy đã tản đi tự bao giờ, một tay anh rút trong túi quần, một tay cầm di động đặt ở bên tai, mỉm cười dịu dàng nhìn về phía cậu.

Bí Uyên nhận cuộc gọi, ngơ ngác a lô một tiếng, người đầu kia cũng cúp máy. Sau đó người ấy đi tới trước mặt cậu.

“Sư sư huynh?”

“Lại nói lấp?” Ly Đồ tới gần, Bí Uyên còn sững sờ ngồi tại chỗ, thế là người ấy mượn ưu thế chênh lệch chiều cao, đưa tay qua sờ sờ đầu đối phương.

“Ừm, à, em..., ờ, đúng rồi sư huynh sao anh lại ở chỗ này bắt đầu bài giảng?” Cuối cùng Bí Uyên cũng kéo được công năng ngôn ngữ của mình trở lại, cậu vội đứng dậy, kết quả tai nghe, sách vở vốn đặt ở đầu gối tất cả đều đồng loạt rơi xuống đất.

Thật là xấu hổ, thật là mất mặt.

Ly Đồ khom lưng, nhặt sách vở bên chân lên đưa cho cái người đã đổ mặt hoàn toàn không biết làm sao kia, quả nhiên không nên đùa giỡn quá mức mà. “Dọn dẹp đồ đạc đi, chúng ta đi ra ngoài nói chuyện.”

Nhận sách vở trên tay Ly Đồ, dây dợ lằng nhằng thì nhét vào túi sách, lúc này Bí Uyên mới cực mất tự nhiên mà đáp ứng: “Vâng, sư huynh anh chờ em một chút đã.” Tiếp tục luống cuống tay chân rút dây điện ra tắt máy vì tính, cậu bé luôn luôn chịu khó quen rồi rất ảo não, cực kỳ ảo não. Biểu hiện của mình thực sự là ngốc cừ khôi luôn.

Ly Đồ chờ cậu đeo túi sách trên lưng xong rồi lại tắt lap ỏn, rồi vô cùng thuận lợi xách túi đựng lap, dẫn đầu đi ra ngoài. “Đi thôi nào.”

Bí Uyên duy trì hình dáng hé miệng khi phát âm, câu “để em tự cầm đi” biến mất sau bóng lưng cao ngất của người ấy.

Đợi hai người đi khỏi phòng học, sải bước dưới ánh nắng mặt trời, Ly Đồ xoay người lại, chờ người đằng sau sỏi nổi tới gần. Thật ra không phải Bí Uyên, cậu sinh viên hơn hai mươi tuổi học bước chân của bé con nhẩy chân sáo đâu, chỉ là... chiếc túi sách không nhỏ trên lưng theo bước chân phập phồng phồng phồng của cậu đập lên đập xuống, thật đúng là... .

“Anh vẫn chưa ăn trưa, tùy em mang anh đi ăn đó.” Ly Đồ cười nói.

“Ồ, được được.” Sư huynh anh cũng biết giọng mình êm tai, cũng không nên dùng giọng nói ôn nhu ấy khấn cầu nói loại chuyện này chứ, quả thực... quả thực đúng là dụ dỗ người ta mà! Bí Uyên yên lặng rơi lệ đầy mặt, nhưng bước chân vẫn liên tục, tốc độ kha khá mang Ly Đồ tới một hàng ăn phục vụ 24h gọi cơm.

Nhà hàng vào cái thời điểm sắp ba giờ chiều cũng không có khách ăn mấy, những người bán hàng cũng lười biếng dựa vào tường, vì cần mấy món ăn nhanh chóng, sau khi Bí Uyên hỏi ý kiến bản thân nên ăn gì thì gọi cơm đĩa lên.

“Sao không ăn trưa đã tới?” Bí Uyên uống hớp nước tiếp khách bên thì gắp ống hút, bên thì thấp giọng lẩm bẩm.

Thính lực đại thần không tồi, buông chiếc đĩa trong tay nói: “Vốn là tọa đàm của đồng nghiệp anh, kết quả tới đúng lúc ấy thì trong nhà có chuyện, cho nên đem chuyện này giao cho anh. Cơ mà, anh vội vàng giữa trưa chuẩn bị cho hần PPT xong thì lại chạy tới nhằm chỗ đàn em.”

“Sẽ không đâu, sư huynh nói rất... không tồi a.” Mấy chữ cuối rõ ràng lo lắng không yên, bởi vì người kia hiển nhiên đã đi vào ngoài cõi thần tiên rồi.

Ly Đồ cười cười: “Có điều lại không nghĩ tới, thay người lên tọa đàm, lại vừa lúc có thể gặp được Tiểu Uyên.”

“Ha hả, nếu là tình huống bình thường thì lúc này hẳn là em ở phòng thí nghiệm cơ, hôm nay em làm biếng đó, mới chạy tới đây.” Bí Uyên cũng cười xấu hổ, “Nhưng mà sư huynh à, anh chừng nào thì nhận ra em?”

“Lúc người nào đó hết nhìn đông tới nhìn tây đi, ” Ly Đồ ho nhẹ một tiếng, “Kỳ thực ngọn đèn trong phòng học rất mờ, lúc ban đầu anh cũng không chắc lắm, may là em với người trên tấm ảnh chụp tốt nghiệp cũng không có thay đổi gì lớn quá, sau đó anh nghĩ là, người có vẻ mặt ngạc nhiên ngốc ngơ nhìn xung quanh như vậy, chỉ sợ cũng chỉ có Tiểu Uyên của chúng ta thôi.”

Bí Uyên chu miệng muốn phản bác, cuối cùng lại phát hiện mình không thể nào phản bác nổi, không thể làm gì khác hơn là yên lặng cắn ống hút, không lên tiếng trả lời. Phỉ báng ngấm trong lòng là một nghệ thuật rất cao thâm, Bí Uyên đơn thuần còn chưa học nổi.

Ly Đồ thưởng thức xong tình tự biến hóa hoàn chỉnh trên mặt đối phương, lại cúi đầu tiếp tục ăn. Bởi vì liên quan tới việc ăn uống, Ly Đồ tháo mắt kính ra đặt ở một bên, ánh mắt có chút mê ly rã rời, ăn cái gì cũng lựa rất tỉ mỉ.

“Lấy hộ anh tờ giấy ăn đi.” Người đối diện bỗng nhiên ngẩng đầu lên, cùng với đường nhìn của người nào đó kia vừa lúc cắt ngang. Bí Uyên vội xoay người lấy giấy ăn đưa qua.

Ly Đồ hơi mím môi, hờn má hơi thoáng hiện ra, không hiện rõ lắm, song đích thật là hình má lúm đồng tiền. Thế là Bí Uyên cảm thấy tương đối bất ngờ... lại không tự chủ được nhìn thẳng vào mặt người ta.

Ly Đồ nói: “Anh ăn xong rồi.”

“Ồ, ờ, em đi tính tiền.” Giống như sợ bị đoạt mất tư thế người chủ nơi đây, Bí Uyên chạy giống như bay đi tính tiền. Lúc chạy vội trở về, cậu phát hiện túi sách đang bị người ấy khoác ở một bên vai, túi đựng lap của cậu cũng ở bên tay trái người ấy.

“Sư huynh để em tự đeo đi.” Bí Uyên sờ sờ mũi, đưa tay qua đón lấy.

Đã đeo kính lên lần nữa đồng thời khôi phục vẻ thông minh tháo vát, đôi mắt giấu sau mắt kính, không tính là sáng lắm, cũng rất có thần. Hơi nghiêng người tránh đi cái tay đưa ra đón đồ của Bí Uyên, Ly Đồ bên thì đi ra khỏi hàng ăn bên thì không vết tích nào nói sang một chủ đề mới: “Đi ký túc xá của em xem sao, đem đồ của em về trước, rồi theo anh đi dạo vườn trường một chuyến đi.”

Vì vậy Bí Uyên đi theo Ly Đồ trở về ký túc xá, lúc đi tới dưới đó, Ly Đồ dừng lại quay đầu nhìn cái đuôi là cậu: “Tiếp theo, tới phần em dẫn đường rồi.”

Bí Uyên cũng dừng lại, lúc này mới kinh ngạc nhìn người con trai mỉm cười trước mặt: “Sư huynh, anh sao biết em ở khu này?”

“Ngốc, em không biết IP của đại học Bắc Kinh có thể biểu hiện số của ký túc xá nào ư?” Ly Đồ hai tay chưa từng nhàn hạ, chỉ là ánh mắt cười mà như không cười ấy lại lần nữa khiến Bí Uyên nóng cả mặt, “Năm ấy anh đều nắm chắc bao nhiêu bạn học cùng hệ sống ở đây, xem ra trí nhớ của anh cũng không tệ lắm.”

Bí Uyên lộ ra ánh mắt sùng bái hơn cả mọi khi, đây là sùng bái không thể lý giải được của người thường sở hữu không phải tên mù đường mọi khi.

Ký túc xá Bí Uyên sống ở lầu ba, gian hai người, có một ban công hướng đông, có toilet có phòng bếp giản dị, điều kiện coi như không tồi. Ly Đồ chỉ ở cửa ký túc xá liếc vào trong, thấy trên giường có bóng mờ nằm nghiêng, vì thế hạ giọng nói bên tai Bí Uyên: “Em để đồ đạc vào thôi, anh chờ em ở hành lang.”

Giọng nói khi xưa kề bên tai nghe, lúc này lướt qua bên tai, mang theo ảm áp giản dị phun mờ, hơi ngứa ngứa.

Bí Uyên để túi sách và laptop trên bàn học, suy nghĩ một chút, lại vào trước lúc ra ngoài cầm hai chiếc áo khoác thể thao, một chiếc cỡ XL, một chiếc cỡ XXL, nhét vào ba lô đeo sau lưng.

.:15:.

15. Chương 15

Sau khi Ly Đồ tốt nghiệp thì chưa từng quay về trường học lần nào, vì thế Bí Uyên liền mang anh dạo qua một vòng. Cổng phía tây trường vẫn với phong cách cổ xưa như trước là nơi du khách tranh nhau chụp ảnh chung, người đi đường tới lui như thoi đưa cũng vẫn dừng chân ven hồ như trước, hai người đi một chút rồi lại dừng nên thời gian trôi qua cũng khá nhanh.

“Tiểu Uyên, cẩn thận.” Chiếc xe con lướt sát bên người cậu, Ly Đồ vội túm hai cánh tay đưa Bí Uyên đang lắc lư giữa đường kéo về bên cạnh anh.

Cách đó không xa ở đằng trước truyền tới tiếng thở dài bất đắc dĩ của một nam sinh: “Nhóc ơi, em đi đường luôn không nhìn xa.” Nữ sinh kia bị nam sinh nắm tay nửa làm nũng nửa bốc đồng lầm bầm: “Không phải có anh ở đây sao, lúc em một mình cũng sẽ tự cẩn thận mà.”

Bí Uyên mặt đỏ hồng rút cánh tay khỏi tay Ly Đồ: “Cảm ơn, cảm ơn sư huynh.”

Ly Đồ mỉm cười. Lúc này hai người đứng lúc tản bộ qua khu ký túc xá, bàn bóng bàn ngoài trời bị không ít bạn học vây quanh. Bí Uyên không chịu lê bước nữa.

“Muốn chơi à?” Ly Đồ cũng dừng lại theo.

“Khi còn bé bình thường hay chơi, bây giờ lại rất ít có cơ hội chơi nó.” Bí Uyên cười cười tiếc nuối, theo thể trạng tương đối đơn bạc, loại hoạt động thể dục thể thao như bóng rổ bóng đá và chày này, Bí Uyên rất ít khi tham dự. Thật ra thì bóng bàn và cầu lông chơi tương đối nhiều.

Chỉ có điều là chuyên ngành thuần khoa lý, bài vở và bài tập đại học tuyệt đối không thể dễ dàng hơn so với cao trung, hơn nữa một khoảng thời gian lớn đã dành ở phòng thí nghiệm, loại hoạt động dưới ánh mặt trời này Bí Uyên thật đúng là càng ngày càng tham gia ít đi.

Ly Đồ đưa tay kéo Bí Uyên xoay người muốn chạy: “Đi theo anh.” Đi tới bên cạnh một chiếc bàn tròn chỉ có hai người nam sinh chiếm lấy, Ly Đồ hơi nâng kính mắt: “Bạn ơi, có hứng thú chơi thi đấu tích phân không?”

Hai người bạn học kia lướt qua Ly Đồ với áo sơ mi trắng và quần tây phẳng phiu, nhìn Bí Uyên lại trắng trắng nõn nà nho nhỏ vô cùng, thật sự là hứng thú quá lớn đối với sự tiếp thu của hai người không cùng loại. Chẳng qua là e ngại lễ tiết, cảm thấy nếu không chơi hai trận thử xem, để đối phương chủ động rời khỏi đi.

Kết quả sau khi đấu xong, hai nam sinh tròn tròn mắt.

Vốn có nói là chơi theo kiểu tích phân, kết quả lúc phân tử hoàn toàn là hoa lệ nghiêng về một phía. Hai nam sinh hoàn toàn không có lực chống đỡ, nhìn chiếc vợt thừa thãi, Ly Đồ vén ống áo sơ mi bị trượt xuống lên một lần nữa: “Vậy chúng ta chơi đánh kếp đi.”

Hai người kia lại không làm, tử thân hướng về phía Ly Đồ xin khoan dung: “Không được mà, hai người các cậu đều mạnh hơn chúng tôi, các cậu mà một tổ ấy, một chút lo lắng thắng bại cũng không có. Chúng ta bỏ chơi tổ đi.”

Ly Đồ suy nghĩ một chút, rất chi là thỏa hiệp, nói: “Như vậy đi, tôi dùng tay trái.”

Vì vậy trận đối kháng lại bắt đầu lần nữa, Ly Đồ tay trái phối hợp với Bí Uyên.

“Ngu ngốc chó có thất thần.” Ly Đồ đánh bóng về phía đầu Bí Uyên, kéo người ngay cả chơi bóng cũng có thể bước vào cõi thần tiên kia trở về.

“À, xấu hổ quá.” Bí Uyên gãi gãi đầu, đem lực chú ý kéo lại. Người đứng bên cạnh này, thực sự là mạnh mẽ không thể tưởng nổi, tựa như là cái dạng gì cũng không làm khó được anh. Vốn cho rằng kỹ thuật đánh cầu của mình không tồi, nhưng mà khi đánh bóng với người kia thì lập tức trở nên bình thường.

Không nghĩ tới người văn nhả như thế tới khi hoạt động cũng thể khiến người ta có ấn tượng hữu lực như vậy, mạnh mẽ vô cùng.

Sau khi trận đấu kết thúc ngoài ý muốn như vậy thì đã tới giờ cơm tối thường ngày, Ly Đồ đánh tiếng đem 2 cậu bé vừa mới quen biết cùng nhau đi ăn.

Ra khỏi cổng Tây, có một dãy quán ăn nhỏ, Ly Đồ dựa vào ký ức ngày trước, mang theo mấy người cùng nhau đi ăn. Chính là một nhóm thanh niên đang vào thời kỳ thanh xuân mạnh mẽ, lại vừa trải qua một phen vận động vui vẻ, ngay cả Ly Đồ 3h mới ăn trưa cũng cảm thấy đói quá rồi.

Mấy người ăn xong, đương nhiên là ‘tổng sư huynh’ Ly Đồ trả tiền. Ra ngoài đã sắp 8h, hai nam sinh kia vừa đi khỏi, Bí Uyên quay đầu hỏi Ly Đồ: “Sư huynh anh còn chưa cần trở về sao?”

“Đuổi anh đi?”

“Em, không, em không phải...” Hôm nay đã không biết đây là lần thứ mấy tìm từ luống cuống rồi, Bí Uyên vô cùng uể oải.

Ly Đồ vỗ vỗ cái đầu ủ rũ của người nào đó: “Đi dạo 2 vòng với anh ở bên hồ trong trường đi, dạo xong rồi về, em cũng nên nghỉ ngơi sớm một chút.”

“Sư huynh em không phải ý này, em...”

“Anh biết.” Ly Đồ buồn cười, lời người đang âm thầm khổ não hướng về phía hồ, “Tiểu Uyên, không biết em đã từng nghe tới điển cố về việc đi dạo hồ vào ban đêm chưa.”

“Hửm?”

“Nam sinh đại học Bắc Kinh, nếu như vừa ý một ai đó, sẽ mời người ta buổi tối đi dạo quanh hồ trong trường hai vòng.” Ly Đồ dừng một chút, “Nếu vận khí tốt, đối phương sẽ trực tiếp ngầm hiểu; nếu như đối phương có vẻ chậm hiểu, vậy đây cũng là cơ hội biểu lộ phi thường thích hợp.”

Có loại suy nghĩ này sao? Chưa nghe ai nói qua cả. Nghĩ như vậy một chút, Bí Uyên thành thành thật thật trả lời: “Phải không, nghe ra thật thú vị đó, có điều em chưa nghe ai nói qua cả.” Cho rằng Ly Đồ đang muốn dẫn ra một câu chuyện, tỷ như chuyện sư huynh hứng thú năm đó a các loại, Bí Uyên rất lanh trí mà trả lời xong còn ngậm miệng chờ đợi.

Bước chân Ly Đồ dừng lại một lát, sau đó cũng im lặng đi.

Gió thổi động lá cây sà sạt rung, không khí buổi tối có thể ngửi được hương cây cỏ lan tỏa.

Ly Đồ rốt cục lại mở lời tiếp: “Khi đó bọn anh nhập học, loại cách nói này rất thịnh hành, có thể tới thời các em, cũng đã dần dần bị bỏ quên.”

“Chắc là vậy.” Bí Uyên cười hì hì đá viên sỏi trên đường: “Dù sao học đại học đã mấy năm, em cũng không nghĩ tới ra tay với ai. Được rồi, buổi tối có chút nổi gió, sư huynh anh không ngại nếu em khoác áo khoác chứ.” Vừa nói Bí Uyên đã moi ba lô của cậu, lấy ra hai chiếc áo khoác một lớn một nhỏ, sau đó đưa 1 chiếc cho Ly Đồ.

“Quần áo cùng kiểu dáng, em sao còn lại có loại không cùng cỡ?” Ly Đồ nhận lấy cầm trong tay, nhú mày hỏi.

Bí Uyên vò đầu, rất chi là ngượng, nói: “Quần áo này em rất thích, hơi nhỏ chút nhưng vừa vào đại học đã mua, không nghĩ tới năm ba ấy bỗng trở mã, cao lên 8cm, sau đó em lại để mẹ em mua theo kiểu dáng ban đầu đem về một đồng lớn đủ kích cỡ.

Ly Đồ nhìn chiếc khoác trên người cậu quả nhiên hơi có chút ngắn, thế là cực kỳ vui vẻ khoác chiếc cỡ lớn hơn lên người mình.

“Ngày mai anh có việc bận chút, sẽ không qua đón em được, em đi tàu điện ngầm đến trạm Tây Đan thì xuống nhé, đi từ cửa B ra, đến chỗ quảng trường XX đợi anh, anh qua đón em đi thu âm.”

“Được, vậy em mấy giờ đến?”

Sáng sớm 10h được không? Qua đó sớm chút ăn cùng mấy người bạn anh.”

“Ừm, hẳn là... có thể đi.” Bí Uyên là một người cực kỳ hiểu mình, đối với vấn đề này trả lời có vẻ lo lắng không yên.

Dạo xong hai vòng, Bí Uyên được đưa về đến ký túc xá phát tay chào Ly Đồ: “Sư huynh anh mặc áo về đi, trên đường đừng để bị cảm đó.”

Ly Đồ gật đầu, ngừng động tác cởi áo, nhìn ai kia xoay người lên lầu rồi mới xoay người đi về phía bãi đỗ xe.

Mở cửa lên xe, Ly Đồ một tay chống tay lái. Thực sự là... Chậm hiểu vô cùng.

Còn nhiều thời gian.

Ly Đồ đưa mắt về phía chiếc áo khoác tây trang ném bên ghế phó lái, lại nhìn thoáng qua chiếc áo khoác thể thao nhỏ gầy, giẫm chân ga lái xe về nhà.

.:16:.

16. Chương 16

Cầm bản đồ sẽ không lạc đường, vậy tuyệt đối không phải mù đường đúng nghĩa rồi. Mà là một mù đường đúng nghĩa, Bí Uyên cực kỳ vinh hạnh nhìn bản đồ mà mù mà mù mờ.

Rõ ràng trên bản đồ biểu thị rằng hướng này là đông, ở đây sẽ có một công trình kiến trúc XX; nhưng mà Bí Uyên rõ ràng nhìn phương hướng này là tây, vật kiến trúc XX kia lại càng không biết nó nằm ở chỗ nào.

Lúc 8h Bí Uyên xuất phát từ trường học, đến trạm tàu điện ngầm Tây Đan vô cùng nhẹ nhàng là vào lúc 8h40. Kết quả bây giờ là 9h40, cái quảng trường XX kia, đến cái bóng cũng không có thấy.

Bí Uyên chuẩn bị rất đầy đủ, tỷ như đi sớm 1 tiếng đồng hồ, tỷ như thậm chí mang theo cả bản đồ vùng xung quanh Tây Đan, thế nhưng kết quả thật là bi tráng, vì thế mà một con người mù đường vòng vo cả 1 tiếng, thành quả chính là lòng tin càng ngày càng trôi đi mất, hi vọng càng ngày càng xa vời.

Mù đường Bí Uyên không phát hiện ra rằng, kỳ thực ngay từ đầu cậu đã lầm cửa trạm, cho nên cửa ra trạm B vốn cách quảng trường XX rất gần bị vứt đằng sau. Đương nhiên cậu cũng sẽ không biết rằng, từ đó cậu đã càng rời xa mục tiêu ban đầu.

Đương nhiên Bí Uyên lúc đi đường Bí Uyên cũng đã đi tìm bác gái hỏi đường, bác gái nói: “À, cái quảng trường XX kia à, chính là cậu đi theo hướng này, đi được 500m rồi thì quẹo tay phải, sau đó đi theo hướng nam 200m, lại quẹo trái...”

Bí Uyên xác định mình nghe không hiểu loại ngôn ngữ nhân loại này, vì vậy cười nói cảm ơn tạm biệt bác gái, tiếp tục si ngốc tìm kiếm.

Đừng nói tới nam bắc loại phương hướng theo tính nguyên tắc ấy, rõ ràng là đối với sinh viên khoa lý mà nói hẳn là mẫn cảm vô cùng với các loại chữ cái chữ số các loại chữ, tăng thêm đến khái niệm lộ trình, Bí Uyên không hề ngoài ý muốn, độ nhạy cảm cực kỳ thấp. Cho dù là trong phòng thí nghiệm Bí Uyên có thể dùng mắt thường để ước đoán phân lượng của phần lớn chất, nhưng khi đặt vào hoàn cảnh thực tế về mấy trăm mét lộ trình, lại rõ ràng là mắt trợn mắt quạ, hoàn toàn... không có khái niệm.

Mắt thấy mặt trời trên đầu càng ngày càng chói chang, thời gian hẹn gặp mặt sắp tới gần rồi, vậy mà Bí Uyên vẫn duy trì khuôn mặt mờ mịt nay thì trắng bệch hẳn ra.

Cuối cùng lúc Ly Đồ nhìn thấy sư đệ nhà anh thì, Lam xoa xoa đáng thương đang ngồi xổm ở dưới bóng của cột mốc chỉ đường, ba lô sạch sẽ gọn gàng buồng ở trước đầu gối, hai tay thành kính nắm di động trước ngực, ánh mắt chờ mong mà đáng thương nhìn thẳng trước.

Ly Đồ thở dài, có thể... đừng để người ta đau lòng không?

Ly Đồ bước từ bên nghiêng tới gần, cúi người cầm tay Bí Uyên kéo cậu lên. Hiển nhiên là người ấy lại càng hoảng sợ mà nhảy dựng lên, vừa nhìn đến là Ly Đồ thì lập tức thả lỏng thân thể cứng còng, tủi thân mở miệng: “Sư huynh...”

“Cũng không sớm một chút gọi điện thoại cho anh, một mình vòng vo rất lâu rồi hả?” Có trời mới biết Ly Đồ là người hiểu người sư đệ này của anh nhất, vừa nghiêm túc vừa chấp nhất, nếu không phải thực sự mê man tới cực điểm rồi, cậu sẽ không gọi điện thoại tới cầu cứu đâu.

“Tạm tạm.” Bí Uyên miễn cưỡng cười với anh, “Em vốn cho rằng, tự mình có thể tìm được. Kết quả ai mà ngờ được...”

“Được rồi, anh biết rồi.” Sau này sẽ không để em một mình nữa, đi khắp nơi mà không tìm được phương hướng. “Chúng ta mau đi thôi.”

Ly Đồ dắt Bí Uyên đi về phía trước, đương nhiên lúc này anh chưa biết trước được rằng, vào nhiều năm sau này, anh cần đi tìm các góc thành phố đặt một tên nào đó về nhà.

Hai người trực tiếp đi tới nhà hàng và tụ họp với phần đông mọi người ở hội, lúc đẩy cửa vào ghế lô, người ở bên trong đã ăn trước rồi. Bí Uyên còn chưa thấy rõ tình huống trong đó, thì đã có một giọng nói quen thuộc truyền đến: “Tôi thảo, Ly Đồ đôi các cậu thực sự là quá sức lè mề.” Sau đó một giọng nam xa lạ chen vào nói, ngữ khí pha chút bất đắc dĩ: “Đem hai chữ đầu bỏ đi.” (anh mở lời cái là người ta biết anh liền à)

Bí Uyên đi vào theo Ly Đồ, giờ mới nhìn ra bên trong có bốn nam hai nữ, ánh mắt chần chừ di chuyển qua từng người, thế nhưng hiển nhiên đã không nhận ra được hai người vừa mở lời vừa rồi.

“Tìm cái gì hả? Lão tử ở đây nè.” Giọng nói quen thuộc lại vang lên lần nữa, chủ nhân giọng nói ấy có phần dung nhan mà Bí Uyên khó có thể tiếp thu được.

Người bên cạnh người nọ đầu đầu thở dài: “Đừng suốt ngày ‘lão tử lão tử’ thế.”

“Chắc chắc, Đạm tiểu thụ giọng nói và khuôn mặt của cậu thật sự là không ăn nhập gì hết, cậu xem cậu dọa đến người nhà Ly Đồ rồi đó.” Người con gái ngồi bên phía ngoài cùng cười nhạo Đạm Ngữ, một bên lui vào để ra hai chỗ cho Ly Đồ ngồi, một bên nháy mắt với Bí Uyên, “Xin chào, Lam xoa xoa phải không? Tôi là Tiểu Song.”

Người nữ sinh ngồi ngay bên cạnh cũng cười cười mở lời: “Lạc Lạc.”

Người ngồi bên cạnh nữa nói: “Ba Ba.”

Người bên cạnh lập tức bổ sung: “Người này chính là Ba tường quân(vua trèo tường), tôi là Dao Tước Diện (1 loại mì).”

Mấy ID này Bí Uyên cũng có chút ấn tượng, Tiểu Song và Lạc Lạc còn có Ba Ba ở trong kịch của Ly Đồ đều có vai diễn, tuy rằng chỉ là lướt qua một lần hiện trường thôi. Mà Dao Tước Diện kia, Bí Uyên đã từng nghe qua một vài vở kịch của hắn, giọng nói hỗn hậu hiếm thấy thân thể lại cường tráng.

“Xin chào, Kỳ Dĩ.” Tên này Bí Uyên tiếp nhận lại càng có ấn tượng hơn, sư huynh đã đề cập qua vài lần, người kia của Đạm Ngữ ấy mà.

“Chưa thấy qua người như cậu, dùng id hay dùng họ.” Người bên cạnh Kỳ Dĩ lẩm bẩm, hiển nhiên chính là Đạm Ngữ mặt mũi không hợp với giọng nói kia. Có điều Kỳ Dĩ vốn thỉnh thoảng làm chút hậu kỳ, ngược lại cũng không sợ các loại thịt người.

“Ha ha, Đạm mỹ nhân ôi, cậu nếu như có thể ăn nói dịu dàng thêm một chút, thì đó thật sự là một mỹ nhân khuyên thành cỡ nào a.” Cô nàng Tiểu Song vẫn nói móc như trước thường thường chọc Đạm Ngữ xù lông một cái, “Tôi thấy Lam tiểu thụ người ta không tiếp nhận nổi đâu. Ha ha.”

“Cũng được cũng được đi.” Bí Uyên mồ hôi chảy ròng ròng đáp lại một câu. Một giọng nói lưu manh như thế, phối hợp với một khuôn mặt như kia thực sự là quá trâu người mà, cảm giác nói không nên lời.

“Ly Đồ, sao chậm thế?” Kỳ Dĩ mở lời trước. Tiểu Song rơi lệ đầy mặt, đây là tiểu công sản sóc che chở cỡ nào a! Thật biết cách lôi kéo câu chuyện khỏi tiểu thụ nhà mình nha.

Bí Uyên ngượng ngùng: “Tôi...”

Ly Đồ cắt ngang: “Trên đường bị ngăn lại.”

Bí Uyên tiếp tục ngượng, trong lúc ngượng thì len lén quan sát “người kia của Đạm Ngữ” trong truyền thuyết, vóc người và thể trạng đều thực rắn rỏi, đường nét cũng rất lạnh tuấn, ngay cả thanh âm cũng rất nghiêm trang, may là lúc hắn nói với người bên cạnh thì khá là ôn hòa. Người như vậy, lúc mà phát giận ấy à, nhất định là rất đáng sợ đi.

Bí Uyên không khỏi rung mình, quả nhiên là tổ hợp người đẹp với kiên cường a, Đạm Ngữ thực sự là có dũng khí lắm!

Đạm Ngữ rất có dũng khí ấy còn đang chiến đấu hăng hái với một miếng thịt thăn thật lớn, vừa nóng vừa to, phối với bản mặt mỹ nhân kia... Thực sự là vô cùng mê mẩn. Người ngồi bên cạnh hắn đầu tiên khó mà nhẫn xuống nữa, đưa tay ra gấp vào bát mình, cạo hết lớp bọt xuống rồi mất mồm trừng trừng nhìn người lấy đi.

Giữa lúc chiến đấu hăng hái, trong tay trái của hai người là cùng một miếng đĩa bạc thường thường phản xạ ánh sáng của ngọn đèn trong ghế lô vào mắt Bí Uyên.

Có vết xe đổ ban đầu, lúc tan cuộc Ly Đồ kiên trì muốn đưa Bí Uyên về trường. Đèn đỏm trong thành phố huy hoàng luân phiên trình diễn ngoài cửa sổ xe, người ngồi bên cạnh thì lại khiến cuộc sống nhạt nhẽo mà quy luật bắt đầu trở nên sinh động hơn.

Lúc đèn đỏ, Ly Đồ xoay người đắp cái áo khoác lên người đã ngủ say bên cạnh: “Tiểu Uyên, trước hãy ngủ chút đã, đến trường em sợ rằng còn phải mất một giờ nữa.”

Bí Uyên miễn cưỡng thanh tỉnh lại, buổi chiều lúc ghi âm, chơi đến mức high*, hơn nữa lúc cơm tối bị khuyên uống vài chén rượu, đầu mê mẩn ghê người. “Sư huynh anh tiễn em tới trạm tàu điện ngầm thôi, anh cũng nên về sớm một chút đi.”

*high: hưng phấn cao độ

“Em như thế này mà lết được người về mới là chuyện lạ ấy.” Đèn xanh đèn đỏ ở thành phố lớn luôn lè mề khiến mọi người sốt cả ruột mà dần dần phó mặc kiên trì cho số phận, lúc này Ly Đồ lại nghĩ, đèn đỏ vẫn quá ít.

Người đang quần quẹo ở một bên kia cứ mơ mơ màng màng vui mặt vào bên trong áo khoác: “Sư huynh cái bài mà hát hôm nay ấy...”

“Không phải đã nói rồi sao, ” Ly Đồ một bên chú ý tới tình hình giao thông, một bên thì tiếp thu lời nói, “Bài ấy cứ để cho điệp tử(1) của em đi. Nếu em ngại phiền, vậy thì cứ quên phắt nó đi.”

(1)diệp tử mình cũng không hiểu rõ lắm, theo mình thì là một phần nào đó trên tán giang, vì mình thấy logo của tán giang cũng là hình lá cây, mà nói chung cả tán giang thì đâu đâu cũng là lá hết á _ _ _ _”

“Vì sao không để sư huynh tự chủ trương?” Quả sinh nhật lần trước Ly Đồ đưa khiến số lần click vào diệp tử của cậu tăng lên không ít, điều này khiến Bí Uyên luôn nghĩ mình đã đạt được chút lợi mà thấy xấu hổ. Bí Uyên nói thầm: “Nhưng cũng phí của trời quá rồi đi.”

“Dù sao anh cứ hai năm mới thay đổi một lần, phỏng chừng cũng chẳng ai nhớ tới nữa ấy. Vậy để cho em đi.”

Bí Uyên không nói chuyện nữa, nhớ tới một đoạn ngắn lúc ban chiều, vẫn là lơ đãng đỏ mặt. Ly Đồ quay đầu lại thấy cậu như vậy, không khỏi cong cong khóe môi: “Ngủ một lát đi, không cần cố nói chuyện với anh.”

Kết quả một đường Bí Uyên ở trong trạng thái nửa mê man, trở lại ký túc xá đại khái đã qua cơn say rồi, lại trở nên sinh khí dồi dào.

Cậu mở máy vi tính rồi vào Q, nhóm tổ kịch lại một mảnh náo nhiệt. Xem ra đường về nhà bọn Đạm Ngữ gần hơn chút. Nhưng cậu vừa nhìn tới đoạn tin lưu trữ trong khung chat thì Bí Uyên đã “ ” rồi.

Cô B: nghe nói hôm nay mấy người các cô đi ghi âm hở?

Ba tường quân: kỳ thực chủ yếu là vì có tiết mục đi đàn đúm thôi XD.

Đạo Tước Diện Đả Tương Du(1 loại mì trộn xì dầu = mì đen??): kỳ thực chủ yếu là vì có tiết mục ngó vị kia nhà Ly Đồ thôi XD.

Cô A: đồ kị phải cào tường _ _ .

Đạm Ngữ: ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha.

Cô B: Đạm Ngữ cậu sao vậy?

Ba tường quân: đương nhiên là mặt mũi cậu ta khuynh quốc khuynh thành lại một lần nữa chấn động thể nhân nên khoe khoang thôi _ _ .

Đạm Ngữ: _ _ .

Đạm Ngữ: các người không biết tiểu thụ nhà đại thần là thú vị cỡ nào đâu ha ha ha ha.

Cô A: tiểu thụ tội gì làm khó tiểu thụ _ _ .

Cô C: đã xuất hiện Đạm tiểu thụ điên cuồng, vậy xem.

Đạm Ngữ: tôi thao, lão tử đừng không nói nữa!

Cô A: đừng... _ _ .

Cô B: đừng... _ _ .

Cô C: xin đừng một lát... Phụt, này cũng không buồn cười mà.

Đạm Ngữ: không được, lão tử không nhịn được (_ _).

Ba tường quân: vậy giải quyết ngay tại chỗ đi XD.

Một loại mì trộn xì dầu: quần chúng biểu thị, có thể hỗ trợ đưa ra bổ sung đã được sửa chữa XD.

Đạm Ngữ: buổi chiều Ly Đồ không phải mang theo kịch bản qua sao, sau đó mọi người biểu thị thông qua kịch bản chơi một chút, ai mà ngờ được! Ha ha ha ha ha ha, Lam tiểu thụ nhà Ly Đồ.... Ha ha ha ha.

Cô B: xin nói tiếp đi ~.

Đạm ngữ: kết quả Lam tiểu thụ nhà Ly Đồ, ha ha, cậu ta chỉ biết thở dốc với lời kịch ha ha.

Cô C: cậu bé đáng thương, khẩn trương chứ?

Đạm Ngừ: quần chúng nhất trí biểu thị Lam tiểu thụ thở rất hay, nhất trí tiếc nuối kịch này không có H, ha ha ha.

Cô A: hiểu kỳ phản ứng của đại thần.

Cô B: hiểu kỳ +1.

Đạm Ngừ: Ly Đồ... khoanh tay đứng nhìn, trên mặt mang theo nét cười bí hiểm ha ha ha ha ha, kết quả Lam tiểu thụ hơi thẹn thùng biện giải em không thở dốc a ha ha ha ha ha.

Lam xoa xoa: đích xác là không thở gấp mà T. T

A&B&C: chính chủ tới!

Đạm Ngừ: lão tử biểu thị cậu thật sự thở gấp!

Ba tường quân: quần chúng nhất trí biểu thị, thở gấp!

Lạc Lạc: còn gấp đến mức hảo ~ tiêu hồn ~.

Lạc Lạc: à tôi rút cuộc về đến nhà rồi ~.

Lam xoa xoa: đó là... gấp tự nhiên T. T.

A&B&C: tinh khiết thiên nhiên mạnh lol.

Lam xoa xoa: ... T. T

Cho nên nói, lúc đại thần không có nhà, làm tiểu thụ nhà đại thần, không nên đơn thương độc mã chinh chiến sa trường nỗ lực tiến hành kiến thiết ngu dân.

.:17:.

17. Chương 17

Bí Uyên thừa lúc còn 10 phút nữa là tới 11h, nhanh chóng đem mấy bài thành phẩm ghi âm ở phòng thu chuẩn bị xong xuôi rồi đưa lên điệp tử của mình. Trước khi đi ngủ thì nhắn một cái tin cho Ly Đồ xác nhận đã về nhà rồi, thế là Bí Uyên “uể oải” cả ngày không hề lo lắng bước vào giấc ngủ.

Tối hôm sau học muội gõ qua hỏi.

Tiểu V: sư huynh!

Lam xoa xoa: hửm?

Tiểu V: Các anh! Anh và đại sư huynh! Các anh! Các anh đã hát song ca ở phòng thu hả????!!!!

Lam xoa xoa: ừ, làm sao thế?

Hợp ca có vấn đề gì sao? Cũng không phải lần đầu tiên, Bí Uyên lơ đãng.

Tiểu V: !!!!!!!!!

Tiểu V: các anh gặp nhau rồi!!!!

Lam xoa xoa:

Lam xoa xoa: đúng vậy 0v0.

Được rồi, Bí Uyên thoáng có chút hối hận bỏ thêm một câu vào bài ca: lần đầu ghi âm ở phòng thu, không biết hiệu quả ra sao =, =

Tiểu V: các anh! Lam sư huynh sao có thể dễ dàng đã bị lừa như thế, giận chỉ tay.

Lam xoa xoa:

Lam xoa xoa: lúc anh sinh nhật sư huynh đã nhắc qua với anh rồi.

Tiểu V: lẩn lộn, té ra là mưu đồ bí mật đã lâu!

Lam xoa xoa: ... vì sao Tiểu V em kích động thế?

Em sao có thể kích động như vậy?! Đó là một vấn đề cần trả lời hay sao? Cô bé tiểu V luôn luôn tự xưng là đoan trang từ trong ra ngoài đang muốn cuồng bạo rồi. Mạnh mẽ tự trấn định xuống, cần phải đem sự nghiệp đào bối moi móc chuyện đặt ở vị trí đầu.

Tiểu V: đại sư huynh có làm gì hay không?

Lam xoa xoa: làm cái gì? 0V0.

Tiểu V: chẳng hạn... dắt tay?

Lam xoa xoa: hình như... dắt tay rồi 0V0.

Tiểu V: ngao ngao ngao, sau đó?

Lam xoa xoa: sau đó sư huynh lái xe mang anh đi gặp những người khác!

Tiểu V: đại sư huynh không làm gì khác?

Lam xoa xoa: 0v0 cái khác phải làm là cái gì?

Chẳng hạn như những chuyện mình lạc đường gì đó, Bí Uyên không dự định chủ động nhận tội đâu, vì vậy chuyện khác còn có thể thế nào nữa?

Tiểu V: T. T được rồi.

Tiểu V: như vậy tiết lộ chút đi, Ly Đồ sư huynh bộ dáng thế nào?

Lam xoa xoa: năng lực miêu tả của anh không tốt T. T

Tiểu V: ngao ngao ngao người ta không ngại

không nói thì em dùng sóng cuộn trào dâng dìm anh chết đuối

~

Bí Uyên suy tư một lát, nghiêm túc nhớ lại mặt mũi của người đã cùng mình trải qua cả buổi chiều và buổi tối, coi như là cả ngày đi. Cậu không phải không để ý quan sát người kia, nhưng mà ấn tượng lưu lại trong đầu xác thực là mơ hồ lắm, chỉ có một loại... cảm giác rất đáng tin cậy.

Lam xoa xoa: một cái mũi hai con mắt một cái miệng, người khá là cao, ừm, phải cao hơn anh tầm 5,6cm.

Tiểu V: anh mà không nói nửa câu sau thì em có quyền nghĩ rằng anh đang trêu em đấy __ .

Lam xoa xoa:

Tiểu V: vậy để em hỏi nhé, Ly Đồ sư huynh đẹp trai hay không?

Lam xoa xoa: ... rất đẹp trai.

Bí Uyên đỏ dần cả lỗ tai nhện không nổi lại muốn nói thao, vấn đề này thật là sắc bén nha.

Tiểu V: dùng 1 từ khái quát ấn tượng anh ấy để lại cho anh đi?

Lam xoa xoa: ừm, vậy Ly Đồ sư huynh vừa đàn ông lại vừa nho nhã?

Lam xoa xoa: ... giữa hai loại đó.

Bí Uyên vuốt mồ hôi gáy, cảm thấy vấn đề Tiểu V hỏi cũng thuộc loại vấn đề “sát nút”. Bí Uyên lau mồ hôi xong không biết rằng Tiểu V đã xoay qua gõ hỏi Ly Đồ rồi.

Tiểu V: đại sư huynh anh và nhị sư huynh gặp nhau rồi lol.

Ly Đồ: ừ.

Tiểu V: ấn tượng với nhị sư huynh nhà em thế nào lol.

Ly Đồ: tốt a.

Rất ngoan rất nghe lời, còn khiến người ta thương lắm. Sáng hôm qua tìm thấy Lam xoa xoa lạc đường ấy thì, vào cái khoảnh khắc ấy cảm giác phức tạp khôn kể còn rõ ràng trào dâng đến tận bây giờ.

Tiểu V: nhị sư huynh rất xinh xắn chứ (xấu hổ).

Ly Đồ: ừm.

Ly Đồ: Tiểu V em chắc là đã hỏi qua Tiểu Uyên cùng loại vấn đề này rồi chứ gì?

Tiểu V: ... Đại sư huynh anh minh.

Ly Đồ: (cười tà mị).

Tiểu V: (khóc) em chủ động ghi lại T. T

Kỳ thực Bí Uyên và Ly Đồ đều ăn ý không nói cho Tiểu V rằng kỳ thực bọn họ lần đầu gặp là ở trong trường đại học Bắc Kinh cơ, đương nhiên Tiểu V không hỏi cụ thể là một chuyện, bọn họ không chủ động đáp lại là chuyện khác cho nên không có mặc cảm tội lỗi cho lắm.

Tiểu V quan tâm xong hai sư huynh của cô, bắt đầu nói chuyện chính với Bí Uyên. Tiểu V đầu năm học đã khẩn trương lắm rồi, còn muốn đi chuẩn bị các vở kịch thực là lực bất tòng tâm, nhưng các loại chuyện giúp đỡ tổ kịch và CV thì vẫn sẽ làm.

Võng phôi không phải là làm kịch không mà còn là quan hệ. Loại suy nghĩ này cũng không phải không có lý. Chỉ ít bạn một người qua đường A chuẩn bị đi cầu CV nhận kịch và tìm thân mục hay người đại diện của CV tới để CV nhận kịch, kia không phải sơ sơ vài dòng là đã thành công được. Cho nên càng ngày càng

nhiều người chuẩn bị đề xướng nuôi CV trong nhà, trao đổi giữa những người đưa ra kế hoạch về CV của mình, thế là vòng quan hệ này cứ thế dần dần êm dịu.

Cho nên lần này Tiểu V đã mang theo kịch bản đến tìm Bí Uyên, giúp cô trả nợ nhân tình trước kia của người ta.

Tiểu V: Lam sư huynh, người chuẩn bị kịch của tổ kịch này muốn tìm anh phối kịch ~.

Lam xoa xoa: 0v0 có thể miêu tả đại khái nhân vật một chút không?

Tiểu V: một mỹ nhân thụ kỳ cục, ác cảo(1) tương đối nhiều, văn này chủ yếu là sinh động hồn nhiên XD.

(1)tên gọi chính thức là ác ý khô hài, còn được gọi là EG, Eg, eG, eg, KUSO, Kuso...

Lam xoa xoa:

Tiểu V: sư huynh nhận không nhận không?

Lam xoa xoa: vì sao không tìm Đạm Ngữ? Anh nghĩ... cậu ấy tương đối hợp.

Tiểu V: có người nói tổ kịch đi tìm, có điều Đạm Ngữ nói gần đây không rảnh tiếp kịch mới T. T

Lam xoa xoa: được rồi, em rút kịch bản qua đây, anh lát nữa thu âm thử cho em xem nhé.

Tiểu V: cảm ơn sư huynh XDDD.

Tiểu V thở một hơi dài, tuy rằng là sư huynh nhà mình, nhưng phải nói rằng xác suất để anh nhận kịch thành công cũng không nhiều. Đặc thù của Lam xoa xoa rõ ràng là dễ nể không từ chối, nhưng mà thỉnh thoảng thể hiện ra chút vẻ ma cũ bất nạt ma mới cũng quen rồi. Phàm là người xa lạ tới cửa cầu vai, Lam xoa xoa bình thường đều không lộ vẻ từ chối nhiều, trái lại loại chín chắn quen thuộc như Tiểu V này, anh đã có quen biết gần rồi nên càng kiên quyết từ chối.

Không lâu sau thì QQ hiện lên có văn kiện cần nhận, quả nhiên là văn kiện thử âm, Tiểu V tự nghe xong một chút rồi trực tiếp ném cho cô bé tổ kịch kia. Cô kia vì vai này cũng đã đau đầu khá lâu rồi, giờ đều như là đang online chờ hàng, cực kỳ có hiệu suất mà chuẩn bị cho người ta nghe xong và hậu kỳ là quyết định: chính là cậu ta! Vì vậy Lam xoa xoa cứ như vậy nhận vở kịch chủ dịch thứ ba của đời CV.

Năm ấy nếu như biết kịch này về sau sẽ mang đến nhiều ý kiến không vui như thế, Bí Uyên lúc này khẳng định sẽ không đáp ứng đến mức vui sướng như thế.

Mỗi một cp thành công phía sau đều có một thậm chí cả đồng hủ nữ thành toàn, đây là chân lý mãi không đổi.

Phần lớn thời gian, Bí Uyên đều không tham dự diễn đàn và phần chat nói chuyện phiếm lảm. Thứ nhất mình là con trai xen vào đám con gái nói chuyện về việc đám đàn ông thật không hay ho lắm, thứ hai Bí Uyên giống như đã rõ ràng thuộc tính mùa đường của mình tự biết là trì độn trong cái khoản giao lưu này rồi.

Chẳng qua thỉnh thoảng có chủ đề thích hợp, Bí Uyên cũng không ra vẻ mình là người thanh cao xa cách nữa. Như lúc này đây, tuy rằng trọng tâm câu chuyện không phải... hợp lắm, Bí Uyên lại cảm thấy mình cần phải tham dự vào.

Fan A: xem qua ca khúc mới của Lam gốc mụ chưa?

Fan B: là mấy khúc tối hôm trước vừa đổi hả, lol, hảo mạnh hảo mạnh, ca êm tai giọng cũng đẹp! Không phải nói thu ở phòng thu sao.

Fan C: vì vậy Ly Đồ đại thần và chính chủ nhà chúng ta... Đã gặp nhau thực rồi, che mặt.

Fan A: (khiếp sợ) ta vậy mà giờ mới hiểu ra ~.

Fan D: đã phát triển tới hiện thực rồi. XDDDDDDDDDD.

Fan E: bài đại thần hát á, bao gồm bài hân tự ca đều để ở điệp tử của chính chủ chúng ta, (xấu hổ) vì sao tôi lại có một loại cảm giác ông xã nộ lên tiền lương cho bà xã nhỏ (xấu hổ lần 2)

Fan F: sắc bén a! Tôi sao lại có một loại cảm giác mạnh đến cào tường mà kỳ diệu hiếm có thể chứ!

Lam xoa xoa: ...!

ABCDEF: chính chủ!

Lam xoa xoa: anh ấy lười lên chuyển, tôi chỉ là thấy để không thì tiếc lắm 0V0.

Fan E: tiêu sái lười công vs hiền lành thụ lo cho gia đình (che mặt).

Fan F: một lập luận sắc bén lần 2 (che mặt)

Lam xoa xoa:

Sau khi đã rõ cái gì gọi là càng tô càng đen, Bí Uyên bỏ không thêm tô nữa.

Người không có kinh nghiệm làm chuyện xấu, kỳ thực Bí Uyên có chút lo lắng ngôn luận như vậy ảnh hưởng không tốt. Về phần không tốt ra làm sao, cậu cũng chẳng nói rõ được, dù sao mình chẳng chú ý lắm, nhưng còn đối phương? Nghĩ tới Ly Đồ xưa nay bình tĩnh tự nhiên, tưởng tượng tới anh giận dữ vì chút tình tiết gió thổi cỏ lay như thế là không có khả năng.

Nghĩ là thế, Bí Uyên cũng đã nhận mệnh, vì thế ở trong mắt fan cp, đoạn tình yêu của LXX thực sự là hay ho rồi đây.

.:18:.

18. Chương 18

Kịch của Ly Đồ bắt đầu chính thức tiến vào đối hí(1), sau khi sửa chữa kịch bản hoàn chỉnh rồi gửi đi xong, hậu kỳ trang trí đúng chỗ, thì chờ CV gửi âm xong sẽ giao âm thô. Không thể không nói rằng con mắt của đại thần thực sự là sáng suốt, CV nào mà lè mề CV nào mà bận rộn, đại thần đều đã hiểu rõ sớm đi bắt chuyện rồi.

(1) là 1 mục trong kịch(ở đây chỉ kịch truyền thanh), để trình diễn càng hoàn chỉnh thêm, mọi người sẽ phải diễn thử một lần, lần này không cần hóa trang, không cần nhạc đệm.

Nếu không làm đúng hạn để giao, thì ngay từ đầu từ chối luôn. Đây là lời ngay từ đầu Ly Đồ đã để lại cho ấn tượng của mọi người rồi.

Ly Đồ không chú ý mấy cái hố(2) chủ dịch có bị kéo dài nữa hay không, dù sao anh không phải chủ trì tiến độ và chất lượng nhân vật. Nhưng mà bản thân chuẩn bị kịch này, Ly Đồ tuyệt không định ba tới năm năm mới hoàn thành đâu. Kéo dài là chuyện rất nguy hiểm, đặc biệt là đối với những động tính ngày ngày thay đổi tuy khá mạn nhưng cũng khá là yếu của giới vông phổi này. Kéo dài tới cuối cùng ấy à, rất có khả năng CV sẽ biến mất, hậu kỳ vội đi, bản thân người chuẩn bị cũng không còn nhiệt tình nữa.

(2) hố là để chỉ bộ truyện, đào hố là sáng tác bộ mới, lấp hố là hoàn thành truyện, bỏ hố là drop truyện, ở đây là chỉ mấy vở kịch.

Chọn thời gian thích hợp, đương nhiên là nhằm vào toàn bộ thời gian trai gái cần lên chat voice, lôi cả tổ kịch ra luyện lại lần nữa.

Kết quả các ‘bạn’ đã đều trình diện cả, nhưng Bí Uyên lại chưa có tới. Ly Đồ cau mày, lén chạy sang Q gọi cậu.

Ly Đồ: Tiểu Uyên, sao không vào thế? Không onl SK à?

Lam xoa xoa: sư huynh T. T xin lỗi, xin lỗi, em vào một tổ khác.

Ly Đồ: tổ kịch XXXXXX kia?

Lam xoa xoa: đúng vậy, đầu tiên nói vốn là 8h là ổn rồi, kết quả đã gần tới lúc này. T.T

Lam xoa xoa: em... em, hay là trực tiếp lui vậy T. T aiz... .

Mi gian Ly Đồ nhăn cầng thêm chặt. Bí Uyên mới tiếp một vở kịch, anh cũng biết điều đó. Tổ kịch này thực sự là làm khổ người ta, tối hôm trước và hôm kia đều kéo dài tới 12h, hoàn toàn làm lỡ thời gian nghỉ ngơi của cậu ấy, hôm nay lại kéo dài tới tận bây giờ còn không thả người.

Ly Đồ thở dài, vẫn là không đành lòng. Đồ gốc kia chắc là khó xử lắm đi.

Ly Đồ: em cứ ở đó đi, trước hết anh để mọi người tập lại kỳ 1 là được. Em mau tới đây đó.

Lam xoa xoa: được, cảm ơn sư huynh T. T xấu hổ quá à.

Ly Đồ: không sao, em nắm vững bên kia đó.

Phần kịch bản kỳ 1, cũng chỉ có thể ôn tập lại, lần trước đã qua màn mấy người qua lại. Dù sao đều là CV có kinh nghiệm, hành động cũng không tồi, vừa đã quen thuộc câu chuyện rồi, cơ bản Ly Đồ là đạo diễn bắt tập lại. Hiệu quả lướt qua cũng không tệ lắm, thế nhưng khí chất có chút áp lực.

Đạm Ngữ ồn ào: “Nè, tiểu thụ nhà cậu sao còn chưa tới?”

Ly Đồ không trả lời, ngược lại Bí Uyên rất cục bộ về rồi. “Mọi người, xấu hổ quá, tôi đến muộn.”

“Được rồi, bắt đầu đi.” Ly Đồ một câu nói xong, Đạm Ngữ thăm mắng ‘thao’, hoàn toàn một chút cơ hội trên đùa cũng không để cho người ta sao.

Sau khi Cast đã đến đông đủ, chính thức diễn lại một lần kỳ 1, theo thường lệ là chờ Ly Đồ tổng kết mới có thể bước sang kỳ tiếp theo. Ly Đồ trầm mặc một hồi, mới mở miệng: “Những người khác đều tốt, Tiểu Uyên em không thả lỏng.”

“Em... Xin lỗi.” Bí Uyên cắn môi, trong lòng rất khó chịu. Sư huynh không nói sai, mình thật là bởi vì đến muộn làm lỡ thời gian của mọi người mà có chút vấn đề, chột dạ nên khí thế cũng yếu đi, hơn nữa mới bị tàn phá ở một vở kịch khác, giờ qua đây, trạng thái không được tốt đẹp cho lắm.

Thế nhưng... vừa rồi đạo diễn của tổ kịch kia bô bô một tràng cũng không khiến mình cảm thấy mất mát, nhưng lúc này bị người này dùng lời lẽ nghiêm túc phủ định, lại có cảm giác tủi thân. Nhất định là sư huynh đối tốt với mình quá, cho nên mình không chịu nổi được chút đả kích nho nhỏ. Bí Uyên chán nản nghĩ.

“Ai cũng có lúc không tốt mà, Lam tiểu thụ đừng đáng thương như vậy a, sờ sờ đầu.” Là giọng nói của Ba tướng quân, vẫn ôn nhuận như lúc ban đầu.

“Thao, bị móng vuốt của cậu sờ soạng đầu người nào đó không nên xù lông a.” Đạm Ngữ cường thế xen vào, luôn luôn đều là như vậy, bản tính xù lông thụ không bao giờ bị cản trở của hấn lúc nào cũng phát huy được.

Ly Đồ thở dài, anh sao lại nghe không hiểu tiếng xin lỗi đáng thương vô cùng của Bí Uyên chứ, anh thậm chí có thể tưởng tượng ra Bí Uyên lúc này sẽ có vẻ mặt gì nữa cơ. “Đừng để ý tới chuyện em đến muộn nữa, là anh đồng ý cho em tới trễ, tiếp theo hãy khôi phục lại khí thế đi, giọng điệu tình cảm cũng khôi phục lại nữa.”

Ly Đồ: Tiểu Uyên nghe lời, anh không phải đang chê trách em, nhưng anh không hy vọng em bứt rứt ảnh hưởng tới biểu hiện của em. Huống chi em không làm sai gì cả. Ngoan, điều chỉnh trạng thái lại đi.

Bí Uyên nhìn tin mới trên Q đơn, quả nhiên, vẫn là sư huynh sư huynh a.

Hiệu suất của tổ kịch không giống nhau, không thể so sánh được, bên Ly Đồ 8h20 chính thức bắt đầu, 10h50 thì xong, dứt khoát lưu loát. Xong việc Ly Đồ yên lặng, người trong tổ còn đang tán hăng hái.

Đạm Ngữ cũng để lại 1 câu ‘các vị hảo hảo trò chuyện, lão tử đi trước một bước’ thì rút lui.

Bí Uyên cũng off theo, khá là kinh ngạc vì Đạm Ngữ luôn luôn lưu luyến não nhiệt lại đi vội vàng như thế, có điều khung chat Q đã có tin mới.

Ly Đồ: đối hí tổ bên kia không thuận lợi?

Lam xoa xoa: tạm tạm, chính là ngay từ đầu chờ 1 CV lâu quá, tới lúc đến thì bỏ lỡ nhiều rồi, sau đó đạo diễn kia đề 1 một ý kiến, sau lại vì phối hợp với CV kia mà đổi thành ý kiến khác... Sau lại hình như người chuẩn bị tới, lại nói phải sửa chữa nữa... .

Ly Đồ: ... Đạo diễn kia không có thông báo thời gian trước sao?

Lam xoa xoa: chắc là đã thông báo sớm rồi, đại khái là người kia tạm thời có việc.

Ly Đồ: chuẩn bị và đạo diễn cũng không thương lượng trước à?

Lam xoa xoa: đại khái là không.

Ly Đồ: tổ kịch này sao lại kéo dài nhiều lần như thế?

Lam xoa xoa: sư huynh... .

Ly Đồ: hửm?

Lam xoa xoa: em cảm thấy em không thích như vậy lắm T. T

Ly Đồ: làm sao?

Lam xoa xoa: sư huynh anh có chán ghét lúc ở hiện trường không? Chính là đã trù tính mọi thứ tốt đẹp rồi, kết quả lại phải chờ đợi một số người, lại lặp đi lặp ý kiến của nhiều người, loại cảm giác này... không thích lắm T. T

Ly Đồ ngưng ngón tay ở giữa bàn phím, thoáng có chút do dự nên nói cho sư đệ người mới này thế nào đây, làm một CV sẽ gặp phải nhiều phiền não. Kỳ thực Bí Uyên không biết rằng anh vào giới vông phôi chẳng phải vì muốn nổi tiếng gì, mà anh đã trốn tránh rất nhiều bất đắc dĩ có thể xảy ra rồi đó.

Bí Uyên đâu có biết rằng muốn phôi chủ dịch, muốn một vở kịch thành danh, muốn một CV được người nghe ca tụng công đức, sẽ phải nỗ lực bao nhiêu thời gian cùng mọi người tạo dựng quan hệ, thậm chí phải gặp gỡ trên các diễn đàn, không tiếc thời gian tự quảng cáo cho bản thân, để hấp dẫn được ánh mắt của mọi người. Không thể nói bọn họ không nên thế nào, chẳng qua chỉ là mục đích họ theo đuổi không giống nhau mà thôi.

Cuối cùng khi mà mọi thứ đã hoàn thiện, đã được khẳng định, vậy thì tốt rồi, nhưng nếu cứ mù quáng chờ mong quan tâm của người khác thậm chí nâng cao giá trị vượt khỏi ý nghĩ sinh hoạt bình thường, thì đã có chút lộn lộn đầu đuôi rồi.

Giống như bản thân Ly Đồ, lúc vào giới vông phôi hoàn toàn là do năm ấy đúng dịp đang gây nhau với gia đình. Năm mới chơi phôi kịch là một loại phát tiết dời đi lực chú ý mà thôi, bây giờ tâm tình đã bình thản lại, mới là hứng thú thực sự đối với phôi âm và diễn dịch. Không sốt ruột không lạnh nhạt, lúc này mới rốt cục được coi là thái độ sung nhất.

Mà đối với người tính cách như Bí Uyên mà nói thì, sợ rằng phối âm chỉ là một thú tiêu khiển nhàn hạ, là một loại chống đỡ bình thường mà thôi, cũng không thể vì thế mà thỏa hiệp với lạc thú của cuộc sống sinh hoạt và học tập bình thường được.

Ly Đồ: trạng thái em nói, anh có thể hiểu được. Nếu như Tiểu Uyên không hài lòng với trạng thái ấy lắm, như vậy, anh kiến nghị rằng, sau này em vẫn là nên chơi domino đi, hoặc là chỉ tiếp tục nhận vai của tổ kịch quen thôi. Nói chung có thể bảo đảm hơn chút.

Ly Đồ: hướng hồ đây kỳ thực là một phần giữa người với người, cho dù công việc tương lai của em, thậm chí là việc học tập bây giờ đi nữa, thì quan hệ đó vẫn là một phần phải đầu tư.

Ly Đồ: đương nhiên em nói ý kiến bên trong tổ kịch này lặp đi lặp lại nhiều lần thế cho nên tự dưng làm lỡ dở thời gian của CV, quả thực là tình huống mà một tổ kịch không chuyên hay gặp phải.

Bí Uyên nhìn những dòng chữ trong khung chat QQ, bỗng cảm thấy rất cảm động. Có một người vừa là thầy hiền vừa là bạn tốt, luôn luôn có thể khiến mình dù đang ở lúc bất lực nhất vẫn tràn ngập hi vọng.

Tin cậy. Chính là nói có thể đạt được tín nhiệm trong lời nói của anh, về mặt tinh thần càng đáng tin cậy thêm.

Lam xoa xoa: sau này em sẽ chú ý hơn. Chơi domino là việc chính, nhận kịch chỉ lưu ý thôi.

Ly Đồ: ừm. đi ngủ đi.

Lam xoa xoa: cảm ơn sư huynh O(__)O .

Bí Uyên tắt mạng đi rửa mặt, nằm trên giường tới 11h10, lấy di động cài đặt báo thức, sau đó gửi hai chữ ‘ngủ ngon’ đi.

Thói quen như thế này không biết đã thành lập từ thuở nào, lại không biết bao giờ thì ngừng. Hình như vào ngày sư huynh không online, cũng vào khoảng 11h thì gửi cho mình một tin nhắn ngủ ngon. Sau đó cứ dần dần theo thói quen, cho dù đang online cũng nói qua ngủ ngon, nhưng vào lúc sắp sửa đi ngủ cũng sẽ gửi đi một tin nhắn nữa.

Thời tiết tháng năm, chính là khoảng thời gian thoải mái nhất, không có giá lạnh và thiêu đốt, tiến vào ổ chăn sẽ cảm thấy rất ấm áp. Bí Uyên tắt di động đi, vô cùng thích ý mà bước vào mộng đẹp.

..:19:.

19. Chương 19

Công việc của bác sĩ tuyệt không nhàn nhã, thời gian Ly Đồ lên mạng cũng không được tính là nhiều lắm. Bắt đầu từ sau ngày 1/5, thừa dịp mọi người rảnh rỗi, thế là tổ chức một buổi tối cho chuyện phối kịch, vậy là đã xong chuyện trong tháng này, có thể nhẹ nhàng thoải mái cả người lướt tới cuối tháng 5.

Không gian(1) của người ấy vẫn duy trì cập nhật liên tục dù cậu có bận thế nào đi nữa, nhưng mà có vẻ diệp tử lại đã lâu chưa được thay đổi.

(1)chỉ phần nhà riêng của 1 nick trên trang mạng đó, trong đó bao gồm rất nhiều phần, kể cả blog.

Ly Đồ click mở ra, mấy khúc ca mới nhất được cập nhật vào ngày 1/5 ở phòng thu, một khúc hát song ca, một khúc của Bí Uyên, một khúc của Ly Đồ.

Những lời nhắn thì vẫn duy trì liên tục đổi mới. Phần lớn vẫn là mấy cô bé trong diễn đàn của Bí Uyên, lời nhắn không có gì khác ngoài mấy vấn đề “manh” và “đỉnh”, đương nhiên cp đang là chủ yếu. Bí Uyên đại khái cũng đã nhìn quen lắm rồi, cứ để mặc mấy câu tuyên ngôn và lời chúc phúc tự nhiên ở trang đầu, tựa như cậu đã nghe mọi người gọi mình là “tiểu thụ nhà Ly Đồ” đến quen rồi vậy.

Ly Đồ nhếch khóe môi, khi lời đồn đãi trở thành chuyện thường, biểu hiện giả dối cũng sẽ biến thành hiện thực. Từ góc độ của bạn bè mà nói, sự thân mật và quen thuộc đã tới mức cực hạn. Thế nhưng nếu vượt qua khỏi giới hạn này thì tựa hồ còn kém một chút nữa.

Có đúng hay không... nên làm một cái gì đó nhỉ?

Ngày hôm sau Bí Uyên gần 7h tối thì kết thúc thí nghiệm, vừa cởi bỏ trang phục bảo hộ, ra khỏi phòng thí nghiệm xong thì đã thấy một người dựa nghiêng vào tường, đập vào mắt là bóng lưng rộng lớn, không nhìn rõ được khuôn mặt và biểu cảm trên đó, thế nhưng thân hình thì khá quen mắt.

Bí Uyên bước nhanh qua, vừa kinh ngạc vừa vui mừng, nói: “Sư huynh, anh sao lại ở chỗ này?”

Ly Đồ duỗi tay ra xoa đầu cậu: “Ăn cơm chưa?”

Bí Uyên lắc đầu: “Tối tìm em sao?” Về mặt tung tăng hớn hở lại có chút khó tin nổi.

“Còn có thể tìm ai?” Ly Đồ cười, vừa vịn xoa rối kiểu tóc của người ấy, dờ tay xuống, lướt qua bên tai, xoa thịt da trên gương mặt.

“Sư sư huynh...” Bí Uyên có hơi ngoài ý muốn, nhưng không né tránh. Bởi tay Ly Đồ đã chạm đến kính mắt rồi gỡ xuống khỏi mũi Bí Uyên.

“Thế nào, em cũng đeo kính sao? Hai lần gặp trước không thấy em đeo, anh nghĩ em không bị cận chứ.” Ly Đồ dờ đường nhìn xuống, nhìn tới kính mắt trong tay, “Độ cận chắc là không cao nhỉ.”

“Hắc, em không bị cận, kính này là kính không số.”

Ly Đồ ngẩng đầu lên, trong mắt hiện lên nghi hoặc.

Bí Uyên chỉ vào phòng thí nghiệm: “Lần trước chúng em có một học sinh, chính là ở trong phòng thí nghiệm này, làm thí nghiệm sai thế là nổ ba cái ống nghiệm, mắt bị hỏng. Đeo kính để bảo vệ hơn chút thôi.”

“Anh nhớ là, phòng thí nghiệm hóa học có yêu cầu phải đeo kính mắt mà?”

“Hắc hắc, cái kính kia đeo khó chịu lắm, hơn nữa bình thường cũng không đeo quen. Em không phải muốn tự tập thói quen đeo kính sao, cho nên bây giờ thay bằng một cái kính không số, khi vào phòng thí nghiệm mới đeo.”

Ly Đồ nhíu mày: “Loại kính mắt bình thường này... có thể bảo vệ mắt không bị dịch thể bắn lên thương tổn sao??”

Bí Uyên cười mỉa: “Nhưng cũng không mạnh lắm.”

Ly Đồ đưa trả lại kính cho Bí Uyên, kéo cổ tay cậu: “Trước đi ăn cơm đã.”

Ly Đồ chuyển bát cháo lát cá nắm rơm nóng hôi hổi qua đối diện, lấy bát cháo thịt bò qua bên mình: “Thừa lúc nóng thì uống đi.”

Bí Uyên lấy thìa khuấy cháo lên, thấy trên mắt kính Ly Đồ đã trắng xóa một mảnh: “Sư huynh anh thích ăn cháo buổi tối à?”

Ly Đồ gỡ mắt kính xuống đặt sang một bên: “Thực ra thì cũng không thể nói vậy, có điều nếu anh nhớ không lầm thì, dạ dày em không tốt lắm đâu. Ăn cháo tốt cho dạ dày.”

Một ngụm cháo nóng trôi vào dạ dày, ấm áp một mảng, đích xác là rất thoải mái, Bí Uyên có hơi ngoài ý muốn: “Làm sao anh biết?”

Ly Đồ đắc ý cười: “Em đoán đi.”

Bí Uyên sắc mặt một chút, chủ động buông tha, im lặng một hồi rồi lại hỏi: “Hôm nay có phải đã chờ em lâu rồi không?”

Ly Đồ lắc đầu: “Không lâu lắm, tan tầm mới qua, trên đường hơi có chút kẹt xe. Tuy rằng anh biết nhà thí nghiệm của hệ các em, có điều còn hỏi đi tới tận phòng thí nghiệm nữa, cuối cùng cũng không phải khó lắm.”

Bí Uyên nhìn Ly Đồ thiệt là sùng bái, sự sùng bái rõ ràng quá mức thể cho nên Ly Đồ đã gỡ kính mắt xuống mà cũng có thể cảm giác được làn sóng kính ngưỡng dào dạt tràn ra từ đôi mắt Bí Uyên: “Anh nhớ Tiểu Uyên đã từng nói qua rằng, chưa ra khỏi thành phố Bắc Kinh?”

Bí Uyên gật đầu rất là tủi khổ: “Người mang em ra ngoài chơi, đều chê em phiền à.” Kỳ thực là trừ phi một tắc cũng không rời cậu, chứ không thì sẽ mất dấu cậu liền.

“Cuối tuần sau, anh phải đi Hàng Châu một chuyến, nếu em có hứng thú, vậy dọn đồ theo anh đi.” Không cần hoài nghi, đích xác chính là đang lừa trẻ con.

Trong đôi mắt của Bí Uyên có kinh ngạc và vui mừng đồng thời lóe lên, sau đó lướt qua, không ngờ Bí Uyên cực kỳ hiểu rõ bản thân nên đã từ chối: “Hay là thôi đi. Sư huynh anh sẽ phát hiện ra rằng mang theo em có chút... áp lực.”

“Tiểu Uyên, ” Ly Đồ đeo kính mắt, ánh mắt thấp thoáng tan rã phía sau lập tức có vẻ rõ ràng mà chuyên chú, nghiêm túc nhìn thẳng về phía trước: “Anh sẽ không chê em phiền phức đâu.” Sau đó Ly Đồ thở dài: “Em nếu như muốn đi, lúc nào cũng có thể nói với anh. Không cần gấp.”

Ly Đồ theo thường lệ đưa Bí Uyên về dưới tầng ký túc xá, Bí Uyên vẫn có chút hoảng hốt, làm một người mù đường, không chỉ đem đến phiền toái cho người đồng hành, kỳ thực Bí Uyên còn cũng hơi lo nghĩ nữa. Đặc biệt là ở một nơi không quen thuộc hoàn toàn không tìm được phương hướng, cảm giác bất lực lắm.

Cho nên nói, tuy rằng đi Hàng Châu là một lời mời mọc rất mê hoặc, song có muốn đi hay không, đích thật đó là một vấn đề.

Trở lại ký túc xá lên mạng, Bí Uyên vừa đăng nhập vào diễn đàn của trường thì đã có tin nhắn mới.

Visgirl: sư huynh, em hiểu kỳ không biết đại sư huynh có đeo kính mắt không XD.

Bí Uyên chẳng hiểu gì cả, vẫn đáp lại một câu: đúng vậy.

Vì thế Tiểu V nhanh chóng đáp qua: à ~ may là Lam sư huynh anh không đeo kính XD

Bí Uyên càng thêm lơ mơ, tiếp tục đi xem hết diễn đàn, thế là cậu thấy một bài post có hiệu suất comment cao vô cùng đang pháp pha pháp phối treo trên trang đầu, tên là bài post kỹ thuật tìm tòi nghiên cứu, hai người mang mắt kính hôn môi có thể đụng vào nhau hay không?”

Bí Uyên che mặt, hôm nay “kính mắt” thật được quan tâm nha.

.:20:.

20. Chương 20

Cuối cùng Bí Uyên vẫn thu dọn đồ đạc theo sự huynh của cậu xuống Giang Nam, may là cũng không phải mùa du lịch, mua vé cũng không khó khăn lắm. Máy bay bay lúc 18:35, buổi chiều 3h Ly Đồ sẽ tới đón người. Sau khi đã bỏ hết hành lý vào sau xe taxi, Bí Uyên lại xác nhận lần nữa: “Sư huynh em thực sự không cần mang theo chút tiền mặt nào sao?”

Những người dễ lạc đường thường có thói quen mang theo chút vật ngoài thân, đây là lợi thế tạo cảm giác an toàn cho họ.

Ly Đồ thở dài: “Thực sự không cần mà, lần này là đi tham gia hội nghị, bên kia đều đã sắp xếp hết rồi. Em chỉ cần không đi lạc thì tuyệt đối không thành vấn đề.”

Đến sân bay, trải qua kiểm tra an ninh, tới lúc ngồi đợi đến giờ bay, Bí Uyên ghé sát vào cửa sổ sáng sủa không chịu đi. Cậu bé ít khi trải đời đáng thương ấy, nhìn là có thể hiểu được với thuộc tính mù đường của cậu thì sẽ tạo thành ảnh hưởng quan trọng cả đời, tuyệt đối không phải chỉ là tiếc nuối khó có thể vượt khỏi Trung Quốc hay Châu Á mà thôi. Ly Đồ mỉm cười lấy notebook ra, sửa lại file ppt của anh.

Từ Bắc Kinh tới Hàng Châu chẳng qua mất hai tiếng đồng hồ, lúc xuống máy bay, Bí Uyên mềm nhũn để Ly Đồ dắt xuống. Lúc máy bay vừa cất cánh thì hưng phấn lắm, nhìn thấy mây mù mênh mông thì nháy nhót, tới khi qua 2 giờ bay thì hoàn toàn ngược lại, đầu choáng váng buồn nôn ghê người, nghĩ lại chuyện cũ mà kinh.

Sau khi xuống máy bay, Bí Uyên vẫn còn đang choáng váng cùng theo Ly Đồ lên chiếc xe taxi tới khách sạn, vì thế cậu đã tiêu tụy khó chịu thì chớ, lần này lại ngất ngậy với cái xe taxi, trong lúc mơ mơ hồ hồ tựa hồ nghe thấy Ly Đồ thấp giọng gọi một cuộc điện thoại.

Xe taxi chạy không lâu thì dừng lại, Bí Uyên xuống xe vẫn còn hoảng hốt không phát hiện là mình đang bị dắt vào một khu dân cư. Đợi tới khi vào tiểu khu được tầm 10 phút, gió mát buổi tối nhẹ nhàng khoan khoái mới thổi tỉnh con người này.

“Sư huynh, chúng ta không tới khách sạn sao?” Bí Uyên ngó tòa nhà vốn là khu dân cư mà nghi hoặc.

“Hôm nay trước tiên không tới đó, vào chỗ ba mẹ anh ở một đêm đã.” Ly Đồ xoay người lại sờ thử trán cậu, may là không còn mồ hôi nữa, “Người chủ trì hội nghị kia sắp xếp khách sạn ở rất xa. Chỗ này cách sân bay khá là gần, em cũng ít phải chịu khổ.”

Bí Uyên nhẹ nhàng “à” một tiếng, lập tức cảm thấy không đúng chỗ nào đó, rồi phát hiện ra và hỏi lại: “Hả?! Sư huynh, tới nhà anh á? Nhưng mà, nhưng mà em còn chưa chuẩn bị gì cả, cái này...”

“Muốn chuẩn bị cái gì?” Ly Đồ cười như không cười nhìn cậu, “Gặp bậc trên sao khẩn trương như thế?”

Sắc mặt vốn trắng bệch của Bí Uyên rốt cục lộ ra chút hồng nhuận: “Thì...cũng mang chút lễ vật gì gì đó chứ...” Càng nói thanh âm càng nghe không rõ nữa.

Ly Đồ sờ sờ đầu cậu: “Đừng lo lắng, ba mẹ anh cũng không phải người câu nệ lễ tiết. Huống chi anh cũng chẳng nghĩ nhiều như vậy.”

Mặc dù

Ly Đồ thoải mái như vậy, nhưng khi đứng trước cửa nhà Kỷ gia, Bí Uyên vẫn rất khẩn trương đến mức miệng khô lưỡi khô.

Ấn vào chuông cửa, rất nhanh thì có người tới mở cửa, “Aizz yo, đây là bạn của Tiểu Hằng à? Mau vào.” Đôi vợ chồng đứng ở cửa nhìn qua có vẻ như là đã tới năm mươi tuổi, mặt mày rạn rỗ, trông rất là hiền lành.

Bí Uyên đứng thẳng tắp, sắc mặt vẫn tái nhợt, cũng cung kính chào hỏi: “Chào cô chú ạ, cháu là sư đệ của sư huynh, đã làm phiền ạ.”

“Cậu bé ngoan quá, mau vào đi.” Mẹ Ly Đồ gọi hai người đi vào, vừa đi vào vừa lải nhải, “Tiểu Hằng con về nhà cũng không mang theo chìa khóa.”

Ly Đồ không đáp lời, kéo hành lý của hai người để vào phòng ngủ của mình. Lúc quay lại phòng khách, anh đã thấy Bí Uyên ngồi nghiêm chỉnh trên sofa, chăm chú mà đối diện với mẹ anh nói: “Cô à, cô gọi cháu Tiểu Uyên là được.”

Mẹ Kỷ thấy con trai mình đi ra, cũng không chờ anh đi tới gần đã hô: “Con đến lúc nói muốn dẫn bạn về, chúng ta còn chưa kịp thu dọn phòng khách, may là phòng của Tiểu Hằng vẫn được quét dọn thường xuyên, đêm nay hai đứa cùng ngủ ở đó đi, Tiểu Uyên à, được không?” Mẹ Kỷ

thông báo cho con trai mình, nhưng lại trưng cầu ý kiến của người con trai còn lại kia.

Bí Uyên vội đáp ứng khiến mẹ Kỷ lại vui vẻ: “Cậu bé này rất ngoan ngoãn, giọng nói cũng dễ nghe. Tiểu Hằng con lừa ở đâu ra vậy?”

Ly Đồ cười thầm. Nếu như mẹ mà nghe qua video có Lam xoa xoa này muốn hèn mọn có hèn mọn, muốn khàn giọng có khàn giọng, không biết sẽ có cảm tưởng ra sao nữa.

Cuối cùng Bí Uyên ở nhà Kỷ gia được coi như là ‘hoa nhĩ’(1) vậy, rồi về phòng Ly Đồ tắm. Khi đã tắm rửa xong, ba Kỷ đang xem TV, thấy Bí Uyên thì gật đầu với cậu, hai người khác của Kỷ gia đều đang ở trong bếp, Bí Uyên đi qua thì tựa hồ hai người ấy đang nói chuyện phiếm.

(1)hoa nhĩ này trong nang như nang trứng, hững như hững hoa, chỉ vật cần được che chở, bảo vệ

“Mẹ thấy cậu bé thực thành thật. Bây giờ con tìm được một người như vậy, mẹ con cũng thực an tâm.” Giọng mẹ Kỷ có vẻ rất bồi ngùi.

Từ trong bếp truyền đến tiếng bát đũa, sau đó Ly Đồ nói: “Mẹ, còn chưa được mà. Con trai mẹ còn đang nỗ lực.”

Mẹ Kỷ ngẩn ra, thật là ngoài ý muốn: “Còn chưa thành sao? Vậy sao con dẫn người ta về?”

Tiếng nước, tiếng xắt đồ gì đó loáng thoáng truyền ra nghe không rõ ràng lắm, Bí Uyên cảm thấy nghe lén như thế thật là không tốt, đúng lúc muốn quay người trở lại thì ba Kỷ gọi: “Tiểu Uyên, qua hỗ trợ ba nào.” Bí Uyên xoay người, nghe lời mà đi giúp sư huynh nhà cậu bưng bát đũa.

Cháo hoa, bỏ thêm một chút hành thái nhỏ và thịt vụn, còn có miếng trứng muối nho nhỏ, vậy mà lại có thể ngon lành như thế. Bí Uyên ăn một chén lớn, sau đó khát khao mà lại rụt rè mong ngóng, nhìn vào nồi cháo để đó.

“Thế nào, tay nghề Tiểu Hằng nhà cô có tốt không?” Mẹ Kỷ cũng ăn được rồi cười tủm tỉm nhìn Bí Uyên, “Theo cậu nó học được hai năm, thế rồi thì trình độ của nó vượt trên cả ba nó và cô đó.”

Bí Uyên cuống quýt gật đầu. Tiếp tục mà khát vọng lại rụt rè nhìn.

“Tiểu Uyên có muốn ăn bát nữa không nào?” Mẹ Kỷ tiếp tục cười mồm mỉm chào hàng, cũng không biết là đang chào hàng tay nghề của con bà hay là chào hàng chính con bà nữa.

Bí Uyên vốn rụt rè xấu hổ nên mới không ăn thùng uống vại, mẹ Kỷ quả thực là người am hiểu ý người khác. Ly Đồ lại giữa chừng chìa bát ra đưa cho mẹ Kỷ: “Đừng để cậu ấy ăn nữa, ăn xong là đi ngủ rồi, dạ dày ăn no qua không tốt.”

Đôi mắt tha thiết của Bí Uyên nhìn tới món ngon đến tay mà còn bay mất, vẻ mặt có bao nhiêu là đáng thương. Ly Đồ dùng ánh mắt trấn an cậu: “Mẹ, sáng mai con phải đi họp, lúc rảnh mẹ giúp con chuẩn bị chút nguyên liệu nấu ăn nhé, về nhà con lại xuống bếp. Buổi chiều con sẽ mang Tiểu Uyên ra ngoài dạo chơi, sáng sớm cứ để em ý ở nhà nghỉ ngơi cho tốt đã.”

Giường trong phòng Ly Đồ rất lớn, rất thoải mái; Bí Uyên rửa mặt xong thì bò lên trên đỉnh đặc nằm thẳng cẳng ra, tư thế chẳng có chút phòng bị nào cả, thật sự là ăn có hơi no rồi. Bí Uyên nghĩ thật là may mà không ăn thêm bát nữa.

Ly Đồ tới gần cậu, duỗi tay vào chăn, cách áo ngủ xoa sườn thắt lưng cậu.

Bí Uyên chần kinh, nghiêng mặt nhìn người bên cạnh: “Sư huynh anh...”

Ly Đồ ghé vào lỗ tai cậu khẽ cười, một bên đưa tay chuyển qua bụng cậu: “Kiểm tra một chút xem thử có lỗi không. Hôm nay ăn nhiều nhỉ? Aizz, vốn là thấy em ở trên máy bay đã ỏi ra sạch sẽ, sợ em bụng rỗng khó ngủ nên mới nấu cháo, không nghĩ tới quý tham ăn nhét no bụng mình.”

Bí Uyên đỏ mặt, vui cầm và mũi vào ổ chăn, thế nhưng bụng lại không thể trốn khỏi cái tay của người kia. “Kia kia, tại sư huynh làm đồ ăn ngon quá đi thôi.”

Ly Đồ nằm hẳn xuống, bàn tay nhẹ vỗ về cái bụng cậu, người tự nhiên cũng tiến lại gần: “Vây trò chuyện một chút nhé, tiêu hóa đồ ăn rồi ngủ tiếp.”

“Được, ” Bí Uyên dịch dịch người, để hai người dựa vào càng thêm thoải mái hơn, bỗng nhiên không biết nghĩ tới cái gì mà cười ra tiếng, “Sư huynh à, cô gọi anh là Tiểu Hằng.”

“Làm sao?”

“Kỳ thực em vẫn không biết sư huynh anh tên gì...”

“Gọi sư huynh a.” Ly Đồ đã tháo kính mắt xuống, trong朦胧 lung nhìn người nữa dựa vào lòng anh, “Sư của sư phụ, huynh của sư huynh.”

“Em nói họ tên cơ! Họ và tên của họ tên ấy!” Bí Uyên giận rồi.

“Kỷ Hằng, Kỷ của Kỷ Hiểu Lam, Hằng của kiên trì bền bỉ.” Ly Đồ trấn an, “Tên là do ông nội anh lấy. Kỳ thực anh bị ảnh hưởng học y từ ông đó, ông nội làm thầy lang cả nửa thế kỷ, cả đời được người kính trọng, đáng tiếc lúc đó ba anh lại là một lòng học văn, từ nông thôn thi lên đại học thì ra thành phố lớn, sau đó thì gặp được mẹ anh.”

“Cô làm công việc gì? Cảm giác rất có khí chất.” Bí Uyên tiếp nhận chủ đề chính.

“Là người chủ trì phát thanh, có điều giờ thì chuyển ra phía sau màn rồi.”

“À, thảo nào sư huynh cũng mạnh mẽ như thế.” Bí Uyên bưng tỉnh, sau đó lại thở dài, “Ba em thì làm về địa chất, mẹ em thì làm về môi trường, thế mà sao tới lượt em thì lại là tên mù đường chứ.” (=)] đúng là vật cực tất phản)

“Cả nhà em đều có vẻ rất chuyên ngành mà.” Ly Đồ cười, “Có mệt không? Sáng mai ở đây nghỉ ngơi cho tốt đi. Buổi trưa anh sẽ trở lại.”

“Ừm.” Bí Uyên gật đầu, cảm thấy tựa hồ còn có chuyện gì chưa làm, suy tư nửa ngày rốt cục bưng tỉnh, lấy di động ra chuẩn bị nhắn tin, ấn được hai chữ ngủ ngon mới bỗng nhớ ra, thói quen mỗi đêm nói với người kia hai chữ ngủ ngon, lúc này thì ở ngay bên cạnh.

Bí Uyên buông di động ra, quay sang nói với Ly Đồ: “Sư huynh ngủ ngon.”

Sáng hôm sau lúc Bí Uyên tỉnh lại thì người bên cạnh đã rời đi rồi, ở trong nhà người khác mà ngủ muộn như thế mới dậy thì thật là xấu hổ. Bí Uyên sờ sờ mặt, rửa sạch rồi đi ra ngoài.

Ba Kỷ đã ra ngoài gặp bạn cờ rồi, mẹ Kỷ thì thứ bảy cũng không cần đi làm, nhìn thấy Bí Uyên đi ra vội kêu cậu đi ăn điểm tâm. Sữa đậu nành nóng hầm hấp mới vừa hâm lại, nước canh thơm ngọt, Bí Uyên kiên dè ở Kỷ gia, rốt cục nhin lại cái tướng ăn ngon nga ngon nghiêng.

Mẹ Kỷ một hồi cầm một cuốn album thật lớn đi ra, gọi Bí Uyên cùng thưởng thức. Bí Uyên vô cùng hiểu loại tâm tính của người mẹ với con trai này, vì vậy vui vẻ chạy ra thay Ly Đồ tận hiếu.

Mẹ Kỷ chỉ vào một tấm ảnh đen trắng xưa cũ: xem nè, đây là tấm ảnh được chụp vào tháng 11 năm 85, Tiểu Hằng khi đó vừa mới được ba tháng.

Năm 85? Bí Uyên lấy làm kinh hãi: “Sư huynh năm nay 25?”

“Đúng vậy.” Mẹ Kỷ cười đến sao mà hiền lành đoan trang thế, đích thật là nét cười vô cùng tự hào mà.

“Sư huynh lớn hơn cháu năm khoắc, vậy mà chỉ lớn hơn cháu có hai tuổi ư.” Bí Uyên thở dài, mình vẫn bị khái niệm lớp lăm lặc, hơn nữa hình tượng và cách xử sự của Ly Đồ xác thực là đạo sĩ ôn trọng, không nghĩ tới anh chỉ lớn hơn mình có hai tuổi. Bí Uyên xấu hổ quá, chệnh lệc a.

“Tiểu Hằng đi học sớm, sau đó thì nhảy lớp, nó nhỏ hơn so với bạn bè cùng lứa vài tuổi, bây giờ ngấm lại, cũng không phải chuyện tốt lắm.” Mẹ Kỷ có hơi phiền muộn, “Bây giờ 25 tuổi đã hết như là đạo sĩ vậy, aizzz.”

“Sẽ không đâu, sư huynh người tốt, lại rất quyết đoán, rất được hoan nghênh ạ.” Bí Uyên vội nhảy ra lấy công bằng cho Ly Đồ, “Thực sự đấy ạ, rất nhiều người thích sư huynh mà.”

“Vậy sao?” Mẹ Kỷ cười mà như không cười nhìn Bí Uyên, vẻ mặt này có thể khiến Bí Uyên lập tức xác nhận Ly Đồ và bà là quan hệ mẹ con, vì thế mẹ Ly Đồ lại tiếp tục cười mà như không cười hỏi tiếp: “Vậy Tiểu Uyên cháu có thích Tiểu Hằng nhà ta không?”

“Đương nhiên là thích ạ, sư huynh... rất tốt.” Nửa câu đầu còn có thể hùng hồn, dần dần lại ngay cả Bí Uyên cũng cảm thấy mình có chút... xấu hổ.

.:21:.

21. Chương 21

Ly Đồ nói là buổi trưa sẽ về, vậy mà sắp tới 1h mới về đến nhà, biết rằng sâu thềm ăn trong nhà đói không chịu được rồi mà anh cũng chẳng thềm gấp gấp, tới nhà rồi mới bắt đầu rửa đồ ăn chuẩn bị xuống bếp.

Đợi đến khi cơm nước bung lên bàn, sắc hương đã mê người, hơn nữa mùi thơm xông vào mũi, Bí Uyên đã nhịn không được mà nhanh tay nhanh chân gấp lia lịa. Món ăn Chiết Giang chuộng khéo léo tươi đẹp, phương diện nguyên liệu nấu ăn cũng không có gì đặc biệt, nhưng lại cực kỳ tinh tế tỉ mỉ về mặt mùi vị, về mặt độ lửa Ly Đồ xác thực đã đạt đến mức độ cừ khôi rồi, bữa cơm này được Bí Uyên chén nhiệt tình.

Khi Bí Uyên ăn đã cảm thấy mỹ mãn rồi thì theo Ly Đồ đi dạo, truyện kể rằng có Tô Hàng còn hơn cả thiên đường cũng không phải giả, hơn nữa có một người bản địa như Ly Đồ ở một bên giới thiệu lại đoạn diễn cổ ấy, rõ ràng là non sông tươi đẹp bình thường không có gì đặc sắc cũng có thể sinh ra lãng mạn và hứng thú khác lạ. Nhất là đối với một người phương Bắc chính cống từ trước tới giờ chưa bao giờ ra khỏi Bắc Kinh như Bí Uyên mà nói, sự uyển chuyển hàm xúc dịu dàng tự nhiên của Giang Nam lại có tư vị khác biệt.

Lúc đi dạo đến bờ Tây Hồ đã gần đến hoàng hôn, Ly Đồ để Bí Uyên ngồi trên băng ghế, còn anh thì đi mua đồ ăn.

Lúc trở về thấy Bí Uyên quả nhiên vẫn nghe lời ngồi yên tại chỗ, Ly Đồ rất hài lòng, tuy rằng năng lực nhận đường của Bí Uyên thực sự long trời lở đất, thế nhưng mang theo Bí Uyên đi cùng xác thực một chút cũng không phiền hà. Anh sẽ chăm chú đi bên cạnh cậu, sẽ không chạy loạn, để cậu chờ anh thì cậu sẽ ngoan ngoãn đợi đến khi anh về. Như thế dễ mang theo vô cùng.

Hai người ngồi trên băng ghế uống nước trái cây, bên hông có mấy nữ sinh lú rú đi qua, mơ hồ có thể nghe được các loại từ ngữ “hảo ôn nhu” “hảo dụ ngoan” “Mỹ hình”, Ly Đồ xoay người sang chỗ khác, mấy nữ sinh kia chạy như bay. Ly Đồ

cười dài, còn Bí Uyên thì vẻ mặt mờ mịt.

Đi dạo hết con đường món ngon xong, sắc trời đã tối đen như mực, Ly Đồ về nhà cảm hành lý của anh và Bí Uyên dứt khoát đi tới chỗ khách sạn mà bên chủ sự đã đặt tốt. Dù sao sáng sớm hôm sau còn có một lần hội nghị nữa, Ly Đồ cũng không muốn sáng sớm đã phải thức dậy vượt qua nửa thành phố đi vội đi vàng.

Bí Uyên cầm laptop của Ly Đồ thay mới không gian, rồi truyền ảnh chụp phong cảnh lên, viết một vài cảm xúc nho nhỏ của lần đi dạo Hàng Châu này.

Ngó thấy Ly Đồ tắm rửa còn chưa ra, Bí Uyên lại lên Q một lát, kết quả vừa vào Q thì gặp phải bi kịch, kết quả của việc dùng một chiếc máy tính khác chính là toàn bộ diễn đàn bị tắt cuộn trào mãnh liệt, Bí Uyên mở ra mấy khung Q liền, sau đó chọn vào “tắt chổi toàn bộ”, lúc này mới có cơ hội đi tới từng cái một.

Tiểu V: Lam sư huynh, nghe nói đại sư huynh gần đây phải đi công tác.

Tiểu V: sư huynh anh có đó không?

Bí Uyên liếc nhìn, thời gian gửi tin là đêm qua. Tối thứ sáu, Tiểu V thường có thói quen trò chuyện với cậu một hồi.

Lam xoa xoa: đúng vậy, hai ngày này anh ấy họp ở Hàng Châu.

Tiểu V: a sư huynh anh lên rồi à.

Tiểu V: mắt lé, anh quả nhiên có thể hiểu rõ động thái của đại sư huynh hơn so với bất kỳ ai () .

Lam xoa xoa: o()o .

Bí Uyên kỳ thực là muốn đáp lại “ ”, không nghĩ tới phần mềm nhập vào ở lap của Ly Đồ rất săn sóc đánh ra một cái emo này, Bí Uyên thật vui vẻ mà vứt bỏ cái emo .

Đáp lại vài chuyện của tổ kịch, Tiểu V còn chưa có tin tức gì mới, Bí Uyên bắt đầu dạo chơi, chỗ có thể dạo cũng chẳng qua là diễn đàn kịch của Ly Đồ và diễn đàn fan của mình mà thôi.

Diễn đàn fan .

Lam xoa xoa: 0V0.

Fan A: Lam ngốc mụ!

Fan B: chính chủ!

Fan C: chính chủ chính chủ!

Mà diễn đàn tổ kịch

Lam xoa xoa: 0v0.

Đạm Ngữ: oa thao Lam tiểu thụ, đã thấy cậu xuất hiện rồi nhá.

Cô A: tiểu thụ nhà đại thần, chào buổi tối XD.

Cô C: Lam tiểu thụ hảo oa oa LOL.

Bí Uyên phân biệt mà chào mỗi người một câu ‘Mọi người chào buổi tối’.

Vì thế diễn đàn fan .

Fan A: ngốc mụ, chào cậu nhé ~.

Fan B: chính chủ đã lâu không gặp cậu (o).

Fan C: chính chủ cậu đã vắng vẻ chúng tôi lâu rồi nhé

~(>_<>

~. Mà diễn đàn tổ kịch Cô A: đại thần hình như đi công tác, tiểu thụ quả nhiên là cô đơn a () . Cô B: lại là một tiểu thụ thụ khuê phòng tịch mịch a hắc hắc (o) Đạm tiểu thụ mau tới chuyện trò. Đạm Ngừ: thao lao tử là công! Cô C: là “bị” công đi, mất lé. Bí Uyên lau mồ hôi, thực sự là cảm giác quỷ dị băng và lửa cùng lên. Nói một cách tương đối thì khí chất của diễn đàn tổ kịch có chút quá mức mạnh rồi. Bí Uyên chọn lựa diễn đàn fan để tiếp tục sinh tồn vậy. Lam xoa xoa: hôm nay ở bên ngoài chơi (^o^)/~.

Bí Uyên rất vui, cách thức sư huynh nhập emo vào thực sự là quá tự giác, vừa gõ cái thì đã có emo xinh đẹp xuất hiện, so với cái kia của mình thì thú vị hơn nhiều lắm. Fan A: ngốc mù cậu chơi ở đâu? Fan B: chính chủ cậu có người chơi cùng sao? Fan C: nếu nhớ không lầm thì cậu là mù đường mà b . Lam xoa xoa: ... Lam xoa xoa: ở Hàng Châu, đi dạo Tây Hồ còn có Tổng thành (^o^)/~. Fan D: à, Hàng Châu!!! Lam ngốc mù cậu ở Hàng Châu, yem cũng ở nè~(@^_@)~. Lam xoa xoa: ai nói mọi người biết... Khụ khụ, tôi không biết đường? Fan A: quần chúng có mắt sáng như tuyết lol. Fan B: cực kỳ sáng loáng lol. Fan C: bởi vì có một cô bé nào đó đã từng kể cho chúng tôi về một câu chuyện lol. Lam xoa xoa: (ngốc) câu chuyện gì? Fan F: chính là câu chuyện cực kỳ bi thảm một thiếu niên thanh tú tuyệt luân mê man ở trên đường giết tam quốc (^o^)/~ Lam xoa xoa: (hân) Tiểu V... Bí Uyên bỗng nhớ ra cái gì đó, ava của Tiểu V quả thực đang nhảy lên(1), Bí Uyên nơm nớp lo sợ đi click vào, quả nhiên (1)ờ, dạo này dùng QQ mới hiểu ra, đại khái là khi có tin mới thì hình ava của tin nhắn sẽ lắc lắc rung rung ở dưới cùng bên phải thanh taskbar ấy. Lam xoa xoa: Lam xoa xoa: em làm vậy. Tiểu V: em rốt cục đã được gặp cảnh giới đi công tác còn muốn mang theo người đi cùng rồi, kích động kích động (nắm chặt tay) Lam xoa xoa: ... vừa lúc tiện đường. Tiểu V: không nên nói nữa, giải thích chính là giấu diếm, giấu diếm chính là kể chuyện! Lam xoa xoa: Phía sau có tiếng cười khê khàng truyền đến, Bí Uyên xoay người lại, thấy đôi mắt sư huynh nhà cậu đang tràn ngập ý cười mà nhìn màn hình laptop, ngay cả má lúm đồng tiền bên gò má cũng như ẩn như hiện. Thực sự nên để cô Kỷ đến coi con trai trầm lặng của cô lúc này, Bí Uyên cảm xúc dâng trào mà lại có chút ngượng ngùng. Ly Đồ phi thường thuận lợi sờ đầu Bí Uyên, sau đó ngồi vào bên cạnh cậu, nghiêng người sang đánh chữ. Lam xoa xoa: thế nào, Tiểu V em có ý kiến? Tiểu V: không dám không dám, rất không có ý kiến. Lam xoa xoa: tốt. Tiểu V: ... Lam sư huynh anh khí chất rồi à! Tiểu V: quả nhiên là đã được đại sư huynh thuần hóa >_< =” bí=” uyên=” nhìn=” giọt=” nước=” nhỏ=” rơi=” từ=” tóc=” ly=” đồ=” xuống,=” rơi=” trên=” bàn=” phím=” laptop,=” vội=” lấy=” khăn=” mặt,=” ly=” đồ=” quay=” đầu=” lại=” liếc=” thấy=” khăn=” mặt=” trong=” tay=” cậu,=” lại=” quay=” đầu=” lại=” đánh=” chữ.=” bí=” uyên=” rất=” ngoan=” rất=” tự=” giác=” mà=” lau=” tóc=” giúp=” ly=” đồ=” đang=” chiếm=” qq=” của=” mình.=” giống=” như=” bình=” thường=” sư=” huynh=” vẫn=” sờ=” đầu=” mình=” vậy,=” việc=” này=” có=” tính=” là=” phong=” thủy=” chuyển=” dời=” không=” nhĩ,=” bí=” uyên=” lau=” tóc=” rất=” nhẹ,=” một=” bên=” thì=” nghĩ=” đến=” đầu=” đầu=” rồi=” ấy.=” =” tiểu=” v:=” anh=” không=” phải=” nhị=” sư=” huynh,=” anh=” là=” đại=” sư=” huynh=” đúng=” không=” đúng=” không.=” lam=” xoa=” xoa:=” ngoan.=” tiểu=” v:=” à=” há=” (o)=” các=” anh=” hợp=” thể=” rồi!=” lam=” xoa=” xoa:=” xin=” chú=” ý=” tìm=” từ.=” =” ly=” đồ=” đáp=” lại=” tiểu=” v:=” xong,=” đúng=” lúc=” đàm=” ngừ=” gõ=” qua.=” =” đàm=” ngừ:=” lam=” tiểu=” thụ=” cậu=” cô=” đơn=” hả?=” đàm=” ngừ:=” lão=” tử=” hiểu=” mà=” (^o^)/~=” chúng=” ta=” tới=” tán=” gẫu=” đề.=” lam=” xoa=” xoa:=” người=” kia=” không=” có=” nhà=” à?=” đàm=” ngừ:=” đúng=” vậy=” ()=” mẹ=” hân=” bị=” bệnh=” nên=” về=” nhà=” rồi.=” lam=” xoa=” xoa:=” sao=” cậu=” không=” đi?=” đàm=” ngừ:=” để=” mẹ=” hân=” thấy=” tôi=” ư?=” ,=” chỉ=” biết=” là=” bệnh=” còn=” nặng=” hơn=” (chìa=” 2=” tay)=” lam=” xoa=” xoa:=” như=” vậy=” cậu=” cứ=” yên=” tâm=” thoải=” mái=” không=” đi=” phục=” vụ=” cha=” mẹ=” chồng=” à?=” đàm=” ngừ:=” (giận)=” thao,=” chuyện=” gì=” vậy=” hả?=” cậu=” hôm=” nay=” cứ=” chọc=” lão=” tử=” giận=” thế!=” đàm=” ngừ:=” cậu=” không=” phải=” lam=” tiểu=” thụ=” hả?=” đàm=” ngừ:=” ly=” đồ.=” lam=” xoa=” xoa:=” ừ.=” đàm=” ngừ:=” tôi=” nghĩ=” nào,=” cậu=” đăng=” nhập=” q=” của=” lam=” tiểu=” thụ...=” vì=” thế,=” các=” cậu=” đang=” ở=” cùng=” một=” chỗ=” phải=” không?=” lam=” xoa=” xoa:=” đúng=” vậy,=” ở=” hàng=” châu.=” đàm=” ngừ:=” tôi=” thao,=” cậu=” còn=” có=” thể=” buộc=” chặt=” người=” ta=” hơn=” chắc?=” hơn=” nữa=” giờ=” này=” mà=” hai=” cậu=” còn=” ở=” cùng=” một=” chỗ,=” hắc=” hắc=” (tà=” ác)=” lam=” xoa=” xoa:=” thuận=” khiết=” chút=” đi.=” đàm=” ngừ:=” thao,=” lão=” tử=” yd(yy)=” đã=” nhiều=” năm=” như=” thế,=” còn=” thuận=” khiết=” thế=” quái=” nào=” được=” o()o=” .=” lam=” xoa=

xoa:="" (im="" lặng)="" lam="" xoa="" xoa:="" a="" dĩ="" sao="" mà="" chịu="" được="" cậu=""
(:)="" đăm="" ngữ:="" làm="" sao,="" đại="" vương="" nhà="" tôi="" đối="" với="" tôi="" một=""
lòng="" yd="" rất="" hài="" lòng,="" các="" hạ="" mới="" là="" muốn="" người="" kia="" yd=""
mà="" không="" được="" đi?="" =="" ly="" đồ="" quay="" đầu="" lại="" nhìn="" một="" chút=""
vào="" bóng="" lưng="" của="" cái="" người="" mà="" treo="" khăn="" mặt="" của="" mình=""
lại="" chỗ="" cũ,="" bỗng="" nhiên="" lại="" thở="" dài.="" =="" lam="" xoa="" xoa:="" đăm=""
ngữ,="" các="" cậu="" như="" bây="" giờ,="" thực="" sự="" là="" rất="" tốt.="" đăm="" ngữ:=""
nè="" nè,="" cậu="" không="" nên="" im="" ắng="" nữa="" ngày,="" vừa="" mở="" miệng=""
đã="" nói="" lời="" cảm="" tính="" như="" thế="" o_o.="" lam="" xoa="" xoa:="" tranh="" thủ=""
được="" gian="" nan="" như="" thế,="" hôm="" nay="" cậu="" còn="" có="" thể="" độ="" lượng=""
như="" thế,="" quả="" là="" không="" tồi.="" đăm="" ngữ:="" thao,="" hân="" đem="" nay=""
đâu="" có="" nhà="" a,="" ly="" đồ="" cậu="" cũng="" lại="" đi="" chọc="" lão="" tử="" (quắc=""
mắt="" nhìn="" tròng="" tròng)="" đăm="" ngữ:="" tôi="" nói="" nè,="" ly="" đồ="" à,="" cậu=""
và="" lam="" tiểu="" thụ="" nhà="" cậu="" thực="" sự="" chưa="" làm="" gì="" sao?="" lam=""
xoa="" xoa:="" ...="" tôi="" cũng="" hi="" vọng="" có="" gì="" đó="" a.="" =="" bí="" uyên=""
đã="" chạy="" lại="" đây,="" ly="" đồ="" tất="" khùng="" qq="" đi,="" trả="" laptop="" lại=""
cho="" bí="" uyên:="" "em="" lại="" chơi="" đi,="" anh="" đi="" lấy="" nước="" quả."="" ==""
vì="" thế="" bí="" uyên="" vừa="" ngồi="" xuống="" kích="" vào="" ava="" của="" đăm="" ngữ=""
thì="" đã="" thấy="" =="" đăm="" ngữ:="" nè="" nè,="" nếu="" nói="" như="" vậy,="" ly=""
đồ="" cậu="" sẽ="" không="" là="" vì="" để="" "xong="" cái="" quá="" trình="" ghi="" lòng=""
tạc="" dạ="" này="" mới="" có="" thể="" chậm="" rãi="" từng="" chút="" từng="" chút="" công=""
thành="" đoạt="" đất="" chứ="" (=="" =="" o="")!="" trời="" a,="" lão="" tử="" lại="" có=""
thể="" dùng="" cái="" từ="" quỷ="" dị="" như="" là="" "ghi="" lòng=""ạc="" dạ"!="" lam=""
xoa="" xoa:="" b="" hân.="" lam="" xoa="" xoa:="" đăm="" ngữ="" cậu="" nói="" cái="" gì...=""
đăm="" ngữ:="" lam="" xoa="" xoa?="" lam="" xoa="" xoa:="" đúng="" vậy,="" tôi="" quay=""
lại="" rồi="" nè.="" đăm="" ngữ:="" không="" có="" gì="" không="" có="" gì,="" lão="" tử=""
chưa="" nói="" gì="" cả="" ~() / ~.="" =="" bí="" uyên="" nhìn="" khùng="" chat,="" quay=""
đầu="" lại="" nhìn="" ly="" đồ="" còn="" đang="" ở="" trong="" phòng="" tắm="" chưa="" có=""
ra,="" không="" tự="" chủ="" được="" mà="" xem="" lại="" khùng="" lưu="" trữ="" cuộc="" nói=""
chuyện="" ban="" nãy.="" xem="" lại="" những="" lời="" đăm="" ngữ,="" bí="" uyên="" cảm=""
thấy="" tim="" mình="" đập="" có="" hơi="" nhanh.="">

22. Chương 22

Ly Đồ bụng dưa hấu đã được cắt đi ra, đưa tới trước mặt Bí Uyên đang chờ ra: "Ăn dưa hấu cho dễ tiêu hóa. Ăn ít một chút, đợi một lát rồi ngủ."

Bí Uyên lấy lại tinh thần đón lấy cái bát nhựa, rồi lại quay đầu lại len lén liếc mắt tới bóng dáng cao to cao ngất đằng sau. Sau đó yên lặng quay đầu lại gặm dưa hấu.

Gian phòng của khách sạn là gian tiêu chuẩn cho hai người, một người một giường, Bí Uyên nằm đối diện với người ở trên giường đối diện kia, gửi đi một tin nhắn "ngủ ngon." Ly Đồ mở di động ra, đáp lại một câu "ngủ ngon ngủ ngon."

Sáng sớm hôm sau Ly Đồ theo thường lệ phải đi họp, chẳng qua trước khi đi thì đưa Bí Uyên đến một con đường buôn bán sầm uất. Bí Uyên không dám một mình đi loạn, đi dạo ăn vặt ngay ở trên con đường này, Ly Đồ trước khi đi còn nhét tiền tiêu vặt cho cậu, mặt khác kiểm tra lượng pin trong di động.

Quả nhiên lúc trưa Ly Đồ nhờ vào miêu tả trong điện thoại Bí Uyên mới tìm được người. Ở một nhà hàng tên là "Nhà bên cầu" ngón một bữa, hơn nữa còn du ngoạn cả buổi chiều, vậy là Bí Uyên đã kết thúc hành trình lần đầu xa nhà.

Lúc trở lại Bắc Kinh cũng chưa quá tám giờ tối, hai người lên chỗ Ly Đồ thuê báo một chỗ, rồi túm Bí Uyên tới trước cửa nhà mình ở Bắc Kinh.

“Sư huynh, hay là để em trực tiếp về trường đi, không còn sớm nữa.” Bí Uyên đi theo sau người ấy, dừng trước cửa nhà Ly Đồ.

“Vào đi, ” Ly Đồ trực tiếp kéo hành lý vào, buông hành lý xuống rồi đưa tay ra sờ mặt Bí Uyên, “Có còn thấy buồn nôn khó chịu không? Không biết viên thuốc chống say máy bay ấy có hữu hiệu không nữa.”

“Thoải mái hơn hôm trước nhiều, ” Bí Uyên nhú mặt một chút, “Có điều em vẫn thấy choáng lảo.”

“Em như vậy trở về, anh lo lắm.” Ly Đồ tiến tới gần, nhẹ nhàng hôn lên trán Bí Uyên, “Em đi tắm trước đi, anh đi mua chút đồ ăn. Sáng mai sẽ đưa em về trường.”

Bị hôn! Nhưng mà chỉ là trán thôi. Bí Uyên ngơ ngác đi tắm, đổi xong quần áo thì tới phòng khách. Vẫn là cháo, có điều gia vị là cải bẹ và thịt bò, hai mắt Bí Uyên sáng rỡ trong suốt buổi tối, ngay cả hoảng hốt vừa rồi cũng biến mất luôn.

Ly Đồ cầm bát đưa qua: “Trong tủ lạnh không còn gì, chấp nhận một chút trước lấp dạ dày đã.”

Bí Uyên rất là chiều theo, đáng tiếc lần này Ly Đồ chỉ nấu phần của hai bát, sau khi cậu ăn xong bát trên tay thì ngay cả đối tượng để trông mòn con mắt cũng không có.

Ăn xong Bí Uyên rửa bát còn Ly Đồ đi tắm, tốc độ gần như nhau rồi nằm lên giường. Tương tự như mấy đêm ở Hàng Châu, lại dường như có cái gì đó đã thay đổi.

Bí Uyên có hơi khấn trương mà dán ở một bên giường, cảm giác có người nhẹ nhàng tới gần. Ánh trăng sáng rọi xuyên qua rèm cửa sổ chiếu vào trong phòng, dường như bị bóng mờ che khuất, sau đó là xúc cảm ấm áp mà mềm nhẹ trên môi.

Người nọ vừa đụng tới, sau đó hơi giật lại một khoảng, nặng nề mở miệng: “Tiểu Uyên, sợ không?”

Bí Uyên ngược mặt lên, lắc đầu nhẹ như không thể thấy được, đôi mắt sáng rực ngưng lại một tia nước trong.

Người nọ lại cúi đầu tới, lúc này đây dừng lại rất lâu, nhưng vẫn không thâm nhập vào, chỉ là nhẹ nhàng cọ xát, dịu dàng như đang an ủi chứ không phải hôn môi.

Bí Uyên nằm vẫn không nhúc nhích, khấn trương khiến hai tay túm chặt góc chăn, thừa nhận lấy sự thân mật đột ngột mà xa lạ. Cuối cùng người nọ lại chỉ là xoa lỗ tai cậu nói một câu ngủ ngon, sau đó thì rời đi.

Cái gì cũng chưa phát sinh, à, chỉ ít thì nụ hôn đầu tiên đã không còn... Bí Uyên nghĩ lung tung, lung tung đến mức phân không rõ là mất mát hay là nhẹ nhõm mà thở dài nữa.

Ngày hôm sau Bí Uyên tỉnh dậy sớm hơn Ly Đồ, ngơ ngác nhìn cái người hôm qua đã rất thân mật với mình, người này... thực sự có thể chứ?

Lúc phát hiện tính hướng của mình, cậu đã nhận mệnh rằng cả đời này nghèo khổ và cô đơn. Hôn nhân và con cái là không có khả năng xảy ra, này những vòng tròn tròn đái bạ đâu nói đấy cứ rối ren, đều khiến mình cảm thấy sợ hãi và gian nan, sớm đã mất đi dũng khí theo đuổi và tiếp cận.

Bản thân chính là như thế, còn có thể nhận được một người tốt như vậy sao? Người này, quả thực là tốt đến mức khó tin nổi.

Lúc Ly Đồ tỉnh lại thì vừa vặn đụng phải tầm nhìn với Bí Uyên, Ly Đồ nhồm dầy, tiến qua hôn nhẹ trán cậu: “Đứng lên rửa mặt đi, ăn xong điểm tâm rồi anh đưa em tới trường.”

“Ừ.” Bí Uyên gạt đầu, nhìn Ly Đồ đứng dậy đi ra ngoài, mới đứng lên gấp lại chăn rồi đi rửa mặt.

Ăn sáng với cháo trắng, ăn rất là ngon, bầu không khí cũng rất yên lặng.

Ly Đồ kéo Bí Uyên và hành lý của cậu ra cửa, đi ra khỏi huyền quan thì đóng cửa lại, quay người kéo tay Bí Uyên: “Tiểu Uyên.”

“Hửm?”

“Có nơi nào em không lạc đường không?”

“Nhà và trường học... đi.” Bí Uyên đỏ mặt, vẫn thành thật trả lời.

Ly Đồ mỉm cười, thế nhưng giọng nói rất nghiêm túc, có hơi găng sức nghiêm túc, giống như là lúc đang phối kịch làm CV vậy, để diễn đạt lời kịch cần có tình cảm mà tận lực cố sức quá mức: “Như vậy thì anh hi vọng, ở đây có thể trở thành nơi thứ 3, nơi mà em không còn lạc đường nữa.”

Trước khi lái xe, Ly Đồ đưa Bí Uyên tới trạm tàu điện gần nhất, chỉ vào tên trạm nói với cậu rằng: “Ở đây có thể lên tuyến số 4, đến cổng đồng trường em chỉ cần 3 trạm đường.”

“Phải không, gần như thế?” Bí Uyên có chút ngoài ý muốn.

“Đúng vậy, gần lắm, ” Ly Đồ cười, “Sớm biết em dễ lạc đường như thế, ngày 1/5 ấy anh sẽ mang theo em cùng đi.”

“A?”

“Sáng sớm hôm đó anh phải đi bên Tây Đan bàn việc, vốn không muốn để em ra ngoài sớm như thế, cho nên anh nghĩ anh làm việc xong thì chờ em đi. Kết quả là...”

Bí Uyên cười gượng. Ly Đồ thở dài, đưa người về trường học.”

Bí Uyên nhận vở kịch mới kia, nhìn chung hậu kỳ cũng không tệ lắm, tuy rằng CV cứ kéo dài âm thọ hơn một tháng, hậu kỳ lại có thể hoàn thành trong vòng 1 tuần.

Buổi tối hôm phát hành ‘dự cáo’, Ly Đồ không lên mạng, hôm sau nhờ vào post thông báo trên diễn đàn fan Lam xoa xoa mới click qua.

Bài post sau khi trải qua một vòng chìm nổi đã có vẻ bình yên, Ly Đồ ngẫm đi ngẫm lại, vẫn chỉ đánh 8 chữ thêm hai dấu ngắt câu: Lam xoa xoa đỉnh, tổ kịch cố gắng.

Giọng điệu của Ly Đồ hiển nhiên bình thường hơn tâm tính, thế nhưng câu vừa rồi của Ly Đồ khiến quần chúng chẳng bình tĩnh tẹo nào

“Ly Đồ đại nhân à, tư thái người giám hộ hảo manh XD.”

“Lam xoa xoa đỉnh = = câu comment của Ly Đồ đại nhân thực sự yd lắm, hay là tôi quá cj(1) rồi”

(1)viết tắt của rất nhiều từ, ở đây đại khái là ý nói tôi quá chuyên chế, nghĩ nhiều.

“Bỗng nhiên YY ra kịch là Ly Đồ x Lam xoa xoa, manh a manh a, ôn nhu phúc hắc công x không được tự nhiên xù lông nhím thụ.”

“Đảng YY xin tự trọng, nhưng mà LXX thực sự hảo manh, che mặt.”

“Chữ đỉnh mới là tuyệt sắc ~.”

“Các cậu yêu nhau đi yêu nhau đi.”

Bí Uyên xem hết các comment trong kịch thì cảm giác gương mặt nóng rần lên, scandal cp là hiện tượng trường tồn của giới vông phổi, nhưng mà từ chú ý đến bình tĩnh, lại chột dạ tới tận bây giờ.

Tương tự như tụ họp ăn một bữa cơm các loại, kỳ thực đều sẽ dễ tập thành thói quen, chẳng hạn như Bí Uyên bây giờ đã quen thói lúc đi ra khỏi phòng thí nghiệm, đã thấy có người dựa tường chờ cậu rồi.

Sấn sóc đã quá mức nói lên điều gì nào, Bí Uyên trước đây có thể không rõ ràng lắm, hoặc là làm bộ không rõ ràng lắm, thế nhưng bây giờ vẫn chối từ đến trì trệ, xác thực không còn lời nào để nói nữa. Lần từ Hàng Châu trở về kia, tất cả lại phẳng phất như trở về điểm ban đầu, chưa từng có lời nói và hành vi thân mật quá mức nào cả, gặp mặt thì ăn cơm, sau đó anh sẽ đưa mình về ký túc xá rồi rồi đi.

Nhưng Bí Uyên biết, có vài thứ xác thực không giống trước nữa.

Bí Uyên nhìn vào hình ava đang sáng kia, cố lấy dũng khí gỡ qua.

Lam xoa xoa: sư huynh anh online à.

Ly Đồ: ừ. Anh tưởng Tiểu Uyên không online chứ.

Ly Đồ: em hủy chế độ ẩn thân cho anh có thấy được không?

Bí Uyên giật mình, cậu xác thực đã hủy bỏ rồi, là cái ngày thứ hai mà trở về từ Hàng Châu ấy. Khi đó đầu óc cậu hỗn loạn lắm, có chút xấu hổ muốn tạm thời ẩn mình. Sau thì lại vẫn đã quên khôi phục lại, cậu còn nghi hoặc mấy hôm nay sao Ly Đồ vẫn không gọi mình trên Q chứ, hôm nay còn cảm thấy mình có dũng khí lớn lắm mới gỡ qua.

Ly Đồ: em mong anh không tìm em nữa à?

Đương nhiên là không phải! Bí Uyên trong lòng hô to, càng khấn trương thì ngón tay càng không nghe sai khiến, mấy lần gõ sai lời. Kết quả tin tức tiếp theo của đối phương lại đã tới nữa.

Ly Đồ: Tiểu Uyên, anh sẽ không miễn cưỡng em.

.:23:.

23. Chương 23

Bí Uyên phát điên lên, đương nhiên không phải đương nhiên không phải rồi! Anh một chút cũng không miễn cưỡng em! Lúc đoạn tin tức chuẩn bị nhập vào để gửi đi, thế giới bỗng nhiên thoáng cái đen ngòm.

Nhà trường thông báo, đêm nay mất điện từ 9h-10h. Bí Uyên lấy lại tinh thần trong bóng đêm, chỉ có điều vừa rồi bản thân đã quên hoàn toàn chuyện này. Trước khi màn hình máy tính để bàn bỗng nhiên tối đen thì Bí Uyên

âu sầu lo nghĩ, vừa rồi cái tin đáp lại kia, hẳn là không thể gửi qua rồi.

Thế là Bí Uyên đầu nóng lên túm lấy ba lô lao ra khỏi ký túc xá, ra khỏi cổng trường, vọt tới trạm tàu điện ngầm. Lên tàu điện ngầm đi được 3 trạm rồi lại hoảng hốt lao ra khỏi đó, đây là đâu a. Nơi này mình hoàn toàn không có chút ấn tượng nào cả, bởi Bí Uyên

đối với “ấn tượng địa lý” không được tự tin cho lắm, thực sự cũng không thể xác định rốt cục có xuống sai trạm không nữa.

Gió đêm thán sáo ở để đô vẫn lành lạnh, Bí Uyên lao ra khỏi ký túc xá vội quá nên trên người chỉ có một chiếc áo cộc tay, lúc này nhịn không được run rẩy một trận. Bí Uyên bắt lực và mê man, sốt ruột lại cảm lạnh cho nên cậu vô cùng kinh ngạc và vui mừng khi phát hiện

di động trong túi quần, cậu lập tức vào phần danh bạ tìm lấy cái dãy số kia rồi gọi qua.

Trong thanh âm đô đô dài chờ bắt máy, đối phương rốt cục đã nhận điện thoại, nhưng không giống bình thường gọi tên mình ngay.

Sư huynh nhất định là giận rồi... Bí Uyên khấn trương mà thở dốc: “Sư, sư huynh?”

“Làm sao vậy?” Ngữ khí cân nhắc như bình thường lại khiến Bí Uyên nơm nớp lo sợ vẫn cứ nghe ra cảm giác lạnh lẽo và cứng rắn.

“Sư huynh em lạc đường rồi...” Bí Uyên tủi thân kể khổ.

“Lạc đường ư? Em không phải đang ở ký túc xá sao?” Bên kia Ly Đồ cũng bất ngờ.

“Em... Vừa rồi ký túc xá đột nhiên mất điện, em muốn ngồi tàu điện ngầm trực tiếp đi tìm anh luôn, kết quả xuống xe thì không tìm được đường, ” Bí Uyên vừa tiếp tục giải thích lại vừa cực kỳ thấp thỏm, “Hơn nữa... Em nghĩ mình có khả năng xuống nhầm trạm rồi.”

Ly Đồ cũng chẳng nói thêm nhiều lời, để Bí Uyên báo lại tên trạm hiện tại cậu đang đứng, sau đó thì cúp điện thoại.

Bí Uyên nắm chặt điện thoại tựa người vào bên tường ngoài tàu điện ngầm nhìn không được cảm thấy may mắn, may là mang theo di động, nếu không cũng chỉ có thể lần theo đường cũ trở về thôi. Aizz, vừa rồi lúc gọi điện sao lại quên giải thích với sư huynh chứ, mình kỳ thực không phải

có ý kia... Bây giờ còn muốn sư huynh đêm hôm tới đón mình nữa.

Bí Uyên gõ vào đầu mình, bởi cậu bỗng nhiên phản ứng lại, lúc mất điện ấy cậu vì sao không chút do dự đã chạy đi, không phải chỉ cần gọi một cú nói chỗ là tốt rồi sao!

Bí Uyên ảo não quá mức nên chẳng nghe thấy có người đang gọi tên cậu, cậu quay đầu lại, thấy dưới ánh đèn đường màu vàng chanh, người ấy còn đang cực lực hồi phục lại hô hấp hỗn loạn.

Bỗng nhiên cảm thấy chạy đến tìm anh thực sự là tốt hơn so với gọi điện thoại nhiều lắm.

Bí Uyên bước lên trước một bước, toàn bộ dũng khí và quyết tâm xông tới mãnh liệt mà lưu loát: “Sư huynh, không phải em có ý để chế độ ẩn mình thì có thể thấy rõ rằng em từ hôm trở về từ Hàng Châu đã cảm thấy xấu hổ khi nói chuyện với anh đâu chẳng qua là em sau đó quên sửa lại

chứ một chút cũng không có ý lăng tranh anh, anh không nên giận em, kỳ thực mỗi lần anh đến tìm em, em đều rất... vui mừng.”

Ly Đồ hơi sợ run, duỗi tay qua dắt Bí Uyên, Bí Uyên lo sợ nghi hoặc bất an mặc anh dắt, sau đó theo anh đi về phía trước.

Ly Đồ bỗng nhiên quay người lại: “Sao tay lại lạnh thế?” Nâng mắt lên thấy trên người cậu là chiếc áo cộc tay mỏng manh, Ly Đồ hơi cau mày: “Đi nhanh chút, đừng để cảm lạnh.”

“Ừm.” Bí Uyên bước nhanh thêm vài bước đuổi kịp, động tác trên tay âm thầm dùng sức, chậm rãi, rốt cục thành công cùng anh mười ngón đan xen. Ly Đồ quay đầu nhìn cậu, Bí Uyên xoay mặt qua, chỉ để lộ tai đỏ hồng để lại trong tầm mắt của Ly Đồ.

Đi tới nhà Ly Đồ chẳng qua là 10 phút thôi, Ly Đồ vừa đóng cửa lại đã xoay người kéo Bí Uyên đặt ở phía sau cửa, Bí Uyên giật mình, nhưng chỉ là ngốc sững mặt người trước mắt càng ngày càng gần.

“Tiểu Uyên, đêm nay em vì sao tới tìm anh?” Ly Đồ dừng lại một khoảng chừng 5 cm trước mặt Bí Uyên, chuyên chú theo dõi cậu.

“Em...” Bí Uyên nuốt một chút nước bọt, ầm ạch trả lời, “Em không muốn sư huynh giận em.”

“Còn gì nữa?” Tiếng nói từ tính cộng thêm giọng điệu dụ dỗ, mơ hồ lộ ra chờ mong và nóng bỏng.

“Em... Cũng không muốn để sư huynh hiểu lầm, lại càng không muốn sư huynh thương tâm.”

Sau một khoảng trầm mặc ngăn ngắn, Ly Đồ tiếp tục hỏi: “Vì sao anh lại thương tâm?”

“Bởi vì... Anh đối tốt với em.”

“Vì sao lại đối tốt với em... Em có biết không?”

“Em... biết.”

“Như vậy, em có mong muốn anh tiếp tục đối tốt với em nữa không?”

“Em...” Bí Uyên khản trương liếm môi dưới, “Em rất dễ lạc đường, sẽ mang đến một đồng phiền phức cho người bên cạnh, có đôi khi em còn rất trì trệ khiến người để ý em không vui, em còn rất tham an lại thường đau dạ dày khiến người ta cảm thấy đau đầu... Cho nên em muốn hỏi một chút,

em như vậy, còn có thể mong muốn người ta đối tốt với em không?”

Trên mặt Ly Đồ không có thay đổi gì, nhưng cổ tay lại ấn mạnh vào cánh tay Bí Uyên, bỗng anh cúi đầu phủ lên khóe môi cậu, dần dần cố sức lại chăm chú xâm nhập khoang miệng, sau đó tiếp tục thâm nhập dây dưa sâu hơn. Người bị dây dưa hai mắt và thần trí mê man, rất dịu ngoan ngẳng mặt phối hợp.

Bí Uyên thở hổn hển nghe thấy người kia cũng đang thở hổn hển nói bên tai mình: “Anh nói, có thể.”

Rạng sáng hôm sau, Bí Uyên thức dậy thì cảm thấy cổ họng ngứa ngứa, đây chính là điềm báo không may rằng cậu đã bị cảm mạo rồi, đồng thời đầu lưỡi cũng khó chịu. Xem ra tối hôm qua cậu đã bị cảm lạnh rồi. Bí Uyên xê dịch thân thể, đôi cánh tay kia vẫn chặt chẽ vây quanh cậu, càng khiến anh ôm cậu chặt hơn.

“Tĩnh à?” Ly Đồ cọ cọ vào đầu người trong lòng.

“Chúng ta nên rời giường rồi ha?” Tuy rằng nằm giường rất thoải mái, nhưng Bí Uyên luôn là cậu bé chịu khó vận động.

Ly Đồ cười cười, kéo người tới ôm chặt hơn, hung hăng hôn một cái: “Nếu hôm nay em không phải làm thí nghiệm thì...” Trong miệng tràn đầy tiếc nuối.

Bí Uyên mơ hồ phản ứng lại, oanh một cái mặt đỏ bừng.

Ly Đồ đưa Bí Uyên thẳng một mạch tới cổng trường. Trước khi xuống xe, tài xế im lặng không lên tiếng nhìn chăm chăm vào hành khách, thế là thiếu nam đang hoàng tú sắc khả xan kia rất tự giác hôn nhẹ người lái xe cần mẫn, vừa vận lại hôn lên cái lúm đồng tiền kia, Bí Uyên rất đặc ý.

Người lái xe bất đắc dĩ cười cười: “Tối nay anh có thể sẽ phải tăng ca, đêm mai nếu như mà tiện ấy à, gọi Tiểu V cùng chúng ta ăn một bữa cơm đi.”

Bí Uyên nửa khiếp sợ nửa khác là hoảng hốt mà dõi theo sư huynh nhà cậu: “Chúng ta cùng nhau, mời Tiểu V sao?”

Ly Đồ cười: “Nếu không có Tiểu V, chúng ta sẽ không quen nhau.”

“Nhưng mà...” Bí Uyên mặt đỏ bừng, sư huynh đương nhiên là không sợ Tiểu V rồi, nhưng mình thì mỗi lần nói chuyện với Tiểu V thì đều khó khăn vô cùng.

Ly Đồ mở đường: “Em có biết phương pháp tốt nhất đối phó với scandal và trêu chọc là gì không?”

Bí Uyên ước mơ chờ đợi đáp án.

“Ngốc, chính là biến chúng thành sự thật.” Ly Đồ tiếp tục hướng dẫn, “Cứ bình tĩnh mà thừa nhận mới là vũ khí cuối cùng tốt nhất đấu với sự tò mò.”

Bí Uyên thừa nhận lời sư huynh có đạo lý, nhưng vì sao, luôn cảm thấy có loại cảm giác bị trúng kế nhỉ?

Tối nay Bí Uyên vội ghi âm kỳ 1 của “vở kịch chủ dịch thứ 3”, tuy rằng tổ kịch vẫn luôn ý qua lời lại khiến CV không biết nên theo ai, nhưng Bí Uyên lo lắng giọng nói của mình rất có khả năng vì cảm mạo mà xuống giọng cho nên cậu đành bắt đầu thu âm thô trước cho an toàn.

Thu xong thì để đó, cậu vội đi gọi học muội.

Tiểu V: Lam sư huynh, hiếm lắm mới thấy anh chủ động nói chuyện với em, hảo cảm động ~o(>_<)o ~.=“”
lam=“” xoa=“” xoa:=“” ề...=“” .=“” lam=“” xoa=“” xoa:=“” sư=“” huynh=“” bảo=“” anh=“” hỏi=“”
một=“” chút=“” tối=“” mai=“” em=“” có=“” rảnh=“” không?=“” tiểu=“” v:=“” (o)=“” đại=“” sư=“”
huynh=“” hỏi=“” ả?=“” lam=“” xoa=“” xoa:=“” ừ=“” rảnh=“” không?=“” tiểu=“” v:=“” có=“” chứ=“”
có=“” chứ=“” buổi=“” chiều=“” em=“” có=“” tiết=“” đến=“” 4h30,=“” buổi=“” tối=“” không=“” có=“”

giờ=" học=" ~ () / ~. = " tiểu=" v:=" nói=" đi=" kích=" động=" khăn=" trương=" chờ=" mong=" thấp=" thỏm=" hỏi=" muốn=" làm=" gì?=" lam=" xoa=" xoa:= " sư=" huynh=" muốn=" mời=" em=" đi=" ăn.= " tiểu=" v:=" mời=" đi=" ăn?=" (ngốc)=" tiểu=" v:=" nói=" với=" đại=" sư=" huynh,=" học=" muội=" em=" đối=" với=" sự=" bắt=" công=" của=" anh=" ấy=" rất=" là=" cảm=" thương,=" nếu=" muốn=" an=" ủi=" tâm=" linh=" thương=" tổn=" của=" em,=" đi=" ăn=" ít=" quá,=" ba=" bữa=" mới=" được!= " lam=" xoa=" xoa:= " bắt=" công=" gì=" cơ?= " 0v0.= " tiểu=" v:=" đương=" nhiên=" là=" bắt=" công=" của=" anh=" ấy=" đối=" với=" anh=" a!= " em=" là=" học=" muội=" của=" anh=" ấy,=" anh=" là=" học=" đệ=" của=" anh=" ấy,=" quả=" nhiên=" gần=" đây=" học=" đệ=" được=" trọng=" vọng=" hơn=" học=" muội=" mà=" ">

~(>_<)

~. Lam xoa xoa: Tiểu V: được rồi, kỳ thực thấy hai anh tương thân tương ái thì đối với em mà nói kỳ thực là chuyện cực kỳ tốt đẹp rồi ~ (xấu hổ vắn vẹo người) Lam xoa xoa: ngạch... . Tiểu V: à đó, yem cũng có thể nhìn thấy đại sư huynh rồi, đại sư huynh mang kính mắt ôn nhu mà rất tuấn tú rất đáng tin cậy cộng thêm sự hòa trộn giữa nho nhã và đàn ông! Bí Uyên đỡ trán, học muội à, trí nhớ của em thực sự không nên tốt quá mức như vậy chứ! .:24:.

24. Chương 24

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Bí Uyên và học muội đang thương định thời gian và địa điểm gặp mặt thì có 1 cô bên tổ kịch gõ qua. Đơn giản là ý kiến sửa chữa đối với vai diễn, nói rất khách khí, Bí Uyên cho dù trong lòng không vui cũng chỉ có thể nhin.

Nội dung kỳ 1, nói ít cũng đã dây dưa 3,4 lần; mỗi lần đều kéo dài hơn nửa buổi tối, mỗi lần đều là một hồi ý kiến cam go cuối cùng thì lại không ngừng thay đổi, yết hầu Bí Uyên càng ngày càng ngứa, thậm thấy không còn kiên nhẫn nữa rồi.

Cô bé làm công tác chuẩn bị gửi qua một tin: Lam gốc mụ ơi, âm thu lần này đây, tôi và đạo diễn, còn có biên kịch nghe xong ý kiến là như vậy, mỗi một ý kiến đều được viết riêng trên word rồi, cậu nhìn đi nhé O(_)O ha ha ~, chúng tôi chờ phiên bản

càng mạnh hơn nhé ^ _ ^ Lam gốc mụ vất vả cho cậu rồi, cố lên!

Bí Uyên click nhận văn kiện, vừa click mở word ra nhất thời đầu óc muốn nổ tung ra, chuẩn bị, đạo diễn và biên kịch viết ý kiến tách biệt nhau, ý kiến của mỗi người đều cách xa nhau đến tít tắp. Bí Uyên tự trấn an mình: tôi nhẫn!

Thế là Bí Uyên cứ thu theo ý kiến riêng của 3 người, mỗi người một phiên bản cho xong, kết quả ý kiến của 3 cô hoàn toàn mâu thuẫn nhau, Bí Uyên đang ở ranh giới muốn xù hết cả lông lên rồi đây. Tính tình cậu dù cho có tốt cũng là có hạn độ chứ.

Sau đó QQ rung rung, Bí Uyên vừa nhìn, thấy là ava của sư huynh, oan ức và cảm tức nhảy lên não, lập tức kích mở .

Ly Đồ: sao còn chưa ngủ? Lại đang đáp hí à?

Lam xoa xoa: ừ T. T, đang thu âm thô.

Lam xoa xoa: sư huynh, anh đã đi làm về rồi à?

Ly Đồ: ừ, vừa mới ề, đang ăn mì thịt bò. (cười)

Lam xoa xoa: anh anh anh, anh đây là khoe khoang... em cũng muốn ăn.

Ly Đồ: không phải khoe khoang.

Ly Đồ: là dụ dỗ.

Ly Đồ: hôm nào qua đây anh làm cho em ăn nhé.

Lam xoa xoa: ... ừm, đúng rồi, tối mai Tiểu V rảnh, em đã hẹn cô bé rồi, thời gian địa điểm gặp mặt ấy, tới lúc sư huynh anh hết giờ làm thì tới tìm bọn em là được.

Ly Đồ: tốt rồi.

Lam xoa xoa: sư huynh em mệt.

Ly Đồ: mệt sao còn chưa đi ngủ?

Lam xoa xoa: âm thô của vở kịch XXXXX còn chưa thu xong.

Ly Đồ: vậy thu xong rồi mau đi ngủ.

Lam xoa xoa: nhưng mà phải thu tới 3 bản, chuẩn bị đạo diễn và biên kịch của tổ kịch kia có 3 ý kiến khác nhau, lặp đi lặp lại nhiều lần phiền lắm a T. T

Ly Đồ: Tiểu Uyên, có đôi khi phải cứng rắn một chút, tổ kịch cứ theo ý mình như thế thật là quá đáng, cho nên lúc từ chối không cần phải xấu hổ.

Lam xoa xoa: ừm T. T thu xong lần này em sẽ không thu nữa. Không bao giờ thu nữa T. T

Bí Uyên nhìn vào khung chat trên màn hình, bị chính ngữ khí của mình nung nóng, được rồi, là cậu thừa nhận cậu đang làm nũng, cậu thừa nhận kỳ thực... cảm giác làm nũng tốt lắm, đặc biệt... là lúc có một đối tượng để làm nũng như vậy.

Ly Đồ: vậy mau đi thu đi, thu xong đi ngủ sớm một chút.

Lam xoa xoa: ừm.

Ly Đồ: được rồi, thu xong đưa video cho anh, sau đó nói cho anh biết mật mã QQ của em, đợi lát anh gửi cho.

Lam xoa xoa: (ngốc)

Ly Đồ: nghe lời đi, nhanh đi thu.

Lam xoa xoa: ờ 0V0.

Thế là Bí Uyên rất nghe lời thu xong rồi vứt qua cho Ly Đồ.

Lam xoa xoa: thu xong rồi ^^ nhận file đi là được, sư huynh à, mật mã là XXXXXXXXXXXX.

Ly Đồ: nhanh đi ngủ.

Lam xoa xoa: sư huynh anh đuổi em đi T. T

Bí Uyên biết cậu đang cố tình gây sự, nhưng cậu đang chơi cực kỳ vui vẻ, tâm tình tốt đẹp giống như muốn nhảy ra, ngực tràn đầy thỏa mãn và vui sướng.

Ly Đồ: sao dám sao dám (sợ hãi rụt rè)

Lam xoa xoa: được rồi, em đi ngủ đây, sư huynh ngủ ngon (hình động: đại trư đùa giỡn tiểu trư, tà ác hôn một cái trên mặt tiểu trư, tiểu trư khóc)

Ly Đồ: ngủ ngon.

Ly Đồ: lần tới gặp mặt, Tiểu Uyên em là đại trư hay tiểu trư?

Bí Uyên vội vàng logout, quả nhiên đùa giỡn người không phải ai cũng làm được.

Bí Uyên vừa đăng xuất, Ly Đồ đã đăng nhập vào QQ của cậu, gần đây người dùng sinh nhật làm mật mã không nhiều lắm. Mỗi đêm vừa vặn gửi tin nhắn qua, Ly Đồ cố ý xem xét dãy số của Bí Uyên, quả nhiên là nhớ không lầm, dãy cuối số điện thoại của tên kia cũng là ngày sinh của cậu, có phải cậu

đã cho rằng sinh nhật sẽ trở thành chữ số may mắn không biết, Ly Đồ bật cười.

Tìm thấy Q của cô bé chuẩn bị kịch kia, Ly Đồ chuyển video qua rồi, sau đó nhấn xuống dưới:

Xin chào, làm CV tôi đã tận lực hiểu nhân vật này, nếu như vẫn không thể khiến mọi người hài lòng, tôi cảm thấy không còn lý do gì để đảm nhiệm nhân vật này cả. Hôm nay thu xong 3 bản, tôi hi vọng đây là 3 bản cuối cùng, nếu như thực sự còn có chỗ nào khiến mọi người thấy khó mà thông cảm được,

tôi thấy thật đáng tiếc, chắc là năng lực có hạn xin mọi người tìm người khác cao minh hơn đi.

Một lát sau cô bé ấy trả lời: tôi nghe thử ha ~ Lam gốc mộc bình tĩnh nào.

Kết quả sau một hai phút cô bé ấy lại trả lời: nghe qua rồi, rất tốt rồi ^_^ Lam gốc mộc đã vất vả rồi, tôi cảm thấy không tồi đâu O(_)O ha! Cứ vậy nhé, không cần thu lại nữa.

Ly Đồ thở dài, ngay cả trong cái giới không hề có chút thương mại lợi ích nào mà cũng tràn ngập loại lợi thế bất nạt kẻ yếu này. Kỳ thực anh cũng hi vọng tổ kịch này có thể thay đổi được Bí Uyên, cũng miễn phiền phức cho lần hợp tác tiếp theo không ngừng. Tổ kịch như vậy, ai gặp phải cũng là vận xui.

Năm giờ rưỡi chiều ngày hôm sau, Bí Uyên đúng giờ gặp học muội ở cổng trường, sau đó ngồi ở quán cơm đông bắc gõ chén trà chờ ‘sư huynh chung’

Tiểu V không ghìm nổi tâm tình kích động, tiến đến bên cạnh Bí Uyên không ngừng tiến hành đào móc các loại tin tức, Bí Uyên trốn chẳng được, vô cùng chờ mong người kia mau xuất hiện chút.

Vì vậy, Ly Đồ đã thực sự xuất hiện. ‘Sư huynh chung’ vừa vào cửa đã ngó nhìn Bí Uyên trước tiên, quả nhiên là bộ dáng bị tàn phá mà, Ly Đồ buồn cười, chuyển đường nhìn qua Tiểu V, chào hỏi một câu: “Tiểu V?”

Tiểu V ngồi rất nghiêm trang, trong vẻ mặt nghiêm trang ấy mang theo mỉm cười đúng mực: “Chào đại sư huynh, em là Tiểu V.”

“Tiểu V tỏ ý, một bữa cơm không đủ, phải ba bữa mới có thể khiến em ấy cảm thấy đã được đãi ngộ đầy đủ.” Bí Uyên cười hì hì xen mồm vào, là vẻ mặt đắc ý của nông nô vùng lên có tổ chức làm chỗ dựa.

Tiểu V thâm phi báng: tiểu thụ gì gì đó, quả nhiên thích nói huyền thuyên nhất mà! Thế là cô tàn bạo liếc ngang Bí Uyên tỏ vẻ khinh bỉ với hành vi của cậu.

Ly Đồ ngồi xuống bên cạnh Bí Uyên, cười tủm tỉm nhìn Tiểu V ở đối diện: “Ba bữa cơm là đủ rồi sao? Thanh niên lý tưởng phải rộng lớn chứ.”

“Cho em cơ hội cả đời có thể hôn của em tuyệt đối không từ chối.” Tiểu V nịnh nọt.

Ly Đồ cười cười, gọi người bán hàng tới bắt đầu gọi món, Tiểu V khoa tay múa chân gọi tên món rồi trộm cười, mau gọi xong rồi đưa thực đơn cho Bí Uyên. Lúc rau trộn được mang lên, Tiểu V ân cần mà đẩy đĩa thức ăn về phía Bí Uyên: “Đưa chuột bóp giấm của cửa hàng này ăn ngon lắm, sư huynh anh mau nếm thử.”

Bí Uyên lắc đầu: “Học muối, anh không ăn được.”

Ly Đồ nâng kính mắt: “Lần tới anh nấu đồ nóng cho em.” Nói xong bưng âm trà qua cho sư đệ sư muội nhà anh, đó, xem đi, ‘sư huynh chung’ cũng đâu phải dễ làm.

Ăn xong bữa cơm này, Ly Đồ và Bí Uyên cùng đưa Tiểu V trở lại dưới lầu ký túc. Xoay người một cái Ly Đồ đã nhận được tin nhắn được gửi qua từ máy học muối: ha ha ha, đại sư huynh anh rốt cục danh chính ngôn thuận tiến dần từng bước rồi đi ha ha

Ly Đồ cười, nhắn tin lại: ở trong tầm tay.

Một lát sau Tiểu V lại nhắn nữa: hứ ~ yêm đều thấy trên đường đưa yêm về ký túc xá đã len lén dắt tay Lam sư huynh nhé! Không cần giải thích, giải thích chính là giấu diếm nhá.

Ly Đồ bật cười, con bé kia thật là sắc bén, lúc nào cũng quan tâm động thái đôi bên của anh và Tiểu Uyên. Nhưng giữa danh chính ngôn thuận và tiến dần từng bước, vốn có khoảng cách mà. Tiêu chuẩn của Tiểu V là danh chính ngôn thuận, chẳng qua tiêu chuẩn của mình lại là...

Bí Uyên hiểu kỳ quay đầu lại: “Cười cái gì?”

Ly Đồ lơ lơ nắm tay đối phương lên: “Tiểu V đã phát hiện rồi.

Bí Uyên đỏ mặt nói thầm: “Sớm muộn gì cũng biết.”

“Về ký túc thu dọn đồ đạc mang đi, cuối tuần tới cho anh.” Ly Đồ mắt long lanh nhìn Bí Uyên, buổi tối thứ 6... Thực sự là vừa vặn đến mức không thể vừa vặn hơn được nữa.

Lúc Ly Đồ tắm rửa xong, từ lưng sofa nhìn thấy một cái đầu xù lộ ra, “Xem TV hay lắm à?”

Bí Uyên nhồm người dậy, thấy sư huynh nhà cậu lại một lần nữa mang mái tóc ướt sũng đi ra, sau đó ngồi xuống bên cạnh cậu. Bí Uyên biết ý cầm lấy khăn mặt vừa rồi cậu đã dùng qua lau đầu cho người ấy.

Người hưởng thụ phục vụ lại chẳng hề an phận, duỗi cánh tay qua ôm lấy người ta: “Tiểu V là một cô bé rất khôn ngoan, sao em lại sợ cô ấy thế?”

Bí Uyên vì bù lại khó khăn chênh lệch chiều cao, phải quỳ vào trong lòng người kia để lau tóc: “Cũng không phải sợ cô ấy, chỉ là luôn bị một lời nói mà hãi, rất có sức khiêu chiến lại có lực thừa nhận đi.”

Ly Đồ cười, kéo khăn mặt trong tay cậu xuống rồi ôm lấy người: “Được rồi, đã làm rồi. Tiếp theo thì... làm chút gì nhỉ?”

Bí Uyên bị ôm hơi hoảng hốt: “Xem TV, ha hả...”

“Làm chút chuyện có ý nghĩa đi?” Ly Đồ bác bỏ.

“Chuyện, chuyện có ý nghĩa gì cơ?” Bí Uyên càng hoảng.

Ly Đồ tìm đến môi người trong lòng, bắt đầu nhẹ nhàng hôn cậu. Bí Uyên bỗng nghĩ tới cái gì đó, bắt đầu đẩy cái người đang càng hôn càng sâu kia, đáng tiếc người kia đang trong thế tiến công vẫn không chút rút lui.

Bí Uyên lại dùng chút lực đẩy anh, Ly Đồ rốt cục lùi lại.

Bí Uyên rất xấu hổ giải thích: “Cái kia, sư huynh em cảm thấy có hơi cảm mạo, triệu chứng kia, đừng để bị lây mà.”

Ly Đồ cau mày: “Uống thuốc chưa?” Bí Uyên như đã liệu trước mà lắc đầu. Ly Đồ thở dài, đứng dậy đi tìm thuốc bưng nước cho cậu.

Uống xong thuốc, Ly Đồ ngồi xuống kéo người vào trong ngực, nhìn người kia bắt đầu dần dần đỏ mặt, Ly Đồ lát sau mới mở miệng: “Không còn sớm nữa, chúng ta về phòng ngủ đi.”

Bí Uyên búi lấy sofa đối kháng: “Mối, mối chín giờ, không nên đi ngủ sớm như vậy, còn, còn chưa tiêu hóa hết mà...”

Ly Đồ hoãn lại sức trên tay, lẳng lẳng nhìn tư thái thần lẫn của người kia, thẳng đến khi thần lẫn chợt dạt buông hai cái móng dán ở trên sô pha ra, ngược lại cậu đã thỏa hiệp.

Ly Đồ đặt Bí Uyên từ thần lẫn trở về tiểu bạch thỏ ở chính giữa giường lớn, sau đó tà ác hỏi cậu: “Tiểu Uyên, em là đại trư hay là tiểu trư?”

Bí Uyên dở khóc dở cười, bị người phía trên rõ ràng khí lực còn lớn hơn mình giam giữ ở giữa hai tay hai chân, sao có khả năng còn không gian làm con heo kiêu ngạo chứ. Thực là biết rõ còn cổ hủ.

Ly Đồ cúi đầu, xoa mặt Bí Uyên: “Tiểu trư kia, bây giờ em có nên khóc hay không nhỉ?” Anh phủ lên trên người cậu. Tay anh từ dưới áo ngủ tiến đến vuốt ve sườn thắt lưng, môi anh chần chờ ở cổ vai cậu, giọng anh nhẹ nhàng vang lên: “Tiểu Uyên em đã phối qua H bao giờ chưa?”

Lúc này sao lại hỏi chuyện ấy? Bí Uyên chán nản, thở dốc lộn xộn, nhưng vẫn khổ cực trả lời: “Cho Tiểu V... Kia, kịch kia... đã từng thu qua... A, thu qua một đoạn... nhưng, nhưng trong kịch... sau thì không dùng...”

Tay Ly Đồ tiếp tục châm lửa trên người cậu, ngoài miệng khẽ khàng cắn lên da thịt trên vai cậu: “Tiểu Uyên, Tiểu Uyên...”

Bí Uyên bị anh gọi đến mức cả người tê dại, đợi đến khi hôn môi lan tràn đến môi Bí Uyên rốt cục Bí Uyên rốt cục phát ra thanh âm không êm tai lắm. Ly Đồ thoảng lùi lại, thở dài: “Tiểu trư em dù khóc cũng không cần phải kêu như bị chọc tiết chứ?” Trong lòng không nhận được cos Đạm Ngừ: lão tử dù có không quen thì cũng

không đến mức em biểu hiện chán ghét như vậy chứ.

Bí Uyên giãy dụa tiếp tục đẩy: “Sư huynh, a... Anh sẽ bị, bị lây bệnh...”

“Mặc kệ nó...” Ly Đồ cắn cậu, một bên gạt quần áo của người ta ra.

Bí Uyên cau mày chịu đựng cảm giác kỳ quái bị ngón tay mở mang bờ cõi, thừa dịp đối phương tàn sát bừa bãi mà chuyển đến trước ngực, cậu vội cắn chặt môi. Ly Đồ ngẩng đầu nhìn cậu, ánh mắt mất đi đôi kính cách trở không có sự ảm áp chậm rãi và rã rời của ngày thường, thêm một chút kiên quyết xâm lược, Bí Uyên cả kinh,

vội cắn chặt môi hơn nữa.

Lúc Bí Uyên bị tiến vào, tiểu trư rốt cục khóc lên: “Ồ... Đau...”

Đầu sỏ gây nên bị khiển trách dùng hai tay ôn nhu trấn an cậu, hôn lên giọt lệ rơi trên mặt cậu.

“Tiểu Uyên Tiểu Uyên...” Anh lại dùng giọng điệu khiến người ta mềm yếu này gọi tên mình rồi, Bí Uyên oan ức ngó anh, sau nửa khắc, cậu rốt cục nước mắt lưng trong gạt đầu với anh.

Bí Uyên nỗ lực tiếp tục bảo trì im lặng

trong lúc thở dốc rơi rụng, thế là người kia bất mãn: “... Mở miệng ra, nghe lời nào...”

Hỗn đản a, lúc nào cũng dùng loại giọng điệu này khiến mình cam nguyện bị dắt mũi mà, tiểu trư một bên tức giận một bên lại không tự chủ được buông lỏng khớp hàm cắn chặt. Sau đó cậu nghe người nọ nói một câu khiến cậu muốn đào hầm chôn mình: “Anh thích... thanh âm của em ở trên giường...”

Lúc tình cảm mãnh liệt lui bước, tiểu trư thở dài nằm trong lòng đại trư, một ngón tay cũng không muốn động, Ly Đồ vòng tay quanh người cậu: “Có khỏe không?” Câu trả lời của Bí Uyên là dùng chút khí lực còn dư lại kéo chăn qua che lấy đầu.

Người kia ăn no thỏa mãn cũng chỉ kém nước liếm ngón tay nữa là đủ. Đại trư ôm lấy tiểu trư cũng chảy mồ hôi ròng ròng như mình cảm thấy mỹ mãn mà đi tắm rửa.

..25..

25. Chương 25

Chuyện đẹp nhất đời người đại khái chính là chuyện tốt đẹp xảy ra trong mơ rốt cục đã thành sự thật trong đời thực. Nhưng đối với Ly Đồ mà nói, anh đã chuẩn bị tốt đẹp mọi thứ, chỉ chờ thành quả đến, sau đó tận hết trách nhiệm giải quyết mọi việc xong xuôi thì khuyết điểm duy nhất là, sáng sớm hôm sau tỉnh lại, anh phát hiện người cuộn tròn trong lòng mình đã bị phát sốt.

Lúc Bí Uyên mơ mơ màng màng mở mắt ra, cảm thấy choáng váng, xương sống thắt lưng đau cộng thêm nghẹt mũi và cổ họng đau nhức, cậu ngơ ngậy một hồi rồi nhớ tới thân mình thì lại ‘bep’ một tiếng ngã trở lại giường. Đầu nặng quá, hơn nữa thắt lưng cứ như đã không còn là của mình nữa.

Ly Đồ đại khái đã nghe thấy tiếng nên chạy vào trong, thấy Bí Uyên thê thảm hi sinh trên giường, vội đi tới đỡ cậu nằm yên lại, vung chăn lên đắp ngay ngắn, sau đó phẩy khăn mặt đắp lại lên trán cậu: “Tối, mở miệng ra, ngâm nhiệt kế vào, nếu như nhiệt độ cao quá thì anh sẽ mang em tới bệnh viện.”

Bí Uyên hít hít mũi ngâm nhiệt kế Ly Đồ nhét vào, cậu cứng người không dám động, vận động quá độ quả nhiên đã đem tới hậu quả không tốt, đó chính là báo ứng mà.

Nhìn số vạch trên nhiệt kế, may là chỉ hơi nóng thôi, Ly Đồ khom người ngồi ở mép giường: “Đợi lát thì ăn chút cháo cho ấm bụng rồi lại uống thuốc, nghỉ ngơi cho tốt qua một ngày thì sẽ không sao nữa.”

Bí Uyên gật đầu. Kỳ thực nói chung chỉ cần cổ họng hơi ngứa, sau hai ba ngày khẳng định cậu sẽ bị sốt, vì thế cậu đã chuẩn bị tâm lý ‘ngheh đón’ và ‘chờ đợi’ đối với trận cảm được báo trước này. Chẳng qua lúc này có người ở cạnh bên yêu thương và săn sóc, Bí Uyên lại nhin không được cảm thấy tựa như mình thực sự bị oan ức, chớp mũi đều muốn đỏ hồng lên.

Yếu ớt rồi a, Bí Uyên thầm khiển trách bản thân, bên ngoài thì vẫn tiếp tục là đáng vẻ uất ức.

Ly Đồ đi vào nhà bếp bưng một bát cháo nóng qua, đút no cho cậu rồi lại giục cậu uống thuốc, xong mới nằm xuống bên cạnh cậu, nhẹ nhàng xoa bóp thắt lưng và chân cho cậu.

Ê ầm ngựa ngựa, Bí Uyên lại thoải mái đến muốn trốn, nghĩ đến đêm qua hai tay này đỡ thắt lưng mình... Bí Uyên bị sự đen tối của mình dọa sợ, về mặt đồ bưng ngưỡng chừng bị Ly Đồ thu hết vào tầm mắt.

“Tiểu Uyên em nghĩ gì vậy?” Ly Đồ lại một lần nữa cười mà như không cười, “Mặt sao đỏ thế?”

“A... Em đang, chuyên chú vào chuyện bị sốt...” Bí Uyên giải thích lộn xộn, mở lời thì phát hiện âm thanh của mình cũng ảm ách.

Ly Đồ cười, lực tay dần dần mềm đi: “Ngủ một giấc ngon lành đi, tỉnh lại là ổn thôi.”

Bí Uyên lại đi ngủ thật, nhưng thỉnh thoảng lại khụ hai tiếng, vừa khụ một cái thì thân thể rung lên, thế là người nằm bên cạnh cũng rung lên theo, cái cảm giác đau đốn kỳ diệu mà sâu sắc kia, có thể ngủ được mới là lạ!

Kết quả là ngay khi Bí Uyên cảm thấy mình chẳng thể nào ngủ được thì lại chậm rãi tiến vào giấc ngủ.

Sau khi Bí Uyên ngủ say, Ly Đồ vuốt lên hàng mi nhăn nhu của cậu, sau đó đứng dậy đi mở máy vi tính. Đăng nhập QQ, sửa lại status: bản tập đợt cuối tuần chậm lại, tạm định là thứ 6 tuần sau.

Ly Đồ vừa sửa status xong thì thấy một nhân viên gõ qua, cô nàng hậu kỳ báo đã xong kỳ 1, mời Ly Đồ nhận mail. Ly Đồ vào hòm thư kích tải xuống, quay đầu thì thấy Bí Uyên ngủ rất khổ sở, đại khái là do nghẹt mũi, miệng hơi há ra, nhưng lại không chảy nước miếng.

Ly Đồ đến gần sờ thử trán cậu, cảm giác không còn nóng nữa, thở một hơi thật dài. Trở lại máy vi tính nghe qua hai lần rồi gửi ý kiến sửa chữa cho hậu kỳ.

Anh thấy trong diễn đàn có người đang nói chuyện, đại khái là do tâm tình khá tốt, Ly Đồ cũng tiện tay gửi ra một lời chào buổi chiều. Kết quả chẳng ai thèm để ý đến anh, mấy cô bé kia đang tán hăng say khí thế ngất trời. Ngược lại, ava của Ly Đồ thì rung rung.

Đạm Ngữ: online?

Ly Đồ: ừ.

Đạm Ngữ: cậu với nhóc lần trước cậu mang tới thế nào rồi?

Ly Đồ: A Dĩ à. Đạm Ngữ đâu?

Đạm Ngữ: ngủ.

Ly Đồ: 3h chiều, ngủ?

Đạm Ngữ: vừa mới vận động một chút.

Ly Đồ: (cười tà)

Đạm Ngữ: đừng nói sang chuyện khác.

Ly Đồ: cậu ấy giờ cũng đang ngủ.

Đạm Ngữ: (cùng cười tà)

Ly Đồ: có hơi sốt.

Đạm Ngữ: (kinh) Ly Đồ cậu... Tôi tin lắm cậu rồi.

Ly Đồ: cậu ấy bị cảm (khinh bỉ)

Đạm Ngữ: mắt bò mới lo làm chuồng.

Ly Đồ: đích thật là bị cảm, mấy tối trước chạy đến thì bị cảm.

Đạm Ngữ: tại cậu?

Ly Đồ: thu lại bệnh nghề nghiệp của cậu đi.

Đạm Ngữ: đây là quan tâm.

Ly Đồ: A Dĩ cậu có lúc nào gấp gáp không?

Đạm Ngữ: bình thường tôi vẫn gấp gáp. (tà ác)

Ly Đồ: (hân) tôi đang nói là chờ đến khi chuyện thuận theo tự nhiên phát sinh ra, có cần cho nó thêm chút động lực thúc đẩy không.

Đạm Ngữ: nếu đã xác định được mục đích rõ ràng, thủ đoạn phải mạnh vào, cho dù quá trình có chút nhần tâm, không có gì để trách cả.

Ly Đồ: đồng cảm XD.

Đạm Ngữ: nhưng mà cậu còn áy náy. Có lẽ nên nói là, luyện tiếc.

Ly Đồ: cho nên mới nói, kỳ thực tinh thần của cậu chính là ngập đầy rác XD.

Đạm Ngữ: như nhau như nhau.

Ly Đồ đóng khung chat lại, sau đó đăng nhập vào QQ của Bí Uyên, đổi chữ ký thành ‘đang cảm mạo, tạm thời không thể thu âm’, sau đó đóng máy vì tính lại, nhìn Bí Uyên nằm lún trên giường ngủ rất ngoan ngoãn, tư thế chưa đổi chút nào. Ly Đồ tiến lại gần, đem đó anh vẫn giả vờ rằng mình lãnh đạm, anh đã thấy sự thấp thỏm và lo âu trên gương mặt này, giống như bị vứt bỏ mà lo sợ nghi hoặc lúng túng, và sự cấp thiết mạnh mẽ theo cùng, khác thường đến độ không giống người sư đệ thính thoảng có hơi chậm chạp mà lại an tĩnh thần nhiên kia.

Ly Đồ đưa tay ra nhẹ vỗ trán cậu, ngu ngốc mà, nếu không phải lộ ra sự thất vọng cho em xem, xem sẽ mãi chìm sâu vào ôn hòa thêm nữa sao?

Bí Uyên nghiêm nghiêm túc túc ở nhà anh tới sáng sớm ngày thứ 2 mới bị đưa về trường học, hơn hai hôm sớm chiều ở chung đã khiến Bí Uyên gom góp được một đồng bí mật nhỏ.

Như là tiếng chuông báo thức trong di động của sư huynh là khúc hát hợp ca ngày đó.

Như là lúc mẹ sư huynh gọi điện thoại tới ân cần hỏi han anh sẽ tiện đường ân cần hỏi thăm cả mình.

Như là trong tủ đầu giường của sư huynh có mấy cuốn sách về cách nấu nướng ẩm thực dinh dưỡng, trong đó có một cuốn là bách khoa toàn thư về các loại tài liệu và phương pháp nấu cháo cùng khẩu vị của nó.

Như là sư huynh thích nấu ăn nhưng ghét rửa bát, cũng không loại trừ giặt quần áo và rửa rau.

Như là sư huynh có chút khiết phích nho nhỏ, nhưng không thích sắp xếp lại gian phòng, nếu không đến mức không thể nào nhịn nổi nữa sẽ không động tay dọn dẹp.

Hay như là 2,3 phút sau khi thức dậy sư huynh sẽ bắt mình không được đứng dậy trong tâm trí hoảng hốt.

Tâm tình Bí Uyên quá tốt cho nên hoàn toàn không ngại chuyện ‘lại bị cảm’ lúc này, vốn dĩ ở nhà Ly Đồ được tạo điều kiện thích gì ăn đấy, cộng thêm một bác sĩ ‘cá nhân’ chuyên săn sóc, trận cảm mạo của Bí Uyên đã vượt qua giai đoạn ‘cổ họng đau’ và ‘ho khan’, chuyển sang trình độ ‘nghet mũi hắt xì’, theo kinh nghiệm lâu dài nhìn vào, đây đã là giai đoạn cuối cùng của trận cảm sốt rồi, Bí Uyên rất thoải mái.

Thế nhưng vừa vào phòng thí nghiệm thì lại thê thảm, vừa đeo khẩu trang dùng một lần vào thì hô hấp không thông, bức mình hoảng hốt, Bí Uyên nghen đến buổi chiều cuối cùng trở về ký túc xá sớm, thuận tiện ôm laptop về ký túc xá lần nữa.

Trên mặt bàn ở đầu giường của Bí Uyên đã được chuẩn bị đồ ăn vặt và nước, bật nhỏ chiếc đèn bàn lên, sau đó mở laptop ra, dựa vào gối đầu xem tài liệu lịch sử. Bí Uyên quên mình xem đến khi nghe tiếng di động kêu mới hoàn hồn lại, tự chủ biết được ai kia vào cái thời gian 9h40 phút theo giờ Bắc Kinh còn chưa kiếm ăn, chứng tỏ cảnh giới trầm mê biển học mất ăn mất ngủ nên cực kỳ khó chịu, cũng đã lập tức lái xe 15 phút đồng hồ tới đưa cơm để áp chế, thành công đuổi kịp tiểu thư trong nhà rồi khỏi ỉ ỉ chần chạy về phía căn tin.

Bí Uyên từ căn tin trở về thì cầm dây mạng vào rồi lên Q.

Ly Đồ: ăn xong rồi?

Lam xoa xoa: ừm, ăn rất no.

Ly Đồ: uống thuốc chưa?

Lam xoa xoa: uống rồi = =.

Ly Đồ: hôm nay em làm thí nghiệm không có vấn đề gì chứ?

Lam xoa xoa: vấn đề gì 0v0.

Lam xoa xoa: sư huynh em nghet mũi, mang khẩu trang thiếu chút nữa thì bị nghen chết (khóc)

Ly Đồ: (ôm) còn gì nữa không?

Lam xoa xoa: còn cái gì nữa? Còn nữa chính là buổi chiều em đã chạy về ký túc xá rồi O(_)O

Ly Đồ: ... Vậy là tốt rồi.

Lam xoa xoa: sư huynh à, diễn đàn tổ kịch sôi nổi quá 0v0 chúng ta cũng đi đi.

Thế là trong diễn đàn tổ kịch, Lạc Lạc đang nhắm vào việc Ly Đồ chuyên quyền độc đoán, khiển trách anh, ‘tự ý’ hủy bỏ buổi thử âm vào cuối tuần trước.

Lạc Lạc: quá đáng ghét, thứ 7 tuần này tôi phải đi công tác, thế là không tham gia thử âm được rồi

~(>_<>

~. Cô A: vì sao thử âm cuối tuần trước bị chậm lại? Cầu rõ ràng cầu chân tướng. Cô B: không nhìn thấy chữ ký của Lam tiểu thụ sao? (cười tà) Cô C: Lam tiểu thụ làm sao vậy? Cô A: thấy rồi, cậu ấy bị cảm, thảo nào () Tiểu B, cô lúc nào cũng chỉ ra được chân tướng. Tiểu Song: aizz, từ xưa nữ tử không bằng nam T. T trong lòng đại thần chúng ta chỉ như rơm rạ, nhỏ bé 5555. Đạm Ngữ: , giống như lão tử là nam cũng là rơm rạ à Lam xoa xoa: xấu hổ quá, làm lỡ thời gian của mọi người rồi T. T Thịt kho tàu Đông Pha: tìm ra manh mối. [1: Thịt kho tàu Đông Pha: đây là một loại thịt kho tàu do 1 ông tên Đông Pha nghĩ ra.] Lạc Lạc: oa, thịt thịt hiếm thấy cậu xuất hiện (o). Ly Đồ: tuần này thử âm ai không có mặt thì báo riêng tôi. Đạm Ngữ: hắc hắc. Cô A: hắc hắc gì? Đạm Ngữ: lão tử thâm khinh bỉ (#) . Tiểu Song: Đạm tiểu thụ mau cung khai! Khinh bỉ gì? Đạm Ngữ: khinh bỉ ai kia chơi lạt mềm buộc chặt kết quả đem ‘ai kia’ chơi đến sinh bệnh ha ha ha. Cô B: sinh bệnh? Không phải như tôi đoán chứ? Che mặt, này cầu huyết nhể nhại rồi, không đành lòng đối mặt. Thịt sau tàu Đông Pha: Tiểu B uy vũ, đa tạ đã gợi ý XD. Lạc Lạc: vua trì độ cầu gợi ý

~(>_<>

~. Cô A: Tiểu Bgì! Gợi ý là ‘sinh bệnh’ và ‘chữ ký QQ của 1 ai đó’ ~ Cô C: ký là lạt mềm buộc chặt, lại thấy đúng là câu đối, nói vậy túng quá đã tóm, ôm quyền chúc mừng chúc mừng XD. Vì thế cả trai lẫn gái trong tổ kịch đều lần lần trong đời nghĩ tới chuyện cười của Ly Đồ, tựa như ‘giai thoại’ truyền bá rộng, dĩ nhiên là truyền trong nội bộ rồi. Ly Đồ đoán chắc rằng A Dĩ sẽ không nghị luận sau lưng với tiểu thụ nhà mình, nhưng không ngờ đến phần lưu trữ chat QQ còn truyền xa hơn cả miệng người đời. Đương nhiên trong lòng mọi người, Lam tiểu thụ sinh bệnh không thể thử âm, cuối cùng là cảm mạo khàn giọng, hay bởi vì ai kia phá hỏng giọng nói, đó là chuyện người *** thấy *** hủ nữ thấy hủ. ..:26:.

26. Chương 26

Sự khác biệt giữa cái gọi là đại thần và tiểu thụ, đại khái chính là lúc không thể nào cứu vãn được hướng phát triển của dư luận, tiểu thụ sẽ xù lông gơ chân vì tâm tình khó khăn của bản thân, còn đại thần, chẳng qua là thiết lập tin tức diễn đàn thành: không đưa ra tin tức chỉ biểu hiện số tin tức. Đồng thời nói với tiểu thụ nhà mình: cho phép em tiếp tục đi học.

Bí Uyên tiếp tục xem tài liệu lịch sử, Ly Đồ bỗng nhớ tới cái gì đó, thế là gõ qua Q của học muội:

Ly Đồ: Tiểu V

Tiểu V: đại sư huynh.

Ly Đồ: chỗ em còn có file video nào khác của Tiểu Uyên không?

Tiểu V: để em xem đã ~.

Tiểu V: nga ha hã a, đại sư huynh có phải đã thú nhận gì với nhị sư huynh rồi không XDDD.

Ly Đồ: có muốn đếm cừu không?

Tiểu V: đại sư huynh em lập tức gửi cho anh, nhận đi!

Ly Đồ nhận file, tên file là ‘rên rỉ là một loại thiên phú by nhị sư huynh.mp3’

Ly Đồ: tốt.

Tiểu V thấp thỏm trong lòng, ý của từ tốt này là ... Phần đếm cừu kia có giỡn không vậy?

Tiểu V: cái thứ này, là yêm nhắc nhở nhị sư huynh, để anh ấy tưởng tượng đến lúc người khác vỗ một chưởng, đau đến mức khó có thể nhìn ra là hình dạng gì thì tiếng rên rỉ sẽ phát ra TAT.

Tiểu V: đoạn video này trong kịch không có nhá, cho nên đại sư huynh không được cho người khác nghe đâu

~(>_<)

~. Ly Đồ: em định giấu riêng? Tiểu V: đại sư huynh ~o(>_<)o ~.= " ly=" đồ=" đeo=" tai=" nghe=" lên=" kích=" mở=" file=" ra=" rồi=" yên=" lặng=" phán=" quả=" nhiên=" bản=" thứ=" nghiệm=" vẫn=" tốt=" hơn=" nhiều=" ==" thời=" gian=" tiến=" đến=" giữa=" hè=" tháng=" 8,=" bí=" uyên=" khỏe=" mạnh=" vẫn=" duy=" trì=" cuộc=" sống=" tới=" nhà=" sư=" huynh=" theo=" quy=" luật,=" cứ=" ở=" đó=" qua=" cuối=" tuần=" thuận=" tiện=" giúp=" đỡ=" dọn=" dẹp=" gian=" phòng,=" mà=" trong=" thời=" gian=" làm=" việc=" chờ=" sư=" huynh=" mỗi=" tuần=" đến=" xem=" xét=" và=" giám=" sát=" 2,3=" lần.= " hôm=" nay=" là=" thứ=" 6,=" bí=" uyên=" theo=" thường=" lệ=" ở=" chỗ=" ly=" đồ,=" lần=" này=" bí=" uyên=" ôm=" lap=" qua,=" ăn=" xong=" cơm=" tối,=" tắm=" rửa=" rồi=" ngồi=" ở=" sofa=" pha=" xem=" phim.= " ly=" đồ=" bưng=" một=" đĩa=" nho=" tới,=" cười=" nói:= " "tiểu=" uyên=" em=" thực=" sự=" là=" rất=" chung=" tình=" với=" chiếc=" sofa=" pha=" này,=" ngồi=" thoải=" mái=" hả?"=" bí=" uyên=" chờ=" ly=" đồ=" ngồi=" xuống=" bên=" cạnh=" mình,=" sau=" đó=" hơi=" nghiêng=" người=" dựa=" lưng=" vào=" vai=" ly=" đồ,=" cũng=" không=" quay=" đầu=" lại,=" nói=" thầm:= " "dựa=" vào=" thế=" này=" càng=" thoải=" mái."=" ly=" đồ=" lột=" vỏ=" nho=" rồi=" dứt=" vào=" miệng=" bí=" uyên,=" đúng=" lúc=" phim=" cậu=" đang=" xem=" hết,=" cậu=" quay=" người=" lại=" cọ=" vào=" da=" thịt=" trên=" cánh=" tay=" ly=" đồ,=" mùa=" hè=" điều=" hòa=" trong=" phòng=" lại=" không=" thể=" bằng=" nhiệt=" độ=" con=" người,=" khiến=" người=" ta=" lưu=" luyến=" không=" thôi.= " ly=" đồ=" cười:= " "hôm=" nay=" sao=" dính=" người=" như=" thế."=" bí=" uyên=" rầu=" rĩ=" nói:= " "cả=" tuần=" này=" anh=" không=" tới=" tìm=" em."=" ly=" đồ=" xoa=" đầu=" cậu=" rồi=" ôm=" người=" vào=" trong=" ngực:= " "ngu=" ngốc...=" không=" phải=" đã=" nói=" với=" em=" rồi=" sao,=" tuần=" này=" đồng=" nghiệp=" xin=" nghỉ,=" anh=" ngày=" nào=" cũng=" phải=" tăng=" ca."=" bí=" uyên=" tiếp=" tục=" cọ:= " "em=" biết=" chứ.= " sợ=" ảnh=" hưởng=" đến=" công=" việc=" của=" anh,=" ngay=" cả=" điện=" thoại=" cũng=" không=" gọi=" qua."=" thật=" đúng=" là=" tủi=" thân=" rồi?=" ly=" đồ=" đồ=" cười=" trộm,=" nâng=" cái=" mặt=" chôn=" vào=" trong=" ngực=" anh=" cọ=" lên=" cọ=" xuống=" lên:= " "thế=" nào,=" nhớ=" anh=" rồi?"=" bí=" uyên=" lại=" cọ=" nữa,=" nhẹ=" nhàng=" gật=" đầu.= " hai=" người=" lảng=" lảng=" bên=" nhau=" một=" hồi=" lâu,=" bí=" uyên=" mới=" chịu=" thôi=" không=" cọ=" nữa,=" sau=" đó=" lên=" mạng=" dạo=" chơi.= " đằng=" sau=" ly=" đồ=" giống=" như=" một=" cái=" gối=" ôm=" to=" dùng=" tiếp=" tục=" vòng=" tay=" ôm=" cậu,=" gác=" đầu=" ở=" trên=" vai=" cậu=" ngủ=" gà=" ngủ=" gật.= " "không=" lên=" giường=" ngủ?"=" "anh=" chỉ=" nhắm=" mắt=" lại=" dựa=" chút=" thôi,=" em=" tiếp=" tục=" nghịch=" đi."=" bí=" uyên=" tiếp=" tục=" nghịch,=" spam=" loạn=" xạ=" trong=" diễn=" đàn=" fan=" của=" mình,=" các=" cô=" nàng=" đang=" thảo=" luận=" tuyệt=" thế=" tiểu=" thụ=" và=" cù=" tương=" đối=" tiêu=" hồn=" phiên=" bản=" của=" ai=" kia,=" có=" người=" đang=" nong=" nong=" muốn=" thử=" mời=" lam=" xoa=" xoa=" cper=" ra=" tay,=" bí=" uyên=" xem=" mà=" lén=" cười.= " kết=" quả=" thấy=" tự=" nhiên=" có=" một=" cô=" ở=" đâu=" chạy=" ra=" với=" tư=" thế=" hô=" hoán=" mình.= " = " fan=" k:= " lam=" ngốc=" mụ=" cậu=" có=" nhà=" không=" có=" nhà=" không,=" có=" nhà=" không=" có=" nhà=" không,=" cậu=" có=" phải=" ăn=" mình=" hay=" không=">

~(>_<)

~ chọc vào tag: Lam xoa xoa, xoa xoa, Ly Đồ, đại thần, Lam tiểu thụ, LXX, Lam gốc mù, chọc chọc chọc. Fan A: cô em bình tĩnh một chút, Lam gốc mù phỏng chừng là một gốc mù nói chuyện sẽ không thiết lập các tag đâu (). Fan K: không ai xoát trong diễn đàn sao? Không ai xem post kịch sao???? Fan A: đi xem ~. Bí Uyên đích thật không thiết lập các tag, nhưng Bí Uyên đang trộm hóng. Lam xoa xoa: Tiểu K cô làm sao vậy. Fan K: Lam gốc mù vì sao từ bỏ vai mỹ nhân thụ khó tính trong kịch XXXXX kia %>_<%. Lam xoa xoa: từ bỏ? Từ bỏ cái gì? Fan A: a a a a, vì sao tiểu thụ kia biến thành người khác ***g tiếng???? Lam xoa xoa: các cô đang nói gì thế? Fan A: Lam gốc mù trong diễn đàn phối kịch có ấy, post phát hành kỳ 1 của kịch kia, tiểu thụ CV thay đổi người rồi, lẽ nào cậu không biết sao? Lam xoa xoa: ề... không biết a... bọn họ chưa nói với tôi... Bí Uyên quay đầu lại hỏi Ly Đồ: “Sư huynh anh có nhận được lời nhắn lại của mấy cô trong tổ kịch XXXXX không?” Ly Đồ lắc đầu: “Làm sao vậy?” Bí Uyên cũng lắc đầu: “Không sao cả không sao cả, anh tiếp tục ngủ đi.” Ly Đồ sẽ không bị Bí Uyên vụng về giấu đầu hở đuôi lừa gạt như thế, cho nên anh cầm kính mắt trên bàn đeo lên, lại gần màn hình nói chuyện trên laptop Bí Uyên, liếc nhìn mọi người trong diễn đàn đang kêu trời gọi đất tỏ vẻ khó chịu vô cùng đối với việc thay đổi người phối kịch, đồng thời khiển trách phẩm chất cá nhân tổ kịch kia, Ly Đồ kích vào mấy link đã dán trên diễn đàn, tiến vào post phát hành kịch kỳ 1 của tổ kịch kia. Thấy danh sách cast, Ly Đồ đã hiểu được: Tiểu Uyên bị đổi. “Bọn họ chưa thông báo gì với em đã trực tiếp thay đổi CV rồi?” Ly Đồ cau mày, người trong lòng chỉ là gạt đầu, Ly Đồ sờ sờ mặt cậu, “Buồn à?” Tâm tình bị người cho leo cây đương nhiên là không tốt. Tổ kịch kia rất cao cấp thu âm thô của mình sau đó chẳng nói chẳng rằng đã thay đổi người, Bí Uyên dĩ nhiên chẳng cần chấp nhận, chẳng qua nghĩ đến đoạn thời gian trước nhiều lần thử âm, thậm chí vội vàng đến mức trước khi sốt thì đã thu thêm cho người ta mấy phiên bản âm thô, hôm nay lại giống như đã làm chuyện lén lút vậy. Bí Uyên miễn cưỡng cười cười: “Ồn mà, chính là có chút khó chịu thôi.” Ly Đồ cầm laptop qua, đăng nhập vào Q rồi bắt đầu ‘cách cách cách’ đánh chữ. Ly Đồ: Tiểu V, vở kịch lần trước em cho Tiểu Uyên ấy, tổ kịch bọn họ xảy ra chuyện gì vậy? Tiểu V: bọn họ thay đổi người có thông báo Lam sư huynh chứ có chứ có chứ (thấp thỏm lo âu) Ly Đồ: Tiểu Uyên không biết gì cả, vừa nhìn đến post cũng bất ngờ lắm. Tiểu V: đại sư huynh anh đánh chết em đi anh đánh chết em đi đánh chết đi %>_<%. Ly Đồ: chuyện gì xảy ra? Tiểu V: người chuẩn bị kịch kia là người trước đây khi làm kịch em đã từng nhờ người ta hỗ trợ, kết quả lần này người ta làm kịch em giúp cô ta tìm sư huynh để thử âm, mấy người đó nghe xong thì nói ok, nhưng em không ngờ rằng bọn họ lại cao cấp như thế, vậy mà lại không thông báo CV đã dứt khoát đổi người rồi, quá đáng %& #%&* #@# Tâm tình Bí Uyên không tốt cũng chẳng nhịn nổi mà cười to: “Tiểu V phát điên rồi.” Ly Đồ cào đầu cậu: “Tiểu V nên xấu hổ.” Bí Uyên nhin cười: “Vì sao em cảm thấy sư huynh anh đang cố ý nhỉ?” Ly Đồ cười tỉnh bơ: “Phải không? Rõ ràng như thế?” Tiểu V bị lần giáo huấn này sẽ không tùy tiện giới thiệu kịch cho Tiểu Uyên nữa. Cho nên nói, sau này quyền sinh sát để ai kia tiếp kịch đã được chuyển riêng cho công quân. Bí Uyên không để ý tới anh, thôi được rồi, sau này cùng lắm là tự học cách từ chối người khác, trước khi khảo sát thực lực và nhân phẩm của tổ kịch sẽ không nhận kịch. Cho nên nói, CV nhận kịch càng ngày càng cẩn thận, phần lớn đều là những người chuẩn bị cao cấp bị bức ra. Bí Uyên tiếp tục loát trang mạng, post kịch kia đã có không ít hồi đáp, bao nhiêu phản hồi đều là hỏi vì sao tổ kịch thay đổi CV. “Sao không thấy Lam xoa xoa ?_?” “Tổ kịch vì sao đổi CV? Âm sắc của Lam xoa xoa người ta đem lại ấn tượng thanh nhã tuấn tú như thế rốt cục đã điều chỉnh thành lưu manh khó tính thụ dễ lắm sao, hôm nay yêm nghĩ vai này không phải cậu ấy thì không được, các cô lại đổi CV!!!!” “À ha, trời biết tôi giữ post kịch này chính là để chờ thấy tiểu thụ nhà Ly Đồ đại nhân xuất hiện

~(>_<)

~” “Tổ kịch đổi CV ở trang post kịch chính cũng không thấy nói gì rõ ràng, đã nói qua chưa? Cười nhạt!” “Vì sao đổi CV? Ngẫu thấy Lam đại nhân phối manh cực kỳ a, ngẫu còn chờ mong kỳ 2 Lam đại nhân cường X ai ôi” “Nghĩ ngờ tổ kịch đổi CV là một chuyện chưa được nói rõ, thậm chí nghĩ ngờ các cô đã thông báo cho bản thân CV chưa (_)#” “Nè nè mọi người của tổ kịch đã xuyên qua rồi sao? Đã hơn trăm phản hồi rồi, không ai đi ra giải thích? Aizz ôi đây là chốt dạ cỡ nào a, () ” “Đều đang bất bình vì em.” Ly Đồ ghé vào bên tai Bí Uyên rì rả rì rầm, “Xem ra vai này em rất được người ta khăng định.” Bí Uyên thở dài: “Chắc là vậy, tuy rằng khó chịu, chẳng qua nghĩ đến tạm biệt tổ kịch như vậy, kỳ thực cũng có chút dễ dàng. Dù sao em rất khó thất hứa với người khác, để người khác chủ động thất hứa cũng rất tốt mà?” “Em có thể nghĩ như vậy là tốt nhất, không phải tất cả mọi người trong thế giới này đều biết luyện tiếu khi thương tổn em.” Ly Đồ vui mừng, “Vào vòng phối không phải để chịu tội, có một ngày nghĩ không muốn nhin thì chúng ta sẽ rút lui thôi.” Bí Uyên cười: “Nếu như bị các fan của anh biết em lừa anh rồi giới, em sẽ bị nguyên rửa đó ~” “Nếu như là fan thực sự, bọn họ sẽ biết chúc phúc cho anh, về phần những người

ngay cả chúc phúc cũng không biết, anh cũng rất khó tin bọn họ là fan thực sự.” Ly Đồ sờ đầu cậu, một bên tiếp tục load mạng, “Hơn nữa Tiểu Uyên em cũng đâu có bỏ được thú vui nhận được khi làm CV chứ?” “Đương nhiên là không.” Bí Uyên nhớ tới món quà sinh nhật tâm ý lần kia, cùng với các loại trêu chọc của nam nữ trong tổ kịch, cùng với sự chuyên chú khi thu âm và thỏa mãn khi hoàn thành. .:27:.

27. Chương 27

Q của Ly Đồ có người buzz, Ly Đồ kích mở.

Cô C: đại thân à, áp phích của tổ kịch rp kia là do yêm vẽ

~(>_<>

~ yêm bày tỏ áp lê thật lớn. [1: Có rất nhiều người dùng từ này, đôi khi chỉ là cách dùng cá nhân mỗi người mà thôi, có thể hiểu đơn giản đây là cái tổ kịch này quá đáng quá thể][2: Áp lê = áp lực, 2 từ này đọc gần như nhau] Ly Đồ: xảy ra chuyện gì? Cô C: người chuẩn bị của tổ kịch kia ấy, hình như là cô ta và một tiểu thụ CV quan hệ khá tốt, đoạn thời gian trước CV ấy chuẩn bị một cuộc thi gì đó, cô ta tìm tiểu thụ nhà anh tới phối, kết quả qua nghỉ hè thì cô ta lại lôi tiểu thụ nhà mình về thay thế cho tiểu thụ nhà anh, nói chung chính là đồ hồng não ấy đã chuẩn bị trước mọi thứ ổn thỏa rồi, nghiệp chương trong tổ kịch cô ta cũng đang thảo luận chuyện này, người chuẩn bị kia cũng tự biết đui lý, không thấy trả lời gì cả. Ly Đồ: cô ta không giải thích gì ư. Cô C: đúng vậy, nghe nói trước khi phát hành kịch cô ta thậm chí chưa nói năng gì với tiểu thụ nhà anh, hồng não không cứu được nữa rồi, cô ta chẳng lẽ không biết một khi đã phát hành kịch rồi thì không thể cứu chữa nổi ư? Lúc đó tôi thực sự là hồng não mới vướng phải mà đi về áp phích kia ôi chao ~o(>_<)o ~~=“ ly=“ đồ:=“ cô=“ ta=“ buông=“ tha=“ tiểu=“ uyên=“ cũng=“ tốt.=“ c=“ cô=“ cũng=“ bảo=“ trọng.=“ cô=“ c:=“ sao=“ tôi=“ thấy=“ cậu=“ tâm=“ tình=“ tốt=“ vậy=“>. < cũng=“ đúng,=“ kỳ=“ 2=“ kia=“ có=“ tình=“ tiết=“ cường=“ x,=“ có=“ người=“ nói=“ vì=“ lỗ=“ tai=“ mọi=“ người=“ còn=“ không=“ chuẩn=“ bị=“ kéo=“ đèn.=“ ly=“ đồ:=“ ...=“ .=“ =“ ly=“ đó=“ tất=“ mãn=“ hình=“ qq=“ đi,=“ thấy=“ dư=“ luận=“ trong=“ post=“ kịch=“ nghiêng=“ về=“ một=“ bên,=“ tựa=“ hồ...=“ không=“ còn=“ gì=“ phải=“ nói=“ nữa,=“ vẫn=“ như=“ bé=“ con=“ nhà=“ mình=“ là=“ tốt=“ rồi.=“ sau=“ vài=“ ngày=“ sự=“ kiện=“ nhân=“ phẩm=“ tổ=“ kịch=“ là=“ sinh=“ nhật=“ của=“ ly=“ đồ,=“ đông=“ đảo=“ các=“ fan=“ đúng=“ hạn=“ đưa=“ lên=“ các=“ kịch=“ sinh=“ nhật=“ bỉ=“ ổi=“ hoặc=“ khô=“ hài,=“ cùng=“ với=“ các=“ ca=“ khúc=“ với=“ tiết=“ tấu=“ tươi=“ vui,=“ huy=“ hoàng=“ nào=“ nhiệt=“ vô=“ cùng=“ vô=“ tận.=“ cho=“ nên=“ mới=“ nói=“ rằng=“ trong=“ giới=“ vông=“ phổi=“ cv=“ tử=“ hồng=“ trải=“ qua=“ một=“ lần=“ sinh=“ nhật=“ chính=“ là=“ một=“ lần=“ cuồng=“ hoang=“ đáng=“ mặt.=“ trong=“ đó=“ có=“ một=“ bộ=“ kịch=“ sinh=“ nhật=“ là=“ sáng=“ tạo=“ điều=“ kiện=“ phát=“ triển=“ gian=“ tình,=“ câu=“ chuyện=“ nói=“ về=“ giai=“ thoại=“ của=“ một=“ nam=“ tử=“ phúc=“ hắc=“ tên=“ là=“ ‘ly=“ đồ,=“ làm=“ thể=“ nào=“ để=“ từng=“ bước=“ từng=“ bước=“ một=“ tranh=“ thủ=“ được=“ tiểu=“ thụ=“ gốc=“ nghệch=“ ‘quay=“ tròn.=“ mà=“ theo=“ truyền=“ thống=“ thì=“ các=“ cv=“ sẽ=“ tới=“ tham=“ dự,=“ danh=“ chính=“ ngôn=“ thuận=“ đào=“ mớ=“ yêu=“ sách=“ jq,=“ đồng=“ thời=“ tổ=“ kịch=“ còn=“ mời=“ bí=“ uyên=“ tới=“ phối=“ ‘ly=“ đồ,=“ ‘ngụy’=“ diễn=“ viên=“ trong=“ kịch=“ sinh=“ nhật.=“ bí=“ uyên=“ rất=“ vui=“ vẽ=“ nhận=“ kịch,=“ dù=“ sao=“ cũng=“ là=“ kịch=“ sinh=“ nhật=“ dành=“ cho=“ sư=“ huynh=“ mà,=“ thậm=“ chí=“ còn=“ lén=“ gạt=“ sư=“ huynh=“ nhận=“ kịch=“ bản=“ rồi=“ thu=“ âm=“ nữa.=“ thể=“ nhưng=“ sau=“ khi=“ xem=“ qua=“ kịch=“ bản,=“ bí=“ uyên=“ cảm=“ thấy=“ rất=“ áp=“ lực,=“ nhiều=“ đoạn=“ được=“ cải=“ biên=“ từ=“ sự=“ kiện=“ chân=“ thực,=“ bóng=“ gió=“ nói=“ về=“ các=“ sự=“ kiện=“ qua=“ lại=“ từ=“ lúc=“ sư=“ huynh=“ tới=“ nay,=“ chẳng=“ hạn=“ sự=“ kiện=“ ly=“ đồ=“ giúp=“ lam=“ xoa=“ xoa=“ chuyện=“ hát=“ đơn,=“ như=“ là=“ chuyện=“ tiêu=“ tử=“ lâm=“ của=“ ‘tạ=“ chi=“ mộ’,=“ hay=“ là=“ chuyện=“ xảy=“ ra=“ lúc=“ sinh=“ nhật=“ cậu,=“ hay=“ là=“ chuyện=“ hát=“ ở=“ phòng=“ thu...=“ .=“ vì=“ vậy=“ bí=“ uyên=“ phát=“

hiện=" kịc=" bản=" này,=" trên=" thực=" tể=" nói=" về=" câu=" chuyện=" 'ly=" đồ=" đại=" thần=" làm=" sao=" chinh=" phục=" chinh=" phục=" được=" lam=" xoa=" xoa',=" mà=" hôm=" nay=" bí=" uyên=" tự=" phối=" làm=" 'ly=" đồ,=" đó=" lại=" là=" chủ=" động=" suy=" diễn=" một=" phen=" tình=" huống=" làm=" sao=" công=" được=" mình,=" về=" mặt=" âm=" sắc,=" giọng=" bí=" uyên=" thanh=" thúy=" âm=" áp=" nhã=" nhận=" hơn=" giọng=" của=" ly=" đồ=" nhiều,=" nhưng=" do=" sớm=" chiều=" ở=" chung=" khiến=" cậu=" đã=" quá=" mức=" quen=" thuộc=" giọng=" điệu=" và=" hơi=" thử=" rồi,=" cho=" nên=" cậu=" diễn=" như=" đúc=" vậy,=" nhận=" được=" sự=" tán=" thành=" nhất=" trí=" của=" các=" người=" nghe,=" ly=" đồ=" nghe=" xong=" đánh=" giá=" viết,=" thì=" ra=" em=" đã=" biết=" rõ=" anh=" như=" thể,=" mặt=" khác=" ba=" kỷ=" mẹ=" kỷ=" gửi=" tới=" một=" đôi=" vòng=" tay=" bạc,=" xem=" tỷ=" lệ=" thì=" biết=" đã=" có=" niên=" đại=" lâu=" đời,=" mẹ=" kỷ=" còn=" viết,=" đây=" là=" vật=" truyền=" cho=" con=" dâu=" kỷ=" gia,=" bí=" uyên=" đồ=" mặt=" nhận=" lấy,=" tuy=" rằng=" đối=" với=" đồ=" vật=" trang=" sức=" nữ=" tính=" tinh=" xảo=" này=" có=" chút=" xấu=" hổ,=" song=" với=" danh=" nghĩa=" là=" đồ=" gia=" truyền=" và=" hàm=" nghĩa=" đăng=" sau=" đó,=" khiến=" bí=" uyên=" không=" dám=" chậm=" trễ=" cắt=" nó=" đi,=" ly=" đồ=" cười,=" lấy=" ra=" một=" nhẵn,=" hình=" thức=" giản=" đơn=" vô=" cùng,=" đặt=" vào=" lòng=" bàn=" tay=" đưa=" tới=" trước=" mặt=" bí=" uyên,=" bí=" uyên=" mặt=" đỏ=" chưa=" tan=" cầm=" lấy=" cái=" nhẵn=" trọng=" đại=" kia,=" đeo=" vào=" ngón=" tay=" ly=" đồ,=" ly=" đồ=" vô=" cùng=" thỏa=" mãn=" giờ=" bàn=" tay=" lên=" thường=" thức=" một=" chút,=" sau=" đó=" móc=" ra=" một=" sợi=" dây=" đỏ,=" trông=" cái=" nhẵn=" kia=" vào=" đeo=" lên=" cổ=" bí=" uyên,=" "như=" vậy=" sẽ=" không=" sợ=" khi=" em=" làm=" thí=" nghiệm=" hóa=" học=" thì=" bị=" bắn=" lên,=" quen=" biết=" chưa=" được=" một=" năm,=" bắt=" đầu=" quan=" hệ=" được=" ba=" tháng,=" bí=" uyên=" rớt=" cục=" có=" thể=" thẳng=" lưng=" lớn=" gan=" nói=" trong=" sinh=" nhật=" ly=" đồ=" em=" không=" đếm=" số=" trạm,=" không=" hỏi=" đường,=" không=" nữa=" đường=" xin=" giúp=" đỡ,=" không=" ngại=" đường=" xa,=" cũng=" có=" thể=" thuận=" lợi=" tìm=" đường=" từ=" trường=" học=" tới=" nhà=" sư=" huynh,=" ly=" đồ=" sữa=" đúng,=" là=" nhà=" của=" chúng=" ta,=" bí=" uyên=" cười=" xấu=" hổ,=" em=" không=" đóng=" góp=" khoản=" phòng,=" ly=" đồ=" sờ=" sờ=" chiếc=" nhẵn=" đã=" thấm=" nhiệt=" độ=" cơ=" thể,=" tài=" sản=" 'vợ'=" chồng=" cùng=" sở=" hữu,=" mà=" trong=" diễn=" đàn=" tổ=" kịc,=" tuy=" rằng=" đã=" thành=" lập=" hơn=" hai=" năm,=" nhưng=" mà=" mới=" đi=" vào=" quỹ=" đạo=" mới=" được=" khoảng=" nửa=" năm,=" nửa=" năm=" làm=" xong=" 2=" kỳ,=" tốc=" độ=" không=" tính=" là=" nhanh,=" năm=" nay,=" diễn=" đàn=" tổ=" kịc=" cô=" ab=" nắm=" quyền,=" thiết=" lập=" đơn=" giản=" mà=" không=" mất=" đi=" phong=" cách=" ,=" trong=" sinh=" nhật=" ly=" đồ=" đưa=" lên=" một=" khúc=" ca=" tụng,=" coi=" như=" là=" ý=" khích=" lệ=" cần=" cù=" khúc=" ca=" tụng=" ấy=" tên=" là=" " con=" đường=" trở=" thành=" một=" hảo=" gong = [3=" gong=" là=" phiên=" âm=" của=" từ=" 'công'chính=" văn=" hoàn]= sẽ=" lộ=" cảm=" xúc,=" sẽ=" để=" ý=" bởi=" vì=" sự=" chăm=" chỉ=" của=" em=" sẽ=" thu=" lại=" tâm=" tình=" tính=" khí=" bởi=" vì=" em=" mỗi=" một=" ngày=" đều=" muốn=" cho=" em=" tràn=" ngập=" kinh=" ngạc=" và=" vui=" mừng=" thậm=" chí=" nhớ=" kỹ=" thời=" tiết=" ngày=" sinh=" nhật=" hôm=" đó=" sẽ=" khổ=" sở,=" sẽ=" chú=" ý=" bởi=" sự=" thương=" tâm=" của=" em=" sẽ=" dốc=" kiệt=" sức=" lực=" sẵn=" sóc=" cho=" em=" muốn=" cùng=" em=" đi=" năm=" châu=" bốn=" biển=" ngắm=" phong=" cảnh=" thậm=" chí=" đuổi=" hết=" mỗi=" một=" lần=" cô=" đơn=" ập=" đến=" cho=" em=" sẽ=" đau=" đớn,=" sẽ=" mất=" mát=" bởi=" sự=" chống=" cự=" của=" em=" sẽ=" không=" ngại=" dẫu=" chân=" lan=" tràn=" khắp=" nơi=" bởi=" tìm=" kiếm=" em=" muốn=" tìm=" em=" khỏi=" bắt=" luận=" nơi=" xa=" lạ=" nào=" thậm=" chí=" muốn=" cách=" ly=" em=" khỏi=" bắt=" an=" và=" ốm=" đau,=" sẽ=" vui=" vẻ=" và=" đặc=" ý=" bởi=" sự=" vui=" vẻ=" của=" em=" sẽ=" nói=" hết=" lời=" bởi=" quan=" tâm=" cho=" em=" muốn=" cùng=" em=" trải=" qua=" gió=" đèm=" và=" nắng=" ban=" mai=" thậm=" chí=" mỗi=" ngày=" nghe=" tiếng=" hô=" hấp=" của=" em=" trong="

đêm="” sẽ="” nỡ="” lực="” cho="” em="” vui="” cười="” mà="” gát="” đi="” nước="” mắt="” sẽ="”
dùng="” hết="” năng="” lực="” đi="” hiểu="” em="” quý="” trọng="” em="” đoạn="” từ="” ngữ="”
này="” mượn="” nhạc="” nền="” của="” một="” khúc="” vô="” cùng="” náo="” nhiệt="” trong="”
võng="” phổi,="” dưới="” ánh="” mặt="” trời="” của="” một="” buổi="” chiều="” nào="” đó,="”
có="” một="” người="” chăm="” chú="” ngâm="” nga="” cho="” 1="” người="” nghe.=“” .:28:.=“”>

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vong-phoi-chi-1-chuyen-1-nguoi-tu-tu-du-va-bi-du>